

Minh Hiểu Khê

Minh Nhược Hiểu Khê. Tập 1. Thủy tinh trong suốt.

Lời giới thiệu

Là một cô gái sinh ra trong gia đình bình thường, thuộc tầng lớp trung lưu, nhưng may mắn, Minh Hiểu Khê được nhận vào học viện Quang Du, vốn là một ngôi trường quý tộc dành cho con cái của những bậc quyền quý, giàu có và tai to mặt lớn trong xã hội.

Minh Hiểu Khê xinh xắn, giỏi võ, trung thực, thật thà và có tinh thần nghĩa hiệp, biết bệnh vực người nghèo, kẻ yếu nên chiếm được tình cảm của nhiều bạn bè trong trường. Trong số đó, ba chàng trai Phong Giản Triệt, Đông Hạo Nam, Mục Lưu Băng, vốn là thần tượng sùng sùng của các cô gái trong học việc, cũng phải gục ngã trước cô gái trong sáng và đầy cá tính Minh Hiểu Khê.

Sau nhiều va chạm, hiểu nhầm và đương đầu với khó khăn, vất vả, những tình cảm mới lớn chớm nở giữa ba chàng trai và cô gái trẻ. Lưu Băng đẹp trai, lạnh lùng như tên gọi, từ nhỏ đã quen sống trong bóng tối và khép kín, chợt một ngày nhận được tình yêu của Hiểu Khê như hơi ấm duy nhất của anh trên cõi đời. Trong khi đó Giản Triệt và Hạo Nam cũng nuôi giữ mối tình âm thầm, đơn phương.

Bên cạnh giọng văn nhẹ nhàng, hài hước, “sến” theo kiểu văn chương học trò, bộ sách còn hấp dẫn độc giả tuổi teen vì tiết tấu nhanh, với nhiều tình tiết gay cấn mang văn phong kiếm hiệp. Minh Hiểu Khê nhỏ bé, hiền lành,

giản dị, nhưng lại vô tình rơi vào những cuộc truy đuổi, dọa nạt, ầu chiền với các bang phái xã hội đen.

Và những lúc khốn đốn nhất, bên cạnh Hiểu Khê luôn có những người bạn, người yêu ra tay cứu giúp, sát cánh bên cô.

Ba tập sách làm nên một bộ truyện giải trí thú vị cho tuổi mới lớn, gửi gắm nhiều thông điệp bổ ích về trân trọng và gìn giữ tình yêu, sự cương trực, lòng dũng cảm.

Thủy tinh trong suốt.

CHƯƠNG 1

Thật tuyệt vời khi có một ngày đẹp trời đến vậy ngay giữa mùa hè oi bức này!

Trời trong xanh, mây trắng bay, gió hây hây. Thật là mát mẻ và dễ chịu. Ngày đầu tiên đến trường mới, lại gặp hôn trời đẹp như vậy, xem ra mình gặp may đây.

Minh Hiểu Khê nghĩ thầm và hít hơi thật sâu, vui vẻ tiến bước về phía ngôi trường mới – Học viện Quang Du .

Chưa kịp tới cổng trường, Hiểu Khê đã phải tấm tắc khen. Trời ơi! Cổng trường sao mà đẹp thế không biết. Cột đá cẩm thạch như cao vút tận trời xanh. Những hàng chữ mạ vàng trên đó sáng chói cả mắt hết thấy mọi người, dù ở cách xa trường tới một khoảng đường.

Cô chắc lười, trời ơi, Học viện Quang Du hoành tráng thật, không hổ danh là học viện danh giá nhất của quần đảo Tùy Cảnh. Chả trách mẹ phải tốn rất nhiều tiền của mới đưa được mình vào học ở đây. Tuy không nở rời xa gia đình và bạn bè nhưng Hiểu Khê tin rằng mình là người có thể thích nghi được với điều kiện sống ở mọi nơi. Cô ưỡn ngực đi tiếp, chắc hẳn bước mở màn ở đây hẳn sẽ rất tuyệt diệu.

Đột nhiên, đầu óc cô chợt linh hoạt. Cái gì thế nhỉ?

Trên con đường mà mình vừa đi qua, hình như có chuyện gì đó... thật bất thường. Hiểu Khê rón rén như một con mèo, nép vào một góc quan sát. Cô nhìn thấy có mấy gã cao to vạm vỡ mặc veston đang vây quanh một cậu thiếu niên ốm yếu, điệu bộ không mấy thân thiện. Hiểu Khê nhăn mũi, cảm giác thật bất ổn. tình hình có vẻ không hay tí nào, cứ như sắp đánh nhau ấy. Chỉ cần liếc mắt qua, cô đã thấy đám người kia đích thị là dân xã hội đen,

dù có mặc veston đao mạo chẳng nữa. Hiểu Khê dám quả quyết, tất thầy bọn xã hội đen trên thế giới đều giống như nhau. Trước khi đến đây, cô có nghe nói xã hội đen ở đây hoành hành ngang ngược, coi trời bằng vung. Không ngờ ngay ngày đầu tiên tới đây, cô đã chạm trán với chúng. “1, 2, 3, 4 ...” – Hiểu Khê nhắm đếm số người để ước lượng khả năng đối phó. “Phải bình tĩnh, phải thả lỏng mới được... nhất định mình sẽ đánh tan chúng”, cô thầm nhắc nhở.

Với bản tính thích dẹp chuyện bất bình, trưởng thành từ võ quán Trường Thắng, được cha là chủ võ quán Minh Trường Hà – “Võ lâm đệ nhất cao thủ” đích thân dạy dỗ, thế nên Minh Hiểu Khê rất tự hào là từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ đánh thua bất kỳ ai. “Giữa đường gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ” đã trở thành châm ngôn sống của Hiểu Khê bấy lâu nay. Trong lúc Hiểu Khê đang lẩm nhẩm tính toán và sôi máu trước tụi xã hội đen nọ, cô thấy đám người đó càng vây chặt lấy người thanh niên... Có phải chúng muốn đánh nhau không nhỉ? Chúng định ỷ đông ức hiếp kẻ yếu sao? Hiểu Khê tức giận tới nổi tóc tai dựng đứng, mắt giận căng tròn. Hừm, đã lâu chưa được đánh nhau, tay chân mình cũng ngứa ngáy lắm rồi đây, cô lẩm bầm. Trước đây ở nhà, cứ chỗ nào cô hay lui tới và ngứa tay dạy dỗ lũ côn đồ những trận đòn thâm, chúng đều lẩn như trạch mỗi khi thấy bóng dáng cô.

Bốn tên côn đồ đang tính đụng đến cậu thanh niên kia, chợt nghe một tiếng quát lớn:

“Dùng tay!”

Tiếng quát thật gọn và đanh thép, khiến tất thầy đều sững sờ và dùng hết lại, quay ra nhìn.

Chúng chỉ thấy một cô gái nhỏ nhắn đáng yêu nhảy vọt ra trước mặt, hai tay nắm chặt, mắt tròn tròn giận dữ, động tác đầy đe dọa, giống hệt các thiếu nữ trong phim hoạt hình vậy. Cô phần nộ quát:

“Ê, bọn cặn bã kia, giữa ban ngày ban mặt lại đi ăn hiếp sinh viên hiền lành. Hãy xem ta dạy dỗ các ngươi ra sao!”

Đám côn đồ và cả cậu thiếu niên kia đều nhìn cô đầy kinh ngạc. Một tên tiến lại gần Hiểu Khê, cười khinh khinh ra điều cô không biết lượng sức. Nhưng hấn vừa đưa tay ra. Cô đã nhanh như chớp, túm chặt lấy và dùng hết sức vật qua vai, nện hấn đánh rầm một cái xuống đất. Cả đám người kia trợn mắt đứng sững sờ vì sự việc xảy ra quá nhanh và quá bất ngờ.

“Ôi, chết mất, đau quá!”, Gã kia vẫn nằm trên đất, rên la thảm thiết.

Minh Hiểu Khê cười đắc ý: “Hừm, đã chừa thói bắt nạt người khác chưa? Sau này nếu định làm chuyện xấu gì, hãy nhớ đến ta nhé!”. Nói xong, cô quay lại nhìn ba tên còn lại, cử chỉ thật đe dọa. Chúng tái mặt, lùi một bước. Hiểu Khê được nước, lại càng xông lên, mặt mũi rạng rỡ hưng phấn. Lúc này, cậu thanh niên bị nhằm là “kẻ bị bắt nạt” kia mới hạ giọng: “Về thôi”.

Cả đám tuy rất bực bội, nhưng không dám ra mặt phản kháng Hiểu Khê, chỉ biết đỡ tên bị đánh dậy, rồi cùng nhau hậm hực đi về phía chiếc ô tô

đang đậu gần đó. Chiếc xe rô máy, phả ra một luồng khói xanh lè rồi chạy mất. Minh Hiểu Khê ngẩn ngơ đứng nhìn, bụi môi lấm bầm : Thế là sao nhỉ?

Cô quay đầu lại, cả cậu thiếu niên được cô “cứu” lúc nãy cũng biến mất. Sao không thềm cảm ơn lấy một tiếng nhỉ? Hiểu Khê bực mình đuổi theo, định bụng phải dạy cho hẳn một bài học. Khi tới gần, cô phát hiện thấy cậu ta rất cao, chắc hẳn phải trên 1m80. Phải cố gắng lắm, cô mới túm được vai cậu ta, rồi mắng ngay:

“Kẻ vong ân bội nghĩa kia, đối với người cứu mình ngay cả một câu cảm ơn cũng không có sao?”. Cậu ta liền quay lại.

Trời ơi! Trên đời này lại có một người đẹp trai, mặt mũi thanh tú giống như trong tranh vẽ như thế này sao. Minh Hiểu Khê đỏ bừng mặt. Cô chưa bao giờ thấy người đẹp trai đến vậy. Bàn tay cô đang túm trên vai anh ta chột buông lơi. Chỉ có điều, ánh mắt cậu ta lạnh tanh, như một cơn gió lạnh vậy, lạnh đến nỗi toàn thân cô như run rẩy.

Cậu ta lạnh nhạt nhìn cô, rồi đột ngột hất tay cô xuống giống như đang phủi ruồi vậy, bực bội buông ra một câu:

“Đồ nhiều chuyện”.

Hiểu Khê bị sốc khủng khiếp, cứ ú ớ: “Ồ...ơ...cậu...”.

Cậu thiếu niên chẳng thềm đếm xỉa tới cô, cũng không thềm cảm ơn cô một tiếng cho phải phép, cứ thế ngạo nghễ đi thẳng.

Máu trong đầu Hiểu Khê bốc cao, giận đến nỗi muốn nổ tung. Cô cứ đứng đó, chửi rủa gã thanh niên vong ân bội nghĩa nọ tới chín chín tám mươi một lần, mãi cho đến khi tiếng chuông từ Học viện Quang Du réo vang. “Chết, trễ giờ rồi!”, Hiểu Khê cuống cả lên, vất chân lên cổ chạy về phía cánh cổng lớn đang từ từ khép lại.

*** **

Tuy Hiểu Khê đến trễ ngay trong ngày đầu nhập học nhưng đã tạo được ấn tượng sâu sắc đối với các bạn học lớp B2. Hiểu Khê vẫn tự hào về khả năng làm quen của cô đã được xếp vào hạng “không ai sánh kịp”. Chưa đầy dăm ngày, cô đã hòa mình vào cả lớp. Thậm chí mới đến ngày thứ mười lăm, Hiểu Khê đã được mọi người đề cử làm lớp trưởng phụ trách kỷ luật. Báo tường của Học viện Quang Du còn trao cho cô giải “Sinh viên thân thiện nhất” trong tháng.

Nhờ tận dụng “mạng lưới tình báo” mới thiết lập. Minh Hiểu Khê hiểu rõ tình hình trong ngoài của học viện dù cô mới tới chưa đầy một tháng.

Học viện Quang Du là ngôi trường danh giá nhất ở quần đảo Tuy Cảnh. Sinh viên học ở đây nếu không phải là con nhà giàu có thì cũng là con cháu các nhà quyền quý. Hầu hết các con cái các ông chủ của các tập đoàn lớn

nổi tiếng khắp thế giới đều đã, đang và sẽ học tập ở đây. Minh Hiểu Khê là một trường hợp đặc biệt. Cô chỉ là người thân của ông chủ một công ty nhỏ nhưng có thể xin học ở đây, hòa nhập được với các bạn. Đúng là một ngoại lệ chưa từng có trong lịch sử Học viện Quang Du .

Học viện Quang Du giờ càng nổi tiếng hơn bởi... (Nói tới đây, Tiểu Tuyên mơ màng, hai má ửng hồng, nước dãi ứa ra)... vì “ba công tử Quang Du” giàu có nhất, thế lực nhất, khiến người ta mê mẩn nhất, khiến người khác không thể cưỡng lại nhất trên toàn thế giới này... Không, phải nói là trên toàn vũ trụ mới đúng đang học ở đây... Minh Hiểu Khê sau khi sàng lọc lại những lời nói của Tiểu Tuyên, cộng thêm các lời giới thiệu của những bạn học khác, đã nắm được tình hình cơ bản của “ba công tử Quang Du” như sau :

_ Phong Giản Triệt : 18 tuổi, cao 1m82, lớp A3, cháu đích tôn duy nhất của gia tộc họ Phong có thế lực lớn nhất trong giới chính trị. Thành thạo cầm kì thi họa, cử chỉ nhã nhặn, lịch sự.

_ Đông Hạo Nam : 18 tuổi, cao 1m81, lớp A3, cháu đích tôn của tập đoàn tài chính gia tộc họ Đông lớn nhất trong giới thương nghiệp. Tính tình nóng nảy nhưng rất đẹp trai.

_ Mục Lưu Băng : 18 tuổi, cao 1m81, lớp A3, kẻ thứ kế “Liệt Viên Đường” - một tổ chức xã hội đen lớn nhất. Tính nét lạnh lùng, được mệnh danh là “chàng trai đẹp nhất” Quang Du.

Ba chàng trai đẹp “có một không hai” này là người tình trong mộng của biết bao cô gái hiện nay. Các nữ sinh của học viện có cơ hội thuận lợi để tiếp cận nhưng không biết quý trọng, lại đi ganh tị với biết bao thiếu nữ mộng mơ khác. Và ngay cả Hiểu Khê cũng không hề để ý tới sức hấp dẫn của ba chàng trai nọ.

Hôm đó, đến phiên Minh Hiểu Khê và Mẫn Dung trực nhật. Hiểu Khê lấy đầu ngón tay út móc vào túi rác to tướng, nhẹ nhàng như nhất một chú gà con. Trong khi đó Mẫn Dung thở phì phò, trán đầm mồ hôi, khệ nệ xách túi rác bé tí. Hiểu Khê nhìn bạn, ngạc nhiên: “Mình nhớ lúc nãy đã chọn túi rác nhẹ cho cậu cầm rồi mà. Sao trông vất vả thế?”

Mẫn Dung cười ngại ngùng: “Tại mình vô dụng quá” Minh Hiểu Khê lắc đầu: “Cậu nên rèn luyện sức khỏe, nếu không làm sao khỏe được? Có điều...”. Cô dùng ngón tay khác đón lấy túi rác của Mẫn Dung : “Hôm nay thì thôi, để mình giúp cậu vậy”. Mẫn Dung cảm động: “Hiểu Khê , cậu tốt quá, chả trách mọi người đều yêu thích cậu”.

“Tránh đường! Tránh đường!”. Đột nhiên một đám nữ sinh từ phía sau cuống cuống chạy tới, la hét om sòm như lũ điên. “Tránh đường! Tránh đường nào!” Bọn họ vui mừng reo hò, cùng xông về một hướng. Minh Hiểu Khê nhanh tay lẹ mắt tóm một nữ sinh trong đó. Người đó vội vàng quay đầu lại. A, chính là Tiểu Tuyên!

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Minh Hiểu Khê hỏi luôn. Tiểu Tuyên mặt mày rạng rỡ, hoa chân múa tay, trả lời: “Đó là...A!...Đó là...Ba công tử”. Hiểu Khê bình tĩnh hỏi tiếp “ Ba công tử Quang Du xuất hiện chứ gì?” Tiểu Tuyên kinh ngạc nhìn bạn “Minh chưa nói hết, sao cậu biết vậy?” Hiểu Khê thâm nghĩ, đám nữ sinh vô duyên vô cớ, túm tụm lại giống như bày gián, lại reo hò “Ba công tử”, khỏi cần nói cũng biết ai đến.

“A...Ba công tử!”. Tiếng reo hò đình tai vang lên bên người, ồn ào không chịu nổi. Mẫn Dung tuy lao động lạch bạch như vậy, nhưng phản ứng lúc này sao thật lạnh lẽ, chụp ngay tay của Hiểu Khê, hai tay đang xách hai túi rác to tướng, bị Mẫn Dung ,Tiểu Tuyên kẹp hai bên trái, phải, lôi chạy về phía trước. Cô vừa chạy vừa nghĩ, bây giờ nếu cho họ thi chạy 100 mét, thành tích chắc chắn rất xuất sắc.

Cảnh tượng thật hoành tráng. Một đám đông trong ba lớp, ngoài ba lớp, bị vây kín đến nỗi một con kiến cũng không lọt nổi. Ngay cả nhóm F4 xuất hiện, chắc cũng phải thềm muồn vì chưa chắc đã đông bằng. Tiểu Tuyên thật bản lĩnh, nắm tay cô và Mẫn Dung chen lách bằng được trong đám đông, cuối cùng lách được vào lớp trong cùng. Nhưng đáng tiếc chỉ thấy được phần lưng của “Ba công tử Quang Du”.

Tiểu Tuyên đứng dựa vào vai Minh Hiểu Khê , ngây ngất ngắm ba công tử, hết lời tâm tặc: “Hiểu Khê, thấy chưa, ba chàng đẹp trai này, ngay cả lưng họ cũng đẹp nữa...”. Mẫn Dung cũng dựa vào vai còn lại của Hiểu Khê , mê mẩn: “Thật khiến người ta phải si mê...”. Hiểu Khê từ trước tới giờ không để ý tới sức hấp dẫn của “Ba công tử Quang Du” nhưng lần này phải thừa nhận ba chàng trai trước mặt cô rất tuyệt vời, thân hình cao lớn, điển trai, thật không hổ danh được các nữ sinh thần tượng.

Đám nữ sinh đứng trước mặt “Ba công tử Quang Du” thì mê mẩn ngắm nghĩa họ như bị hớp hồn. Có mấy nữ sinh bạo gan hình như đã chuẩn bị trước, xúc động trao thư và quà tặng để bày tỏ tình cảm. Minh Hiểu Khê đột nhiên phát hiện ra một hiện tượng rất thú vị: “Tiểu Tuyên này, tại sao những món quà đó chỉ tặng cho một người vậy? Có phải là anh ấy được hâm hộ nhất không?” Tiểu Tuyên kể đáp: “Phong Giản Triệt đúng là người được ái mộ nhất, Nhưng Đông Hạo Nam và Mục Lưu Băng cũng được không ít người hâm hộ đâu. Mà là bởi vì ...Trời ơi!...”

Minh Hiểu Khê thấy xung quanh vô cùng ngộp thở vì bị chen lấn xung quanh. Tiểu Tuyên và Mẫn Dung túm chặt lấy cánh tay cô, kéo cô dịch ra ngoài cho dễ thở. Một nữ sinh trông khá xinh xắn, mặt mũi hơn hờ, kệ nệ bê một cái bánh gatô dâu, bẽn lẽn đi đến trước mặt Đông Hạo Nam, áp úng nói: “Anh Hạo Nam, đây là...” Tiểu Tuyên ghé tai Hiểu Khê nói nhỏ: “Cá với cậu là con bé này sẽ trở thành khuôn mặt bị dính bánh gatô thứ 36 của Học viện Quang Du đấy...”

Hiểu Khê vẫn chưa hiểu thì nghe thấy...bộp!! Đông Hạo Nam không thương tiếc ném bộp chiếc bánh gatô nọ vào mặt cô bé vừa tặng. Gương

mặt xinh xắn của cô bé vụt trở nên rất nực cười, dính đầy kem, một quả dâu tây đỏ chót dính đầy bơ ngạo nghễ “đứng” trên mũi cô bé. Cô bé co dúm người lại, vừa đau khổ vừa thất vọng tràn trề. Đông Hạo Nam phũ phàng nói thêm: “Đồ khùng, Cút đi!”. Cô bé đáng thương bật khóc nức nở.

Thật kì lạ, cả đám người xúm đông xúm đỏ xung quanh lại không hề thương cảm. Trái lại, còn ra sức cười chế giễu làm náo động cả sân trường. Tiểu Tuyên động lòng thương cảm: “Cô bé tội nghiệp quá! Tặng quà gì không tặng, lại đi tặng bánh gatô cơ chứ? Rõ ràng biết sẽ bị như thế...ơ...Hiều...Hiều Khê, cậu đi đâu đấy?”

Một bóng hình xinh xắn nhỏ nhắn giận dữ nhảy ra trước mặt ba chàng trai. “Trời ơi!”, Cả đám nữ sinh rú lên đầy sợ hãi. Chỉ trong tích tắc khi Hiểu Khê vừa vung tay, Đông Hạo Nam lập tức biến thành nhân vật chính của vở kịch. Toàn thân cậu từ đầu đến chân dính đầy rác rưởi hôi thối, trên mặt còn bị dính một miếng kẹo cao su đáng ghét. Hiểu Khê ném xong túi rác vào người Hạo Nam thì vô cùng đắc ý, cười ha hả hỏi: “Sao rồi, tên dã man kia, sáng khoái chứ!”

Đông Hạo Nam giận đến nổi đỏ mặt tía tai, quát to: “Ngươi là ai?”. Hiểu Khê không hề sợ hãi, lại hai tay chống mạnh, đáp: “Bỏn cô nương đi chẳng đổi tên, ngồi không thay họ. Ta tên là Minh Hiểu Khê”. Rồi cô chỉ thẳng vào mặt Đông Hạo Nam, mắng tiếp: “Ngươi thật là thằng đàn ông xấu xa, mất lịch sự. Dù không muốn chấp nhận tình cảm của cô bé kia, cũng không có quyền sỉ nhục cô ta như vậy! Chẳng lẽ chỉ có ngươi mới có lòng tự trọng, còn người khác thì không? Chẳng lẽ chỉ có ngươi mới có quyền làm mất mặt người khác trước đám đông, biến người khác thành trò cười sao? Cô ấy sẽ bị tổn thương to lớn ra sao? Người ta thích mình, không nói tiếng cảm ơn đã là bất lịch sự lắm rồi, lại còn đi ăn hiếp người ta, đúng là đồ mất dạy! Đồ tồi!”

“Suyt... Đừng nói nữa... Thôi đi”, các fan hâm mộ của Đông Hạo Nam đều sợ hãi, vội vã khuyên cô ngưng lại. Minh Hiểu Khê thực sự bất bình trước kiểu phản ứng hèn nhát đó. Cô lần lượt nhìn tất cả nữ sinh đang đứng đó, lớn giọng nói:

“Hỡi tất cả các chị em! Trong lịch sử, phụ nữ chúng ta luôn luôn bị đàn ông áp bức, kỳ thị. Những bằng chứng đầy máu và nước mắt này chẳng lẽ còn không đủ để cảnh tỉnh chúng ta hay sao? Đối với loại cặn bã như tên Đông Hạo Nam này, tên đàn ông dám chà đạp lòng tự trọng của phụ nữ, chẳng lẽ chúng ta lại vẫn si mê hấn một cách mù quáng sao? Chẳng lẽ chúng ta chịu bị ngược đãi sao? Chẳng lẽ chúng ta không thể vùng lên?”

“Hay quá!”, Tiếng ai đó không kìm nổi reo lên, khiến mọi người không ngăn ngữ, rầm rầm vỗ tay khen ngợi. Hiểu Khê lịch sự cúi đầu chào đám nữ sinh đang mắt tròn mắt dẹt, nhìn cô hết sức ngưỡng mộ. Khi cô quay lại đám ba công tử, chợt thấy một khuôn mặt rất quen thuộc... Đó chính là một khuôn mặt đẹp như tranh vẽ nhưng rất lạnh lùng. Ôi, cô chợt nhận ra. Thì ra chính là hắn, tên thanh niên vong ân bội nghĩa bị bọn xã hội đen uy hiếp đã được cô ra tay cứu giúp ngay từ ngày đầu tiên... Hắn chính là Mục

Lưu Băng.

oOo

Mục Lưu Băng đang nhìn cô đầy chế nhạo, môi mấp máy trêu chọc: “Đồ gà mái!”. Hiểu Khê tức sôi máu, định làm gì để bật lại thì bất gặp một ánh mắt khác đang nhìn cô rất thân thiện. Đó chính là Phong Giản Triệt. Tim Hiểu Khê chợt đập thình thịch, cảm giác kì lạ như có một luồng khí nóng chạy dọc cơ thể cô. Nụ cười trên gương mặt Giản Triệt chói sáng như ánh mặt trời. Hiểu Khê đứng đờ ra trước mặt anh, ngẩn ngơ nhìn, cho đến khi Giản Triệt cất tiếng: “Cô là Minh Hiểu Khê phải không?”

Đến giờ phút này, cô đã hiểu tại sao có nhiều nữ sinh thích anh đến như thế. Cảm giác thật choáng ngợp. Phong Giản Triệt nhẹ nhàng vuốt tóc Hiểu Khê, cười dịu dàng: “Một cô gái rất thú vị”. Hiểu Khê và tất cả các cô gái đứng đó đều sững người như bị hớp hồn vì cử chỉ thân mật này của Giản Triệt. Họ ngẩn ngơ tới cả một ngày trời.

Báo chí của Học viện Quang Du tháng thứ 2 đã cùng lúc trao tặng cho Minh Hiểu Khê – sinh viên năm 2 lớp 3 giải thưởng “Điên cuồng nhất” và “Ngoài dự kiến của mọi người nhất”. “Điên khủng nhất”, đương nhiên, vì chỉ có cô giữa ban ngày ban mặt trước bao nhiêu người dám hất rác lên người Đông Hạo Nam.

“Ngoài dự kiến của mọi người” là nói đến việc mọi người đều cho rằng cô chắc chắn sẽ bị trả thù và trả đũa với mức độ chưa từng có trước đây.

Nhưng thật ngạc nhiên vì phía Đông Hạo Nam không hề có động tĩnh gì. Tuy một vài người trong đội cận vệ trung thành của Đông Hạo Nam muốn trả thù cho thân tượng của mình, nhưng kết cục cuối cùng họ không bao giờ trở thành đối thủ của Minh Hiểu Khê. Thậm chí có người từng thú nhận rằng nếu Hiểu Khê không nương tay, bọn họ đã không toàn mạng trở về. Học viện Quang Du đúng là đã sản sinh ra một nữ hiệp lấy lòng. Danh tiếng của Minh Hiểu Khê trong phút chốc lan truyền khắp học viện. Ai cũng biết chuyện của cô, thậm chí chúng đã trở thành truyền kỳ. Những người hâm mộ cô ngày càng nhiều, thậm chí còn thành lập ra đội cận vệ ủng hộ Minh Hiểu Khê.

Mỗi khi nghỉ giữa giờ, Hiểu Khê vừa đi ra ngoài đi dạo đều có nữ sinh lớp dưới chạy ủa tới, hớn hở như gặp được thân tượng, đồng thanh hô to: “Chị Hiểu Khê...”.

Minh Hiểu Khê nghi ngờ nhìn lại: “Có chuyện gì vậy?”.

Một cô bé có đôi mắt to tròn, vui vẻ nói: “Chị Hiểu Khê, em rất ngưỡng mộ chị. Chị có thể ký tặng cho em được không?”, và chìa một quyển sổ xinh xắn ra trước mặt cô.

Minh Hiểu Khê kinh ngạc tới mức sắp té xỉu. Trời ơi, không phải vậy chứ? Tiểu Tuyên nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy Hiểu Khê, cười trêu chọc: “Diễn viên nổi tiếng ơi, ký nhanh lên đi. Nếu như người khác thích mà cậu không biết cảm ơn thì khác gì tên Đông Hạo Nam kia? Huống hồ... không ký nhanh, em ấy sắp khóc rồi kìa”.

Đúng vậy, cô nữ sinh dễ thương ấy thấy Hiểu Khê ngần ngừ không muốn ký đã tuyệt vọng sắp phát khóc. Trông thật tội nghiệp. Hiểu Khê hoảng

hòn, vôi vãi ký loằng ngoằng trên quyền sở đang chìa ra trước mặt. Nhìn cô bé hớn hờ ôm quyền sở đi, Minh Hiểu Khê vẫn còn bàng hoàng: “Trời ơi, sao nó lại suýt khóc nhỉ? Trông dễ thương như vậy mà...”

Đột nhiên, Tiểu Tuyên đẩy mạnh Hiểu Khê một cái, mắt sáng bừng lên, nói: “Còn có chuyện đáng thương hơn nữa kia, đi xem!”, rồi nắm tay Hiểu Khê chạy thục mạng xuống cầu thang.

Hiểu Khê bị lôi tuột đi nhanh như một tia chớp, không khỏi lụng bụng: Hừm, thi chạy cự li ngắn trong giờ thể dục cũng không thấy Tiểu Tuyên chạy nhanh như thế, có chuyện gì mà nó hấp tấp thế nhỉ? Chả thèm để ý tới tâm trạng của Hiểu Khê, Tiểu Tuyên ra sức lôi bạn từ trên lầu chạy xông xộc xuống, mấy lần loạng choạng suýt ngã. Cuối cùng cả hai cũng xuống đến nơi. Không đợi Hiểu Khê lên tiếng trách móc, Tiểu Tuyên cười nói: “Xem bọn họ là ai kìa!”.

Minh Hiểu Khê dõi theo ánh mắt của Tiểu Tuyên, thấy mấy người đang đứng dưới ánh nắng chói chang rực rỡ trên sân trường. Chính là "Ba công tử Quang Du" – Đông Hạo Nam, Phong Giản Triệt, Mục Lưu Băng và một cô bé khoảng 14 tuổi đáng vẻ xinh đẹp mà cô chưa từng gặp.

Minh Hiểu Khê rên rỉ: “Tiểu Tuyên, cậu định giờ trò gì vậy?”. Trong khi đó, Tiểu Tuyên mặt mũi hớn hờ, đáp: “Cậu không biết đâu. Bao nhiêu người đang mong chờ hiệp hai của trận đấu giữa cậu và bọn họ, nhất định sẽ đặc sắc giống như sao Hỏa đụng trái đất vậy!”

Hiểu Khê coi Tiểu Tuyên như một người điên, lẩm bẩm: “"Ba công tử Quang Du ... thôi thì tránh voi chẳng xấu mặt nào..."”, nói xong cô xoay người đi, định chuồn luôn. Nhưng trên đời này thật lắm chuyện không đúng như ý mình, Tiểu Tuyên nhanh như chớp đã ngăn chặn ý định đi của Hiểu Khê. Làm sao có thể dễ dàng phá tan vỡ kịch hay mà các sinh viên đang mong đợi như vậy? Bởi thế Tiểu Tuyên cất giọng lạnh lạnh tuyên bố:

“Minh Hiểu Khê tao ngộ ba công tử Quang Du”.

Trong phút chốc cả học viện im lặng như tờ. Yên lặng đến nỗi nghe rõ cả tiếng những chiếc lá rơi xuống đất. Minh Hiểu Khê đứng sững, không biết nên xử trí ra sao. Tiểu Tuyên xấu xa, nhất định trở về phải dạy cho cậu ta một bài học! Nhưng bây giờ... làm sao bây giờ... làm gì đây? Tất cả giáo viên, sinh viên của học viện đều lộ đầu ra khỏi lớp, chèn kín các dãy hành lang. những người đã từng tận mắt chứng kiến hiệp một, chỉ nghe nói đến hiệp hai đã sôi máu nóng hiểu kỳ. Ai cũng háo hức muốn biết có gì đặc sắc hơn lần trước không.

Sự việc hôm đó đã được báo trường Quang Du ghi chép tỉ mỉ như sau:

Trong bầu không khí tĩnh lặng, sinh viên Phong Giản Triệt đã phá vỡ tình hình bế tắc. Thậm chí cậu ta còn cố ý khiến tất cả thiếu nữ trong thiên hạ đều phải đau khổ qua lời chào rất thân thiện: “Chào bạn Minh Hiểu Khê”.

Hiểu Khê rút cục cũng bình tĩnh lại, thở phào nhẹ nhõm, và chào Phong Giản Triệt thật lịch sự: “Chào anh”. Phong Giản Triệt mỉm cười đáp lễ.

Lúc này cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh "Ba công tử Quang Du" như thể phát hiện ra châu lục, nhanh như bay tới cạnh Minh Hiểu Khê, nắm chặt tay cô không rời: “Chị chính là Minh Hiểu Khê? Chị chính là Minh Hiểu Khê

sao?”. Không đợi cô gạt đầu, cô gái ấy vẫn huyền thuyên với vẻ kinh ngạc: “Chị chính là Minh Hiểu Khê. Trời ạ, cuối cùng em cũng đã gặp được Minh Hiểu Khê rồi! Có phải chính chị đã dạy cho Đông Hạo Nam một bài học hết sức tàn nhẫn, đúng không? Chị là thần tượng của em đó. Chị à” Minh Hiểu Khê không có cơ hội để biết được cô nữ sinh muốn nói gì, vì Đông Hạo Nam đang xông tới với đôi mắt giận dữ đỏ sòng sọc, túm chặt lấy cô bé kia, xô ngã xuống đất. “Á” – những người đứng nhìn đều kinh hãi kêu lên. Nhưng may nhờ có Phong Giản Triệt phản ứng nhanh lẹ, chạy lên phía trước đưa người đỡ cô bé, tránh cho Học viện Quang Du một bi kịch đẫm máu.

Minh Hiểu Khê vượt ngực, thở phào nhẹ nhõm. Cô bé kia đang nằm trong lòng Phong Giản Triệt, những giọt nước mắt long lanh như những viên ngọc trai đang từ từ chảy xuống, trông thật tội nghiệp. Hiểu Khê quay lại nhìn Đông Hạo Nam, cơn giận dâng lên đầy ngực. Cô chỉ vào mặt anh ta, quát lớn: “Đông Hạo Nam, tên dã man kia! Chỉ biết ăn hiếp phụ nữ thôi! Đồ không biết xấu hổ!”

“Nguy hiểm quá, cẩn thận!” – mọi người đứng xem vội lên tiếng cảnh báo Hiểu Khê. Ai cũng biết rằng Đông Hạo Nam đang mang đai đen hai đẳng môn Aikido. Hành động khiêu khích lần này của Hiểu Khê chẳng khác nào tự tìm lấy cái chết. Quả nhiên, Đông Hạo Nam thuận thế nắm chặt cánh tay của cô, vặn khóa người cô lại.

“Giỏi quá!”. “Chết rồi!”, lực lượng ủng hộ Đông Hạo Nam và Minh Hiểu Khê cùng ò lên hai âm thanh khác nhau.

Đông Hạo Nam khóa chặt cánh tay Minh Hiểu Khê, miệng gầm gừ như muốn ăn tươi nuốt sống cô: “Hừm! Cô tưởng rằng tôi không dám đánh cô sao? Cô làm rồi!”. Rồi anh ta giơ tay lên, chuẩn bị tát Minh Hiểu Khê một cái. “Trời ơi!”, tất cả giáo viên và sinh viên đang đứng xem đều thất thanh gào lên. Phong Giản Triệt như một mũi tên bay lên ngăn lại: “Dừng tay!”. nhưng tất cả đã không kịp nữa. Người có thể giúp đỡ Minh Hiểu Khê lúc này chỉ có chính cô mà thôi.

Thật nực cười, một Minh Hiểu Khê “bông hoa kỳ tài trong làng võ thuật” lớn lên ở “Võ quán Trường Thắng” nổi tiếng nhất, lại do đích thân “Võ lâm đệ nhất cao thủ” Minh Trường Hà dạy dỗ, nếu như giữa trường lại bị người khác tát, còn mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ đây? Chi bằng đâm đầu vào miếng đậu phụ thôi mà chết quách cho xong!

Theo ghi chép của báo trường Học viện Quang Du, sự việc lại tiếp tục diễn ra như sau:

Chẳng ai thấy rõ Minh Hiểu Khê đã làm như thế nào, chỉ thấy hình như cô ta khễ vặn người một cái là đã thoát ra khỏi sự khống chế của Đông Hạo Nam (ghi chú: rất có khả năng là do một loại công phu bí truyền nào đó). Cô giơ tay phải lên, nắm lấy tay mà Đông Hạo Nam muốn tát mình, sau đó tát cho Đông Hạo Nam một cái rõ đau.

“Ầm!: - đây là âm thanh mà các nữ sinh té xỉu tạo nên. Những người không té xỉu cũng đứng sững người. Tay của Minh Hiểu Khê chỉ còn cách mặt Đông Hạo Nam 1mm. Rồi cô từ từ bỏ tay xuống, chăm chăm nhìn anh ta và

nhẹ nhàng nói: “Trên đời này, không phải ai có tiền, có thế lực, có sức mạnh là có thể bức hiếp người khác đâu. Dạy cho anh một bài học đó. Sau này hãy tử tế làm người, còn nữa”. Hiểu Khê ngoảnh đầu lại nhìn cô bé đáng yêu kia đang đứng há hốc mồm, nói tiếp: “Anh vừa ăn hiếp cô ấy, mau xin lỗi người ta đi!”.

“Ôi, ôi, không cần đâu”. Cô bé nọ cương quyết lắc đầu từ chối, rồi ngại ngùng thanh minh thêm: “Thôi bỏ qua đi anh ấy là anh trai của em, em là Đông Hạo Tuyết”.

Minh Hiểu Khê há hốc mồm kinh ngạc: “Cái cái gì? Nhưng!”. Cô gượng gạo nói: “Dù là em gái đi nữa, anh cũng không được đối xử với cô ấy như thế. Cô ấy cũng cần được tôn trọng như những phụ nữ khác”.

Đúng lúc đó chuông báo đến giờ học vang lên: “Reng... reng...”. Song những người hiểu kỳ đang đứng xem không nỡ bước đi, vừa chậm rãi đi về phía phòng học vừa ngó nhìn đám người kia. Tiểu Tuyền – kẻ đầu tiên gây ra cơ sự này – ra hiệu chào Hiểu Khê rồi vội vàng chạy lên lầu.

Minh Hiểu Khê cũng cười với đám công tử Quang Du, rồi nói: “Thôi tạm biệt nhé, mình phải lên lớp đây”.

Đông Hạo Tuyết vội vàng níu tay cô: “Chị Hiểu Khê ơi, em thực sự rất quý chị. Chúng ta có thể làm bạn với nhau được không?”.

Hả? Làm bạn với cô ta? Minh Hiểu Khê do dự sờ vào cổ, mình vẫn còn muốn sống.

oOo

Đông Hạo Tuyết lắc tay cô: “Được mà, em thật sự rất muốn làm bạn với chị. Từ nhỏ, em đã rất cô đơn rồi... buồn lắm... chẳng có ai chơi với em hết... em ...”, nói xong nước mắt trên gương mặt cô bé đã từ từ lăn xuống, làm Minh Hiểu Khê chỉ muốn khóc theo.

Hiểu Khê ghen ngào nói: “Được! Được! Chị bằng lòng làm bạn với em!”.

Đông Hạo Tuyết lập tức nín khóc, toét miệng ra cười và reo hò: “Thật sao? Vui quá đi mất!”. Tóc độ từ mưa chuyển sang nắng cũng chưa chắc đã nhanh như thế.

Minh Hiểu Khê tự hỏi: “Chết thật, có phải lúc này mình đã bị lừa không nhỉ?”.

Trong khi đó Hạo Tuyết mặt mũi sáng rực, háo hức nói: “Chị Hiểu Khê ơi, tối nay đến nhà em ăn cơm nhé! Mẹ em rất muốn gặp chị. Có cả anh Giản Triệt và anh Lưu Băng nữa. Vui lắm chị ạ!”.

Hả?! Minh Hiểu Khê đang ngạc nhiên tới cứng đờ cả người, chưa kịp nói tiếng từ chối thì nghe thấy Đông Hạo Nam gào lên: “Mày dám đưa nó về nhà, tao sẽ lột da mày ra!”

Thấy mặt Hạo Tuyết sợ quá, tái nhợt không còn giọt máu, Hiểu Khê lại trào cơn tức giận, phải dạy cho tên Đông Hạo Nam này một bài học mới được. Cô quay sang Hạo Tuyết, cười rất tươi: “Tiểu Tuyết, chị đồng ý. Tối nay

chị sẽ đến nhà em ăn cơm. Coi thử ai dám làm gì em nào?”. Đông Hạo Tuyết nhảy căng lên, reo vang, “Tốt quá” và quên sạch ông anh đang gầm gừ đe dọa.

Phong Giản Triệt thân thiện cười với Hiểu Khê: “Mình sẽ đợi Hiểu Khê trước cổng trường vào lúc sáu giờ nhé!”.

Minh Hiểu Khê rất phấn khởi, cô lướt nhìn các gương mặt đang vây xung quanh. Một Giản Triệt phong nhã, một Đông Hạo Nam nóng nảy, một Mục Lưu Băng lạnh lùng đến mức người ta không còn cảm giác về sự tồn tại của anh ấy. Cô tự hỏi lòng, có phải là đã làm sai việc gì không?

oOo

Chiều tối, Hiểu Khê ngẩn người nhìn ngôi nhà sang trọng trước mặt. Thật là một ngôi nhà to lớn, đẹp đẽ, sang trọng quá! So với Nhà trắng ở Mỹ thật chẳng khác chút nào.

Trước đây, cô đã nghe nói gia đình Đông Hạo Nam là gia đình giàu có bậc nhất trong nước, nắm toàn bộ mạch sống kinh tế của châu Á, thậm chí là của cả thế giới. Nhưng cô thật không ngờ rằng nhà cậu ấy lại to đẹp thế này, chỉ tính từ cửa lớn đến tòa nhà chính màu trắng được thiết kế theo kiểu châu Âu cũng phải mất hai mươi phút xe hơi. Hai bên đường đi vào nhà có vòi phun nước, các hòn non bộ, cây cảnh và những đồ điêu khắc.

Đông Hạo Tuyết dựa đầu vào vai cô, thân mật hỏi: “Sao chị không nói gì hết vậy? Chị mệt sao?”. Hiểu Khê mỉm cười không đáp, theo chân Hạo Tuyết bước vào phòng khách lớn.

Chao ôi! Đúng như một bản sao của cung điện Versace vậy. Hiểu Khê tò mò: “Tiểu Tuyết, nhà em có mấy người vậy?”.

Cô bé nhanh nhẩu đáp: “Ba, mẹ, anh hai và em, tổng cộng bốn người thôi”. Hiểu Khê ngạc nhiên: “Hả! Chỉ có bốn người mà ở ngôi nhà to lớn thế này sao?”

Đông Hạo Tuyết ngượng ngùng nói: “Chị cũng thấy lãng phí quá, đúng không? Thật ra em cũng không thích ở ngôi nhà lớn như thế này đâu. Ba mẹ em thường xuyên vắng nhà. Anh trai thì nóng tính đến phát khiếp, không thể ở gần được. Trong nhà không có ai để nói chuyện với em cả. Em thực sự thấy căn nhà lạnh lẽo quá, rất tăm tối nữa, như có ma ấy”. Nói đến đây, Hạo Tuyết đột nhiên kinh sợ thét lên một tiếng, như thể đã nhìn thấy một con quỷ không đầu vậy.

Minh Hiểu Khê nhìn cô bé, không khỏi nhin cười: “Tiểu Tuyết, em không cần dọa chị. Từ trước tới giờ, chị không sợ ma đâu”.

Hạo Tuyết đau khổ giải thích: “Không, không phải, em, em quên mất. Ôi, ôi, sao tôi khổ thế này...!”. Nói xong, cô bé vẫn gào lên thảm thiết, giống như sắp có tai họa đang giáng xuống đầu vậy.

Hiểu Khê sốt ruột hỏi: “Sao thế em?”. Không nói không rằng, Hạo Tuyết kéo tuột cô vào một căn phòng khác.

Trong căn phòng bài trí tuyệt đẹp đó, Đông Hạo Nam mặt mũi buồn xo ngồi dựa lưng vào ghế salon, mắt đăm đăm nhìn ra ngoài cửa sổ. Mục Lưu Băng mơ màng nằm ngủ trên một chiếc ghế salon dài, nom y hệt vị thiên sứ buồn phiền u uất. Phong Giản Triệt phong nhã đang ngồi cạnh cửa sổ, lật xem một quyển tranh vẽ.

“Ôi ôi”, Đông Hạo Tuyết vừa bước vào phòng vừa rên rỉ. Đông Hạo Nam quay lại, bực tức hét lên: “Mày làm gì mà hét toáng lên thế?”. Chợt cậu ta nhìn thấy Minh Hiểu Khê, lửa giận bốc lên đùng đùng khiến các sợi gân xanh trên cổ nổi cả lên. Đông Hạo Nam nghiêng răng, đứng lên, bỏ ra ngoài. Phong Giản Triệt ngẩng đầu lên, nhìn bọn họ mỉm cười: “Hai người đến rồi à? Tiểu Tuyết, xảy ra chuyện gì vậy?”.

Mục Lưu Băng cũng đã tỉnh giấc, chậm rãi ngồi dậy. Đông Hạo Tuyết giống như một đứa trẻ cần được bảo vệ, sà đến bên cạnh Phong Giản Triệt, nũng nịu: “Anh ơi, làm sao bây giờ? Đây là lần đầu tiên em mời chị Hiểu Khê đến nhà ăn cơm. Cả anh và anh Lưu Băng cũng đến cả rồi...”.

Phong Giản Triệt dịu dàng hỏi: “Thì sao nào?”.

Hạo Tuyết áp úng: “Nhưng em lại quên mất mẹ đã dặn rằng hôm nay mẹ đưa các thợ bếp đến nhà một người bạn giúp họ nấu tiệc. Cho nên...”.

“Cho nên sao?”, Giản Triệt hỏi.

Giọng của Hạo Tuyết như sắp khóc: “Cho nên hôm nay không còn ai nấu cơm cho chúng ta ăn! Mọi người đều đã đói rồi! Làm sao bây giờ?”.

Lúc này, Hiểu Khê mới hiểu ra. Thì ra là vậy, thế mà cô cứ tưởng có chuyện gì nghiêm trọng. Cô cười: “Tiểu Tuyết, không sao đâu, vậy thì hôm nay chị về, lần sau có dịp sẽ tới sau”.

Hạo Tuyết nhăn nhó: “Anh Giản Triệt ơi, giúp em nhé, xin anh đấy!”

Phong Giản Triệt vuốt tóc cô bé, an ủi: “Đừng lo, anh sẽ giúp em”.

Đông Hạo Tuyết nhảy cẫng lên, reo vang: “Hay quá! Anh Triệt đã nhận lời rồi!”.

Giản Triệt nhìn Minh Hiểu Khê, nhẹ nhàng nói: “Em đợi một chút, một lát sẽ có cơm ăn”. Nói xong, anh quay người đi, đi về phía nhà bếp.

Minh Hiểu Khê kéo Hạo Tuyết lại hỏi nhỏ: “Anh Triệt định làm gì vậy?”.

Hạo Tuyết nhìn cô, chớp mắt tinh nghịch: “Hôm nay chị có lộc ăn rồi!”.

Vừa nhắc đến cơm, cả hai người đã thấy cồn cào trong bụng. Không để ý tới vẻ mặt của Hiểu Khê, Hạo Tuyết còn say sưa kể lể: “Hai năm trước em đã từng ăn một món do anh Triệt làm. Chà chà, tuyệt lắm cơ. Mãi tới giờ, em vẫn còn nhớ mùi vị ngon lành của nó”.

Minh Hiểu Khê kinh ngạc nhìn Đông Hạo Tuyết, há hốc mồm: “Em... em... để anh Triệt đi nấu ăn à?”.

Hạo Tuyết gật đầu cười: “Đó là điều nhờ phúc của chị đó. Có khách nên anh ấy mới chịu nấu ăn đấy”.

Hiểu Khê không dám tin vào những điều mà mình nghe thấy. Cô lắp bắp hỏi lại: “Anh Triệt biết nấu ăn à?”. Thật không thể tin nổi cậu công tử danh giá và hào hoa phong nhã ấy lại biết nấu ăn.

Hạo Tuyết gật đầu thật mạnh, nhìn về phía Phong Giản Triệt vừa đi khuất với ánh mắt ngưỡng mộ, nói: “Anh Triệt cái gì cũng biết, y như một vị

thánh sống vậy”.

Hiểu Khê ngần ngợ một hồi, mãi mới cất tiếng được: “Vậy thì chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Hạo Tuyết nhìn Hiểu Khê cười tít mắt rồi nịnh: “Chị Minh, em dẫn chị đi tham quan nhà được không?”

“Không được!”

“Chúng ta đi bơi được không?”

“Không được!”

“Chúng ta đi xem phim được không?”

“Không được!”

“Thế thì... chúng ta làm gì đây?”

Minh Hiểu Khê nhìn cô bé: “Chúng ta đi giúp anh Triệt một tay”.

Đông Hạo Tuyết lắc đầu: “À, không cần đâu...”.

“Tại sao không cần?”, Minh Hiểu Khê lớn tiếng: “Anh Triệt phải nấu nướng cho cả năm người chúng ta. Tại sao chúng ta không thể giúp anh ấy chứ?”.

Hạo Tuyết lùi về phía ghế salon: “Chị không biết gì ư? Anh Triệt giỏi lắm, từ trước đến giờ chẳng cần ai giúp đâu”.

Hiểu Khê lắc đầu, nói với giọng không hài lòng: “Không thể nói thế được, làm người phải có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia chứ. Anh Triệt dù giỏi nhưng chúng ta vẫn phải có trách nhiệm phụ giúp”.

Hạo Tuyết có vẻ sợ Hiểu Khê túm lại, liền cứ lùi mãi và lắc đầu nguây nguẩy: “Không... không cần đâu... em không giúp được gì đâu...”.

Hiểu Khê thất vọng, rồi quay sang nhìn Mục Lưu Băng: “Vậy anh đi giúp anh Giản Triệt nhé!”

Mục Lưu Băng chậm rãi ngược hàng mi dài roperties bóng, ngắm nghía cô như nhìn một người từ hành tinh khác. Chắc hẳn anh ta thấy lời đề nghị của cô khó chiều hơn cả thuyết tương đối của Einstein nữa.

Minh Hiểu Khê bực bội khi không thấy ai có nhã ý hưởng ứng. Cô dậm chân, kêu to: “Thế thì cũng phải có người nói cho tôi biết là nhà bếp ở đâu chứ?”.

Theo hướng tay chỉ của Hạo Tuyết, cô bước vào nhà bếp. Vừa bước vào cửa, Hiểu Khê đã đứng ngẩn ra nhìn. Từ trước đến nay cô chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào đeo tạp dề nấu ăn mà có thể đẹp trai phong nhã đến như thế.

Phong Giản Triệt đang nấu ăn trong bếp, với tư thế ung dung, cử chỉ nhã nhặn, gương mặt mỉm cười giống như là anh đang hoàn thành một tác phẩm nghệ thuật đang được chờ đợi nhất trên đời này. Khi phát hiện ra Hiểu Khê đang thẫn người đứng xem mình nấu ăn, lơ mơ như kẻ mộng du, Giản Triệt bèn cười, trêu chọc:

“Em chảy cả nước miếng rồi kia”.

Hiểu Khê cuống quýt lau miệng trong vô thức. Nhưng quái, trên miệng cô làm gì có dính nước gì. Biết anh đang trêu mình, Hiểu Khê mặt đỏ như gấc.

Giản Triệt vẫn tươi cười hỏi: “Em đến giúp anh sao?”.

Hiểu Khê khẽ gật đầu. “Còn mấy người kia đâu?”, anh hỏi tiếp.

Hiểu Khê lúng túng đáp: “À... họ... đều có việc rất quan trọng phải làm... nên không thể đi được...”

Giản Triệt cười phá lên: “Hiểu Khê, em đừng nói tốt cho bọn họ nữa. Anh chơi với họ bấy lâu, lẽ nào lại không hiểu tính của họ sao?”. Kẻ nói dối xấu hổ cúi gằm mặt.

Phong Giản Triệt vừa rửa cà chua, vừa hỏi: “Em có thể giúp anh gì nào? Em biết làm gì đây?”

Hiểu Khê hăng hái bước lên phía trước, nhanh nhẩu: “Việc gì em cũng làm được, cái này để em rửa cho!”, rồi xắn tay áo lên, tranh rửa. Trong lúc vội vàng, cô đã chạm phải tay của Giản Triệt. Hiểu Khê lại đỡ người ra. Thật ấm áp... Thật êm dịu... Cứ như một luồng điện chạy qua... Mình làm sao thể này, Hiểu Khê hoảng hốt, rồi ra sức lấy tay đánh mạnh lên đầu mình. Giản Triệt vội vã đặt các thứ trong tay lại, nhẹ nhàng vuốt lên đầu Hiểu Khê: “Ngốc ạ! Làm gì mà phải đánh mình mạnh như thế chứ? Có đau lắm không?”

Bàn tay của anh thật thân diệu, chạm tới đâu, vết đau dịu hẳn đến đó. Đầu của Hiểu Khê chợt thư thái lạ thường, chưa bao giờ cô cảm thấy dễ chịu đến vậy. “Thôi, không được nghĩ ngợi lung tung”, cô dùng toàn bộ sức mạnh của mình nhắc nhở chính mình và buột miệng nói ra câu đầu tiên mà cô có thể nghĩ ra: “Làm gì vậy?”

“Hả?”, Giản Triệt ngạc nhiên hỏi lại.

Hiểu Khê lúng túng, nói lảng sang chuyện khác: “Không. Em... ý em là... anh muốn làm món gì cho buổi tối nay?”

Giản Triệt thích thú nhìn cô: “Em có ý kiến gì hay không? Nếu không, em giúp anh làm vài món, được chứ?”

Hiểu Khê nghĩ thầm, chết thật, chả lẽ lại từ chối. Nhưng rồi cô hít một hơi thật sâu, vì bạn bè đành dốc hết sức mình vậy, cô đáp: “Được!”, rồi hăm hở lao vào đồng thức ăn.

Trong phòng ăn, Đông Hạo Tuyết vui mừng reo vang trước các đĩa thức ăn đầy ứ hự: “Trời ơi, bữa tối nhiều món quá, em hoa hết mắt đây này. Em phải nếm hết mới được”. Rồi không đợi ai gấp mời trước, Hạo Tuyết bắt đầu nếm lần lượt từng món:

“Món cá chung của anh Triệt ngon lắm!... Món bánh xếp nhân tôm, chà... mùi vị ngon tuyệt”. Hiểu Khê mắt sáng lên nghe cô bé bình phẩm. Hạo Tuyết nhai thật kỹ món thứ ba, chụt chụt lưỡi, ra chiều ưng ý lắm, tấm tắc: “Tuyệt vời... món gà xào ớt này không cay lắm, rất ngon. Màu sắc phối hợp thật bắt mắt, kết hợp đủ các hương vị... anh Triệt giỏi quá!”

Phong Giản Triệt nhìn về phía Minh Hiểu Khê, cười: “Không phải anh làm đâu. Đầu bếp làm món này là Hiểu Khê”.

Hạo Tuyết ngạc nhiên nhìn Hiểu Khê: “Chị Hiểu Khê làm món này sao?”.

Hiểu Khê cười ngượng ngùng: “Ừ”.

Hạo Tuyết lại toét miệng ra cười: “Lần đầu tiên mời chị đến ăn cơm, lại làm chị phải xuống bếp... Nhưng đúng là chị làm đồ ăn rất ngon. Thịt rất mềm...”

“Sụ... sụ...”. Một tràng ho dài đã cắt ngang cuộc nói chuyện giữa họ. Tất

cả đều ngừng nói chuyện và bình phẩm, quay ra nhìn. Thì ra là Mục Lưu Băng đang ho sặc sụa, khuôn mặt trắng trẻo của anh ta đỏ bừng. Thật kỳ lạ, ngay cả khi ho, anh ta cũng rất đẹp trai, thật không hổ danh là chàng trai đẹp nhất Quang Du. Tiếng ho của Mục Lưu Băng càng lúc càng dữ dội hơn. Hiểu Khê càng lo lắng. Không biết anh ta hóc phải thứ gì trong đồ ăn nhỉ?

Giản Triệt đưa một ly nước ấm cho Lưu Băng, rồi đưa tiếp một cái bánh gatô, vỗ vào lưng anh ta, nói: “Lưu Băng, ăn miếng bánh này vào sẽ đỡ ngay”.

Hạo Tuyết cũng cắn tay, giọng rất ân hận: “Chà, lúc này chỉ lo khen món này ngon, quên mất không nói cho anh Lưu Băng biết là món này rất cay”.

Hiểu Khê bần thần hỏi: “Lưu Băng không ăn được cay sao?”.

Hạo Tuyết lại lạnh chanh đáp thay: “Bao tử của anh ấy có vấn đề, rất dị ứng với những món cay, chỉ ăn một chút cũng không được”.

Thấy dáng vẻ nhăn nhó, đau khổ của Lưu Băng, Hiểu Khê thấy lòng mình như bị cào xé khổ sở. Cô áy náy nói: “Anh Lưu Băng, thành thực xin lỗi anh, em không biết anh không ăn được cay”.

Lưu Băng vẫn ho sù sụ, mặt mũi đỏ gay, không thèm đếm xỉa đến vẻ thành khẩn của cô, chỉ buông ra một câu: “Tránh ra!”.

Hiểu Khê buồn bã, lặng lẽ bỏ ra khỏi phòng ăn, đi ra vườn hoa nhà họ Đông.

Trời đêm thật yên tĩnh, cảnh trong vườn thật đẹp, nhưng lúc này Hiểu Khê không còn lòng dạ nào để ngắm cảnh. Bỗng nhiên, một bóng ai nhẹ nhàng đến bên cạnh cô. Một hơi thở thân thiết gần gũi... Có phải là Phong Giản Triệt? Cô ngạc nhiên quay đầu lại. Quả đúng là anh ấy.

Phong Giản Triệt đứng dưới ánh trăng trông thật thanh thoát, nụ cười của anh mới thánh thiện làm sao. Hiểu Khê sốt ruột hỏi: “Anh Lưu Băng đỡ chút nào chưa?”

Giản Triệt nhẹ nhàng đáp: “Đỡ nhiều rồi, Tiểu Tuyết đang chăm sóc cậu ấy”. Tới lúc này, Hiểu Khê mới thở phào nhẹ nhõm. Giản Triệt nói: “Em không cần phải áy náy như thế. Cũng vì em không biết dạ dày cậu ấy có vấn đề nên mới làm món ăn cay. Anh biết nhưng lại quên nhắc em. Người nên nhận trách nhiệm phải là anh mới đúng”.

Hiểu Khê nghe xong, mặt mũi tươi cười hơn hở, nói: “Cảm ơn anh. Em thật ngại quá!”.

Giản Triệt dặn thêm: “Em đừng để bụng những lời nói của Lưu Băng. Từ nhỏ đến giờ, cậu ấy đã quen nói năng như vậy. Thật ra không có ác ý gì đâu. Tiếp xúc lâu ngày, em sẽ hiểu cậu ấy thôi...”. Đột nhiên, Giản Triệt phóng tầm mắt ra xa, nói thêm: “Cả Hạo Nam nữa... cậu ấy thực ra cũng không xấu như em nghĩ đâu...”.

Hiểu Khê nhìn theo ánh mắt của Giản Triệt, thấy thấp thoáng bóng một thiếu niên bên hồ bơi. “Hạo Nam chưa ăn cơm, chắc bây giờ cậu ấy đói lắm...”. Giản Triệt lẩm bẫm nói: “Một cái bánh gatô, có lẽ được...”.

Nước trong hồ bơi lấp lánh. Đông Hạo Nam vừa lên bờ, đang lau người bằng một chiếc khăn lông lớn màu xanh. Minh Hiểu Khê đã đứng trên bờ

từ lúc nào, đang tò mò ngắm anh. Thật ra từ lúc gặp Hạo Nam đến giờ, Hiểu Khê không đánh nhau thì cũng cãi nhau, chưa hề có cơ hội ngắm nghía anh kỹ.

Lần này, cô không khỏi thừa nhận Đông Hạo Nam rất đẹp trai. Dáng vẻ cao ráo, cơ bắp cuộn cuộn (nhất là khi chỉ mặc quần bơi thì càng thấy rõ hơn), mặt mũi thanh tú, thân thể tráng kiện, hừng hực sức sống, các đường nét trên cơ thể anh giống như được các nhà điêu khắc gọt dũa hết sức tỉ mỉ, không hề có một khiếm khuyết nào. Đôi môi đỏ mọng lấp lánh, nếu sử dụng những từ ngữ mà các tiểu thuyết thường dùng thì đó là một chàng trai vô cùng “gợi cảm”. Nhưng, Minh Hiểu Khê nghĩ, tính cách của anh ta quá tồi, nhất là... nhất là khi mặt đờ đờ sát khí, mắt long sòng sọc giận dữ...

Hiểu Khê vừa nghĩ tới, Hạo Nam đã nhìn thấy cô, liền giận dữ ném chiếc khăn xuống đất, quát lớn: “Cô ra đây làm gì?”.

Lửa giận trong người Hiểu Khê lại bùng lên, song cô cố ghìm câu trả lời trong bụng: “Đồ mất lịch sự!”.

Hạo Nam liếc xéo cô, gằn giọng hỏi tiếp: “Cô lại muốn gây chuyện sao?”.

Hiểu Khê lắc đầu, nhún vai, nhẹ nhàng đáp: “Anh không thấy tôi nhin suốt này giờ sao? Vả lại tôi chưa nhường ai như nhường anh đâu đấy!”

Hạo Nam giọng đầy khiêu khích: “Thật sao? Tôi đâu cần cô nhin và nhường? Chúng ta thử xem sao?”.

Hiểu Khê cười thầm. Đúng là một gã điếc không sợ súng. Nếu anh ta biết được cô là quán quân thiếu niên của giải võ thuật toàn quốc, không biết thái độ sẽ ra sao nhỉ? Hiểu Khê nhìn xuống tay, chợt nhận ra mình đang bê một đĩa bánh gatô do Giản Triệt nướng. Cô sực nhớ ra mục đích tới tìm Hạo Nam.

Cô đỏ bừng mặt, giơ tay ngăn Hạo Nam lại: “Khoan đã”. Hạo Nam đang giơ tay định ra đòn chợt khựng lại, ngần ngừ. Anh ta đang nghi ngờ cô giở trò gì đó. Hiểu Khê từ tốn nói: “Đông Hạo Nam! Tôi... tôi đến đây không phải để đánh nhau với anh đâu.... Tôi đến đây... vì... muốn đem bánh tới cho anh”. Nói xong cô chìa đĩa bánh thơm phức ra. Hạo Nam kinh ngạc hết nhìn đĩa bánh lại nhìn Hiểu Khê.

Hiểu Khê áp a áp ứng thanh minh: “Anh Triệt nói anh không xấu như tôi nghĩ, nên tôi... tôi tin anh Triệt”. “Vả lại...”, cô nói tiếp, “Tôi thấy anh cũng chưa làm việc gì cực kỳ xấu xa... Tất nhiên... anh có ném bánh kem vào mặt phụ nữ, lại bạo lực với em gái. Thật không hay”. Hiểu Khê nuốt nước bọt, trổng ngực đánh liên hồi vì căng thẳng, song cũng gắng bình tĩnh lại: “Tất nhiên... việc tôi hất rác lên đầu anh, tát anh trước đám đông cũng không đúng... Có điều... cũng do anh... Thôi bỏ qua nhé. Dù sao thì...”.

Đông Hạo Nam không đủ kiên nhẫn để nghe Hiểu Khê nói hết, liền cắt ngang lời cô: “Rốt cuộc cô muốn giở trò gì đây?”.

Hiểu Khê bĩu môi, kêu to: “Trời ơi, nói mãi mà không hiểu sao. Tôi không có giở trò gì cả... Tôi... tới để giảng hòa”.

Hạo Nam ngẩn người ra một lúc, rồi cười phá lên. Đoạn anh ta nghiêm mặt nhìn Hiểu Khê, nhao báng nói: “Cô tưởng tôi là thằng ngu nhất thiên hạ

sao? Tưởng tôi mắc lừa cô sao? Nằm mơ đi!”.

Hiểu Khê quả rất thành công khi cố nén giận, khẽ khàng đặt đĩa bánh lên bàn, bình tĩnh nói: “Tôi đã rất thiện ý rồi nhé! Anh muốn làm gì thì làm. Còn chỗ bánh này, ăn hay không thì tùy anh”.

Thủy tinh trong suốt.

CHƯƠNG 2

Giải “Người nổi trội nhất” tháng này của báo trường Quang Du cũng được trao cho Minh Hiểu Khê, sinh viên năm hai lớp ba như mong muốn của mọi người. Cô đã vượt râu hùm của Đông Hạo Nam, người có tính khí nóng nảy nhất của Quang Du tam thiếu gia, trước hàng trăm con mắt theo dõi mà vẫn rút lui được an toàn. Không những Hiểu Khê không hề bị trả thù, mà trái lại còn hòa vào cuộc sống của “Ba thiếu gia Quang Du”. Theo tiết lộ của một vài người, Minh Hiểu Khê đã nhiều lần tiếp xúc thân mật với Phong Giản Triệt phong nhã ưu tú tại trường.

Cuộc sống của các ngôi sao luôn bị fan hâm mộ quấy nhiễu. Tối nay, thầy giáo Toán lớp ba dạy bù, mãi mới hết giờ mà Hiểu Khê lại không thể về nhà. Cô nằm ườn trên bàn học, than vãn: “Tiểu Tuyên, đồ hại bạn kia. Mình không muốn nói chuyện với cậu nữa”.

Tiểu Tuyên làm bộ kinh ngạc: “Mình hại bạn lúc nào? Có giúp cậu thì có. Đừng quên chính mình là người tạo cơ hội cho cậu nổi tiếng ở Quang Du”. Hiểu Khê bực bội đáp: “Phải rồi! Nếu lúc đó mình không có cách nào thoát khỏi miệng cọp, không biết cậu có đi nhật xác hộ không?”.

Tiểu Tuyên mỉm cười độ lượng: “Làm gì mà mình không biết khả năng của cậu chứ? Nếu không tin tưởng cậu đến vậy, mình đâu dám làm thế. Thôi mà, cậu thú thật đi. Bọn cậu rốt cuộc đã tiến triển đến đâu rồi?”

Tiểu Tuyên vừa dứt lời, mấy cô bạn trong lớp đã xúm lại như một bầy ong, mồm năm miệng mười hỏi: “Phải rồi Minh Hiểu Khê, đừng để bọn mình phải đoán già đoán non nữa. Mau kể xem cậu đang yêu ai thế?”.

Cô đầu tiên giả vờ ôm ngực thốt lên: “Là Phong Giản Triệt lãng mạn và dịu dàng sao?”

Cô thứ hai tay chống cằm ra vẻ ngây thơ: “Hay là Đông Hạo Nam chàng lãng tử nóng nảy lạnh lùng?”.

Cô thứ ba ra vẻ cung kính nghiêng mình 90 độ bái phục: “Hay là Mục Lưu Băng, người có vẻ bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong nóng bỏng?”.

Rồi các cô đồng loạt thét to: “Hiểu Khê! Nói mau! Nói mau! Kể đi mà!”

Hiểu Khê thở hỏn hển, người cô như sắp gãy tan bởi đám con gái nhiều chuyện này đang ra sức lặc.

Cô đưa tay ra hiệu im lặng: “Khoan khoan, nghe mình nói!”. Yên lặng. Tất cả mọi người đều ngừng tay, im lặng nín thở chờ cô nói.

Một khoảng không yên lặng tới ngạt thở. Chợt Hiểu Khê cất tiếng, giọng rất nghiêm túc: “Xin lỗi đã làm mọi người thất vọng. Mình không hề yêu ai cả”.

Đám con gái cùng một lúc như bổ nhào ra phía trước, tưởng như muốn xé Minh Hiểu Khê “không thành thật” này ra từng mảnh và đồng loạt hét lên: “Trời ơi, xạo quá! Còn giấu diếm nữa!”.

Mắt Tiêu Tuyên bỗng sáng lên, cô hét to: “Khoan đã, mọi người nghỉ thử xem. Hôm nay tan học muộn như vậy, bạn trai bí mật của Hiểu Khê nhất định không nở để cậu ấy về nhà một mình. Chúng ta chỉ cần...”.

Cả đám con gái tranh nhau reo vang, giọng đắc thắng: “Cùng Hiểu Khê ra cổng trường.... Xem ai đến đón... thì biết ngay... ai là bạn trai của Hiểu Khê... Ha ha ha!”. Nói xong, mọi người tiếp tục reo vang sung sướng, khiến Hiểu Khê suýt té xỉu. Sao trên đời lại có lắm người điên khùng như vậy nhỉ?

Minh Hiểu Khê thờ dài. Lần đầu tiên cô ý thức được, có thể hít thở không khí tự do trong bầu trời đêm là niềm hạnh phúc vô bờ bến. Đám con gái nhiều chuyện ở lớp mãi không chịu buông tha. Chúng cứ loanh quanh rình rập trước cổng trường suốt hơn nửa tiếng, mãi vẫn không thấy bóng dáng bạn trai bí mật của Hiểu Khê, cuối cùng cũng tản về.

Hiểu Khê từ bỏ ý định ngồi xe buýt, thay vào đó là đi bộ trong trời đêm mát mẻ. Vươn vai một cái. Ngáp một cái. Cuộc sống thật là hạnh phúc! Tự do thật đáng quý! Cô vui vẻ vừa đi vừa ngân nga hát. Bỗng nhiên, cô dụi mắt khi thấy một bóng dáng quen quen. Ai thế nhỉ? Mục Lưu Băng sao? Lẽ nào lại là anh ta?

Thật ra gặp Mục Lưu Băng không phải là chuyện lạ tới khó hiểu. Theo lý thuyết xác suất, bất cứ hai người nào trên thế giới đều có khả năng gặp nhau. Nhưng gặp một Mục Lưu Băng say rượu thì quả thật hiếm có.

Thường ngày, anh ta lạnh lùng như tảng băng, khó có thứ gì khiến anh ta phải để tâm hoặc chịu tác động? Không hiểu sao giờ lại buồn chán uống say mềm tới mức đi liêu xiêu thế kia nhỉ? Hiểu Khê lòng đầy thắc mắc, không khỏi đi theo. Hơn nữa, cô còn nhớ bao tử của Lưu Băng không được tốt, mới ăn tí đồ cay đã có phản ứng. Như vậy anh ta không thể uống được nhiều rượu. Hiểu Khê nghĩ thầm, phải ngăn anh ta lại. Xem nào, anh ta đi đâu thế kia? Định thần nhìn kỹ, Hiểu Khê thấy Lưu Băng bước vào quán bar Đêm tối.

Ở một góc ngồi khuất trong quán bar, Hiểu Khê lặng lẽ trông chừng Lưu Băng, song cô cũng tự nguyện rửa tính tò mò của mình. Cô vẫn còn nhớ thái độ phản ứng của Lưu Băng trước đây khi cô xía vào chuyện của anh. Hay là mình về nhỉ? Tính tò mò của mình đã gây họa bao nhiêu lần rồi? Hiểu Khê tự nhắc nhở, nhưng thấy Lưu Băng hôm nay thật khác lạ, nên cô vẫn không thể cầm lòng bỏ đi.

Trong quán bar Đêm tối, con người băng giá kia đang uống ly Vodka thứ mười chín. Hẳn anh ta đã ngà ngà say vì mắt đã mờ màng, bộ dạng không còn hoạt bát nữa, thậm chí còn cười ngo ngoắt không rõ nguồn cơn. Song, sự xuất hiện của Lưu Băng với vẻ đẹp trai của anh đã khiến nhiều phụ nữ

trong quán phải chú ý.

Một người phụ nữ trang điểm diêm dúa, sắc sỡ, tay cầm ly rượu, bước tới gần anh ta, âu yếm hỏi: “Chàng trai trẻ, có chuyện gì không vui sao? Có cần ta tâm sự không?”.

Lưu Băng khoát tay, bực tức quát lên không khách sáo: “Xéo đi cho ta nhờ!”. Báo hại cho bà ta tức đến đỏ mặt.

Một lúc sau, một cô gái nom khá xinh xắn, dễ thương, không cảm lòng được lại tới trước mặt anh ta, rụt rè khuyên: “Anh gì ơi... anh uống nhiều quá rồi, không tốt cho sức khỏe... đừng...”.

Lưu Băng vung tay một cái, cả ly Vodka tạt vào mặt cô ta. Cô gái ôm mặt òa khóc rồi chạy mất.

“Nguy hiểm thật!”, Hiểu Khê vỗ vỗ ngực, than, “May mà mình không manh động”. Rồi cô quyết định lấy túi xách đi về, mặc xác con người đẹp trai nhưng cục cằn kia.

Đúng lúc đó, Lưu Băng cũng đứng dậy, chân nọ xọ chân kia bước ra ngoài quán. Hừm, thế là cuối cùng anh ta cũng chịu về nhà. Nhưng Hiểu Khê quả thực thấy ngán ngẩm, không muốn theo dõi anh ta một tí nào, nhưng vẫn đành lẻo đẻo đi đằng sau Lưu Băng. Chỉ vì tình cờ con đường anh ta đi cũng chính là con đường dẫn tới nhà cô.

Bỗng ầm một cái, Lưu Băng ngã lăn đùng ra đất. Hiểu Khê hét hoảng, đứng như trời trồng, không biết cách giải quyết sao. Chắc chắn cú ngã vừa rồi khá đau vì Lưu Băng loay hoay mãi vẫn chưa đứng lên nổi. Hiểu Khê tàn nhẫn hồi lâu, đang đấu tranh xem có nên chạy tới đỡ anh ta dậy hay không thì một chiếc xe hơi ở đâu chọt vèo tới, đỗ xích lại. Bốn năm tên vệ sĩ to cao mặc đồ veston từ xe lao ra, vội vàng chạy đến đỡ Lưu Băng và gọi to: “Cậu chủ! Cậu chủ, cậu không sao chứ?”.

Hiểu Khê định thần nhìn kĩ. Chà chà, toàn người quen cũ cả, đúng thật là có duyên gặp lại nhau. Chúng chính là bọn xã hội đen mà cô đã dạy dỗ ngay từ ngày đầu tiên đến trường Quang Du.

Cô bỗng hiểu ra rằng đám vệ sĩ này chính là người bảo vệ cho Lưu Băng. Hừm nào anh ta toàn kiêu ngạo, chửi mắng cô. Bọn họ vừa ra sức đỡ Lưu Băng, vừa giục giã: “Cậu chủ! Về nhà thôi!”.

Lưu Băng gắng sức vùng vẫy và giậm dũ gào thét chửi kếm Hạo Nam: “Tránh ra! Để cho ta được yên”.

Thế nhưng đám vệ sĩ rắn mặt xem ra không coi trọng lời nói của Lưu Băng một mảy may. Họ ra sức lôi kéo anh ta về phía xe hơi bằng được. “Cậu chủ, ông chủ đã dặn phải đưa cậu về nhà bằng bất cứ giá nào”.

Lưu Băng vẫn gắng giãy giụa và gào thét nhưng anh ta đã uống say mềm, bản thân còn đứng không vững nên khó có thể là đối thủ của những gã đàn ông to lớn kia. Lưu Băng tức tối gào lên: “Buông ra! Ta thà chết cũng không về”.

Mấy tay vệ sĩ cũng mất dần tính kiên nhẫn. Chúng đáp sẵng, giọng không còn khách khí: “Ông chủ đã dặn, nếu cậu không chịu hợp tác, chúng tôi phải cưỡng chế”.

Lưu Băng lòng lên như con hổ: “Giỏi lắm! Được lắm! Có bản lĩnh cứ ra tay

đi!” và càng ra sức chống cự.

“Bình!”, một cú đấm trúng mặt Lưu Băng. Khiến miệng anh ta chảy đầy máu, mắt tóe sao như đom đóm.

Hiểu Khê nhin không nổi, thật quá đáng. Cô liền nắm chặt tay, nhảy ra giữa đường, phần nộ quát to: “Dừng tay!”.

Cả lũ vệ sĩ kinh ngạc dừng tay, định thần quan sát rồi đồng thanh thốt lên: “Lại là cô à?”

Quả thật đầu óc chúng còn in đậm hình ảnh của Hiểu Khê trong trận đánh bất ngờ trước, khiến một tay phải thua trong nhục nhã. Cô đã thực sự để lại ấn tượng sâu sắc và lần này cô lại đột ngột xuất hiện, không biết điem gì đây.

Hiểu Khê chỉ tay vào Mục Lưu Băng đang bèo nhèo như năm giẻ, đồng dục quát gằn từng chữ: “Buông anh ta ra!”.

Khiếp sợ trước cô, đám vệ sĩ liền lập tức làm theo. Chúng vừa buông tay ra, Lưu Băng lại ngã lăn đùng ra đất, rên rỉ đau đớn.

Hiểu Khê thở dài, đỡ anh ta dậy. Đúng là oan nghiệt, không hiểu sao cô cứ gặp phải Lưu Băng trong những tình huống thật khó xử. Cả người Lưu Băng nặng trĩu đè lên cánh tay và bả vai của cô.

Lưu Băng lấp bắp mở miệng, nong nặc mùi rượu: “Cô... cô là ai? Sao... lại giúp tôi?”.

Hiểu Khê khó chịu bịt mũi lại, đáp: “Là người duy nhất có thể cứu anh ra khỏi nước sôi lửa bỏng”.

Lưu Băng ngỡ ngác lặp lại: “Là người có thể cứu tôi ra khỏi...”.

Hiểu Khê quát khê: “Nếu anh không muốn theo họ về thì ngậm miệng lại”.

oOo

Lời dọa thật hữu hiệu, Lưu Băng lập tức im thin thít. Mấy tên vệ sĩ sau một hồi ngỡ ngác mới phát hiện thấy Lưu Băng đã bị cô cướp mất, liền găm gù: “Trả cậu chủ đây. Nếu không chúng tao sẽ không để mày được yên”.

Hiểu Khê ngán ngẩm nói: “Bớt nói nhảm đi! Chỉ cần một tay, ta cũng có thể đánh cho các ngươi toi bời. Không tin thì thử đi!”.

Tất nhiên là cả lũ tin ngay, mặt mày ử rử như con gà trống bại trận. Một tên chưa tin lời của Hiểu Khê lập tức được minh chứng bởi cái mặt bị đánh bầm dập.

Cả lũ sợ hãi đến tái mặt, không khỏi buột miệng hỏi: “Cô là ai? Thuộc phái nào?”.

Minh Hiểu Khê ưỡn ngực, tự hào đáp: “Ta là Minh Hiểu Khê, đi không đổi họ, ngồi không thay tên”.

Cả lũ len lén định rút lui về phía xe hơi thì chợt cô quát to: “Anh kia, qua đây!”.

Gã đàn ông bị gọi mặt mày tiu nghỉu, sợ hãi đi tới. Vừa tới trước mặt Hiểu

Khê, hẳn đã bị cô bất thành linh đánh một cú móc hàm đau điếng. Hiểu Khê giận dữ quát to: “Sao người dám đánh cậu chủ nặng thế này?”. Cả đám vệ sĩ tái mặt, chen nhau chui tọt hết lên xe. Đúng là tính hiếu kì có thể hại chết con mèo. Và Minh Hiểu Khê thấy mình đúng là con mèo đáng thương đó. Giờ đây khóc lóc cũng chẳng ích gì. Cô phải cõng Lưu Băng cao tới 1m82, toàn thân mềm nhũn. Thật khó nhọc. Ít ạch mãi cô mới mở được khóa vào phòng trọ. Hừm, biết khổ như vậy, thà mình để lũ vệ sĩ vác anh ta về cho xong. Không biết Lưu Băng sống ở đâu nhỉ? Hiểu Khê chột tiếc rẻ vì không có số liên lạc với Phong Giản Triệt, Đông Hạo Tuyết và Hạo Nam. Chả lẽ đành vứt Lưu Băng đang say mềm ra đường. Hiểu Khê thấy lòng mình không nhẫn tâm làm được như vậy. Rốt cuộc, sau bao nhiêu công sức, Hiểu Khê cũng lôi được Lưu Băng vào nhà. Cô thở phào nhẹ nhõm, tưởng mình được thoát nợ thì Lưu Băng bắt đầu nôn ọe. Hiểu Khê ngửi thấy mùi nôn cũng muốn nôn theo, định bụng hắt anh ta ra. Nhưng thấy Lưu Băng mặt mũi xanh nhợt, nôn thốc nôn tháo, mồ hôi đầm đìa trên trán, lòng Hiểu Khê lại mềm nhũn, đành tặc lưỡi giúp cho trót, giúp anh ta xử lí những chất dơ bẩn vương trên áo, rồi giúp lau mồ hôi cho anh ta.

Dọn dẹp xong xuôi, Minh Hiểu Khê thấy mệt nhoài tưởng như chết đi được, chỉ muốn nằm lãn ra đánh một giấc cho đã. Nhưng cô lại dần lòng nhường chiếc giường êm ấm cho Lưu Băng. Còn cô ngủ ngồi, gật gù bên cạnh thành giường, mom thật tội nghiệp. Thế nhưng nào đã được yên. Hiểu Khê mới chập chờn một lúc đã nghe thấy tiếng Lưu Băng rên rĩ rên la. Hiểu Khê gắng mở mi mắt nặng trĩu ra nhìn. Ôi chao, anh ta đang cuộn tròn như con tôm khô, tay nắm chặt trên bụng, lông mày nhíu chặt, sắc mặt vàng vọt, toàn thân vã đầy mồ hôi, răng nghiến kèn kẹt.

Minh Hiểu Khê hoảng sợ lắc mạnh tay Lưu Băng, la lớn: “Mục Lưu Băng! Anh làm sao vậy?”.

Lưu Băng không ngừng vật vã, rên rĩ: “Đau. Đau quá!...”.

Hiểu Khê cuống cả lên, xoa rôi rít khắp người Lưu Băng: “Anh đau ở đâu?”.

“Đau...”, tay anh ta ôm chặt bụng.

Trời ơi, dạ dày, cái dạ dày vốn ốm yếu của Lưu Băng đã phản ứng. Hiểu Khê cau mày. Đã không biết uống cứ đòi uống, cho chết. Nhưng nhìn Lưu Băng đau đớn, quần quai như sắp chết, lòng Hiểu Khê lại đau như xát muối. Cô gắng đỡ Lưu Băng, dồn dập hỏi: “Anh cần thuốc gì? Làm thế nào mới đỡ đau?”.

Lưu Băng líu cả lưỡi, không thể nói thêm được gì ngoài từ: “Đau...”.

Trời ơi. Anh ta sẽ không chết ở chỗ mình chứ? Minh Hiểu Khê căng thẳng đến phát sốt. Lúc này Lưu Băng đau quặn tới mức ứa nước mắt. Nhìn giọt nước mắt long lanh từ khóe mắt Lưu Băng, người Hiểu Khê như tan ra. Cô quyết định phải chữa bệnh cho Lưu Băng, dầu cho lợn lành thành lợn què cũng được. Cô khẽ đỡ anh ta dậy, gắng giữ tấm thân mềm oặt của Lưu Băng cho vững, còn mình ngồi sau anh ta và xếp tròn, đặt một tay lên người anh ta để truyền nội công.

Hiệu Khê gắng vận dụng hết nội công làm bàn tay cô nóng lên rồi xoa nhẹ lên lưng của Lưu Băng. Chẳng mấy chốc đã có tác dụng. Da thịt Lưu Băng từ từ ấm lên, bắp thịt căng cứng đã dần thả lỏng rồi... Hiệu Khê rung mình, lắc đầu, cố xua tan cơn buồn ngủ, cố gắng giữ tỉnh táo, nhẹ nhàng xoa tiếp. Sáng sớm, Hiệu Khê đang ngủ say bỗng thấy trong lòng mình có cái gì đó đang cựa quậy. Cô thấy thật khó chịu. Nằm im đi nào, để yên cho người ta ngủ chứ, cô nạt. Nhưng vật đó lại càng giãy dựa mạnh hơn. Hiệu Khê hé hé mắt, gắng gượng ngó xem đó là vật gì... thì đụng ngay đôi mắt lạnh lùng của Lưu Băng đang nhìn cô chăm chú. Thì ra vật nằm trong lòng cô, đang giãy dựa chính là Lưu Băng. Tối qua, cô mãi truyền nội công cho anh ta và lăn ra ngủ, ôm cả Lưu Băng đang say mê.

Hiệu Khê luống cuống, không biết giấu mặt vào đâu. Lưu Băng thì hàm hè quát: “Nói!”.

Cô giả bộ ngỡ ngác: “Nói cái gì?”.

Lưu Băng vẫn điên tiết: “Tại sao tôi lại ở đây? Với bộ dạng thế này? Quần áo tôi đâu rồi?”.

Hiệu Khê chợt nhận ra rằng trên người Lưu Băng chỉ mặc độc một chiếc quần lót, để lộ da thịt đẹp đẽ. Cô đang ngần ngừ tìm cách giải thích thì Lưu Băng lại hét âm lên: “Trả quần áo đây. Cô cố tình làm gì đây hả?”.

Hiệu Khê bắt đầu bực mình, nghĩ bụng vì anh mà tôi phải mất ngủ cả đêm chăm sóc, thật không chịu đựng nổi nữa.

Nhưng Hiệu Khê vẫn kìm lời, chỉ đi vào phòng vệ sinh, xách bộ quần áo bẩn vẫn đầy mùi rượu của Lưu Băng đi ra, dí vào mặt anh ta. Lưu Băng lại nảy lên, lùi lại mấy bước, bịt mũi hỏi: “Khiếp quá, sao lại thế này?”.

Hiệu Khê hậm hực đáp: “Hôm qua tôi phải nín thở để cởi ra giúp anh rồi đấy. Chẳng lẽ còn bắt tôi phải giặt sạch hay sao? Đã không cảm ơn lại còn quát tháo”.

Lưu Băng chịu không nổi, đã phát cáu: “Rốt cuộc là chuyện gì đây?!”.

Hiệu Khê trợn mắt lên quát: “Thông minh như anh còn không hiểu thì làm sao tôi biết được”.

Sắc mặt của chàng trai đẹp nhất, băng giá nhất của Quang Du vụt chuyển sang màu đỏ tía. Chịu, không hiểu nổi anh ta đã nghĩ sang chuyện gì.

oOo

Scandal lớn nhất Học viện Quang Du đây!

Vẫn chưa đến thời gian xuất bản báo của trường nhưng ban biên tập đã có quyết định đặc cách tung ra đặc san ngay từ giây phút đầu tiên. Trong đó công bố tin tức về mối quan hệ giữa chàng trai đẹp nhất Mục Lưu Băng và cô gái thần bí nhất, nổi trội nhất Minh Hiệu Khê. Cả hai đã cùng trải qua một đêm lãng mạn.

Đặc san báo Quang Du xin được giấu tên người chứng kiến, cho biết, vào

lúc 7 giờ 25 phút 36 giây sáng thứ Tư, sinh viên Mục Lưu Băng và sinh viên Minh Hiểu Khê đã cùng xuất hiện ở một khu nhà trọ (qua điều tra đã chứng thực đó là nhà trọ của sinh viên Minh Hiểu Khê). Hai người đã có vẻ ngượng ngập, khó xử. (Theo những “chuyên gia” tâm lý có kinh nghiệm phân tích, đó là biểu hiện thường có của những cặp tình nhân sau lần đầu tiên “giao lưu”). Càng khả nghi hơn, là sinh viên Mục Lưu Băng ăn mặc rất kỳ lạ, trên người khoác chiếc áo thun rộng thùng thình (chất liệu rất kém, không phải là tiêu chuẩn vốn có của Mục Lưu Băng), dưới mặc quần ngủ, hai ống rộng thùng thình (Xin chú ý! Một người thân cận của Minh Hiểu Khê suy đoán, 90% trang phục này là của sinh viên Minh Hiểu Khê).

Tóm lại, không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả các hiện tượng trên đã chứng minh: Mục Lưu Băng và Minh Hiểu Khê đã nảy sinh tình cảm mãnh liệt vào tối thứ Ba, tiến hành “giao lưu” lần đầu tiên. Trong lúc “giao lưu”, áo của Mục Lưu Băng bị xé rách, do đó ngày hôm sau anh ta không một mảnh vải che thân, đành phải mặc đồ của người tình yêu đầu – Minh Hiểu Khê, cùng trải qua một buổi sáng tốt đẹp, cùng hướng tới một tương lai hạnh phúc.

“Sâu sắc!”

“Chính xác!”

“Tả hay lắm!”

Hạo Tuyết không ngừng thốt lên những lời tán thưởng. Mãi cô mới chịu ngẩng đầu ra khỏi tờ đặc san Quang Du, mơ màng nói: “Ôi! Nhất định mình phải tham gia làm báo trường Quang Du mới được. Mình quá mê nó rồi!”.

Bà Đông Thủy Nguyệt không còn kiềm chế được tính tò mò, giật ngay tờ đặc san Quang Du từ tay con gái.

Hạo Tuyết la lối: “Mẹ cẩn thận nhé! Khó khăn lắm, con mới giành được từ các bạn đấy!”.

Bà Đông ngón ngón đọc, đáp qua quýt: “Yên tâm đi, để mẹ xem xem...”

Minh Hiểu Khê nghiêng răng trợn mắt nhìn hai mẹ con này. Không ngờ trên đời lại có bà mẹ “dễ thương” đến như vậy, tính tình của bà quả thực giống hệt con gái mình.

Cô vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp nhau. Từ xa, cô đã bị thu hút bởi phong thái tao nhã, đoan trang, hiền thực xinh đẹp của bà. Ai ngờ đâu tất cả chỉ là vẻ bề ngoài. Vừa nghe nói cô chính là “Minh Hiểu Khê”, bà reo vang:

“Con chính là Minh Hiểu Khê đó sao? Chính con đã dạy dỗ thằng Hạo Nam nhà bác sao? Bác rất muốn gặp con đấy!”. Rồi cô suýt chết ngạt vì bị bà ôm chặt trong lòng gần hai mươi phút.

Từ đó, cô “bị ép” trở thành khách quen của nhà họ Đông. Nếu như thỉnh thoảng hai, ba ngày cô không xuất hiện ở nhà họ Đông, nếu không phải là Đông Hạo Tuyết nước mắt ròng ròng thì là Đông Thủy Nguyệt nước mắt lã chã xuất hiện trước mặt cô. Tuy nhiên, tiếp xúc lâu rồi, Hiểu Khê dần dần quen với những cử chỉ khác thường của mẹ con nhà họ Đông, và cũng hiểu tại sao Phong Giản Triệt và Mục Lưu Băng thường lui tới đây.

Bà Đông vừa xem vừa tấm tắc: “Hay, quả thực là hay, phân tích vô cùng

ting tế, suy luận vô cùng chặt chẽ... Thế nhưng, Tiểu Tuyết, con chỉ mới là sinh viên dự bị, liệu họ có nhận con không?”

Hạo Tuyết nghiêm nét mặt, khoát tay một cách đồng dục, hùng hồn: “Có chí thì nên, chỉ cần cố gắng tiến tới lý tưởng, sẽ có một ngày thành công.”

Minh Hiểu Khê đang uống trà, nghe thấy buồn cười quá nên ho sặc sụa.

Mọi người liền đổ mắt vào cô, từ hai mẹ con Hạo Tuyết, tới Lưu Băng và Hạo Nam đều nhìn tập trung vào người cô.

Bác Đông hưng phấn hỏi: “Lưu Băng, Hiểu Khê các con đang yêu nhau đó à? Chúc mừng, chúc mừng nhé!”

Hiểu Khê vừa hết sặc lại tiếp tục ho: “Khụ khụ khụ... Con... không có...”

Lưu Băng mặt mũi vẫn lạnh tanh như thể bác Đông hỏi chuyện của người khác, không phải chuyện của mình vậy.

Bác Đông giả bộ đau lòng: “Chà, Hiểu Khê à. Bác cứ tưởng con sẽ yêu thằng Hạo Nam nóng tính cơ, không ngờ nó không lọt vào mắt xanh con...”

Nhưng bác phải thừa nhận, Lưu Băng tốt hơn Hạo Nam nhiều...”

Hạo Nam lập tức gằm lên như một con thú bị thương: “Mẹ!”

Bác Đông sợ con trai tới mức run lật bật, đáng vẻ thật tội nghiệp. Giản Triệt dịu dàng đến bên cạnh bác Đông, choàng tay lên đôi vai vẫn đang run rẩy của bác, và nhìn Hạo Nam với ánh mắt bất bình. Hạo Nam cau mày, đứng dậy bỏ ra ngoài. Bác Đông bắt đầu đỡ run, hơi thở trở lại bình thường.

Giản Triệt dịu dàng hỏi sang chuyện khác: “Bác Đông ơi, tối nay chúng ta ăn món gì vậy?”

Bà Đông vui mừng: “À, bác dặn nhà bếp làm món “thiên phụ la” và món tôm hấp mà các con thích ăn”...

Có một triết gia từng nói, thời gian sẽ xóa nhòa tất cả. Hiểu Khê cầu mong ông ta không chỉ nói để gạt tiền nhuận bút.

Mấy ngày nay, khắp trường Quang Du đều sôi nổi bàn luận chuyện “tình yêu” giữa cô và Lưu Băng. Đi đến đâu, cô cũng nhận được những ánh mắt ngưỡng mộ, đổ kị và sùng bái. Đi đến đâu, cô cũng nghe thấy những âm thanh ríu ra ríu rít: “Mục Lưu Băng”, “Minh Hiểu Khê”... Mọi người bàn luận hăng say như hết đề tài để nói. Chẳng lẽ thời gian chưa đủ lâu để xóa nhòa sao? Phải đến bao giờ mới đủ xóa nhòa miệng lưỡi dư luận đây?

oOo

Hiểu Khê thấy mình kiệt sức và không thể chịu nổi nữa. Kể hại bạn Tiểu Tuyết vẫn ríu rít bên cạnh:

“Kể cho mình nghe với. Kể lại cái đêm đó đi! Mau kể đi mà, đừng quên mình là người bạn thân nhất của cậu”.

Nghe đến đây, Hiểu Khê chợt nhớ ra một chi tiết trong đặc san Quang Du, liền hỏi: “Đúng rồi, người xin giấu tên trong đặc san có phải là cậu

không?”.

Tiểu Tuyên ái ngại cười mỉm: “Hi, hi”.

Hiệu Khê bực tức: “Cậu đã nhìn thấy tờ mặc bộ đồ đó chưa mà dám nói bậy hả?”

Tiểu Tuyên vội vàng thanh minh: “Minh đâu có nói bậy. Từ ngữ sử dụng trong đặc san là “phán đoán suy luận” chứ không phải là “tận mắt chứng kiến”. Hơn nữa, mình suy luận đâu có sai. Cậu có dám khẳng định bộ đồ đó không phải là của cậu không?”.

Hiệu Khê hết lý lẽ, không thể bắt bẻ được điều gì.

Tiểu Tuyên cười nịnh bợ: “Hiệu Khê, tin mình đi mà. Từ trước tới giờ, mình luôn là bạn thân của cậu”.

Hiệu Khê suy nghĩ một lúc, cảm thấy Tiểu Tuyên không đến nỗi tệ. Ngoài tất nhiều chuyện, cô ấy là một người bạn rất nhiệt tình. Hiệu Khê liền gật đầu, xác nhận: “Được rồi, mình tin cậu”.

Tiểu Tuyên vui mừng reo lên: “Tốt quá rồi! Vậy hãy kể chuyện của cậu và Mục Lưu Băng đi!..

Hiệu Khê hét lên: “Tiểu Tuyên”, rồi nghiêng rặng hỏi: “Tiểu Tuyên, cậu là bạn thân mình, thấy mình đã từng nói dối chưa?”

Tiểu Tuyên áp ứng: “Cái này... hình như chưa thấy”.

Hiệu Khê cau mày, nói dần từng từ: “Được, mình nói cho cậu biết nhé, tôi – và – Mục – Lưu – Băng – chẳng – có – quan – hệ – gì – cả!”. Hiệu Khê nghiêm khắc nhìn Tiểu Tuyên, nói: “Tin hay không tùy cậu”.

Tiểu Tuyên cũng nhìn chăm chú vào mắt Hiệu Khê hồi lâu, rồi đáp bằng giọng chắc nịch: “Xem ra cậu rất nghiêm túc. Mình tin cậu”.

Hiệu Khê cảm động ôm chầm lấy Tiểu Tuyên. Ôi, thế mới là bạn tốt chứ. Hiếm có người dám tin cô trong sạch như vậy lắm. Thế nhưng lúc đó, loa phát thanh của trường phát ra một tin rộn người:

“Mọi người chú ý! Mọi người chú ý! Chuyện tình kinh thiên động địa, qui khóc thần sầu của Mục Lưu Băng và Minh Hiệu Khê đang phải đối đầu với một thử thách nghiêm trọng! Một cô gái xinh đẹp tự xưng là vị hôn thê của Mục Lưu Băng đang từ phía bắc sân trường tiến lại gần Minh Hiệu Khê. Một cuộc quyết đấu lớn giữa hai kẻ tình địch sắp xảy ra. Kết cục sẽ ra sao? Ai là kẻ thắng? Ai là người thua? Chắc chắn sẽ rất đặc sắc, không thể bỏ qua! Chúng ta hãy cùng chờ xem nhé!”

Cái gì! Hiệu Khê bàng hoàng như trong cơn ác mộng. Cô sững người, nhìn quanh trường. Tất cả đều nhón nháo như một lò lửa sắp vỡ tung. Chưa đầy hai phút, toàn bộ học sinh đã xúm đông xúm đỏ, chen lấn giành chỗ tốt để đứng xem trận chiến không thể bỏ lỡ này. Các phóng viên của trường Quang Du đều dành được chỗ ở hàng trước. Tất cả các thiết bị như: bút, vở, máy ảnh, máy quay phim... đều sẵn sàng như sắp xung trận đến nơi, quyết không bỏ sót một chi tiết đắt giá nào.

Hiệu Khê ra sức nói thầm. Minh đang mơ, đây là giấc mơ. Thế nhưng một cô gái đang thướt tha lướt tới sát bên cô, chứng thực rằng cô đã nhầm.

Đó là một cô gái khá đẹp, trông rất cá tính, chừng mười sáu, mười bảy tuổi. Cô ta mặc váy da beo ngắn, tóc đen nhánh cột cao, mắt to mày rậm, chiếc

môi nhỏ dày, màu da sôcôla mê người. Đúng là một mẫu người đẹp hiện đại, hơi hoang dã.

Tiếng ngợi khen rộ lên không ngớt, các phóng viên bấm máy liên tục. Trường Quang Du vốn cũng có nhiều người đẹp nhưng số người đẹp lạnh lùng và cá tính như vậy thật hiếm hoi.

Cô gái đến trước mặt Hiểu Khê, cau mày hất hàm hỏi: “Cô là Minh Hiểu Khê phải không? Ta là Thiết Sa Hạnh – vợ chưa cưới của Mục Lưu Băng”. Hiểu Khê đau khổ, trời cao đất dày ơi, con đã làm chuyện gì sao cứ liên tiếp có scandal như vậy?

Thấy tình địch đứng im như phỗng, Thiết Sa Hạnh quát lớn, không còn kiên nhẫn: “Minh Hiểu Khê, sao ngươi không dám lên tiếng? Có gan giật đàn ông của người khác, lại không còn mặt mũi để trả lời sao?”

Cả trường đứng xem đến thót tim. Mọi người phán đoán, theo tính cách nóng nảy của Hiểu Khê và tính cách ứng xử với Hạo Nam trước đây, nhất định Hiểu Khê sẽ nhanh chóng ra đòn, chống trả Thiết Sa Hạnh. Chà chà, kịch hay sắp bắt đầu đây. Không thể bỏ qua được màn đặc sắc này, ai ai cũng đều nín thở, căng mắt ra quan sát.

Tiếng Hiểu Khê chậm rãi mà rõ ràng: “Tôi và Mục Lưu Băng không có quan hệ gì cả!”.

Câu này cô đã phải nói tới lần thứ n, thật ngán ngẩm. Hiểu Khê thấy thật mệt mỏi, và thực lòng không muốn gây chuyện ở trường vì những tranh chấp vớ vẩn, không đáng có này.

Các học sinh đứng xem xì mặt ra, có vẻ thất vọng ra mặt. Tại sao thân tượng Minh Hiểu Khê của họ lại mất hết dũng khí như vậy? Chẳng lẽ cô cũng không màng tới sĩ diện và danh tiếng của Học viện Quang Du hay sao?

Thiết Sa Hạnh cười nhạt, dần từng chữ: “Cô nửa đêm cướp Lưu Băng về nhà, ép anh ta ở một đêm, còn nói là không có quan hệ gì?”.

Mọi người lại xôn xao khi bắt được tin mới: “Ồ, thì ra là Minh Hiểu Khê cướp Mục Lưu Băng về nhà. Hèn chi...”.

“Tôi và Mục Lưu Băng không có quan hệ gì cả”, Hiểu Khê ủ rũ lặp lại câu đó lần thứ n+1. Có trời mới biết tại sao cô ta không tin cô. Nếu biết dính vào Lưu Băng rắc rối như vậy, thà mình để anh ta nằm lăn ra đường ngủ qua đêm còn hơn. Hiểu Khê nghĩ bụng. Lẽ nào kiếp trời mình ân oán nợ nần gì với anh ta nhỉ? Chợt cô nghe thấy tiếng ồ lên đầy phấn khích của những người đứng xem. Chết rồi, không biết lại có chuyện gì nữa đây.

Chợt cô thấy một chàng trai cao ráo bước đến, dịu dàng hôn nhẹ lên má cô trước sự chứng kiến sững sờ của toàn trường. Rồi anh ta ôm cô vào lòng, lạnh lùng tuyên bố: “Đúng thế, Minh Hiểu Khê và tôi đang quen nhau”.

Hiểu Khê đứng chết lặng khi nhận ra đó chính là Mục Lưu Băng. Cô hoảng hốt phản đối: “Anh nói bậy! Tôi không có...”.

Lưu Băng cúi xuống nhìn cô chăm chú: “Em đã đưa anh về nhà, đúng không?”.

Hiểu Khê ấp úng: “Đúng thế... nhưng”.

Lưu Băng tinh nghịch hỏi tiếp: “Em đã cởi quần áo của anh, phải không?”.

Hiểu Khê bực bội đáp: “Đúng... nhưng...”.

“Em đã ôm anh ngủ, đúng không?”, Lưu Băng tai quái hỏi tiếp.
“Ừ, không sai... nhưng... nhưng đó là... vì...”, Hiểu Khê hốt hoảng.
Lưu Băng cười, nói: “Vậy em còn gì để nói chứ?”.
Hiểu Khê bực muốn phát khóc đi được nhưng không biết phải thanh minh ra sao.
Ồi, lãng mạn quá! Cảm động quá! Các cô nữ sinh tình cảm dạt dào lấy tay nhẹ nhẹ chấm những giọt nước mắt hạnh phúc. Trong khoảnh khắc này, họ dường như có cảm giác mình chính là Minh Hiểu Khê.
Các máy ảnh sau khi đứng ngây ra vì sự kiện bất ngờ đã tranh nhau lóa sáng. Nhưng Thiết Sa Hạnh đã cất tiếng, phá tan những giây phút ngọt ngào đó:
“Minh Hiểu Khê, con đàn bà không biết xấu hổ kia! Ngươi dám giật chồng chưa cưới của ta sao?”
Hiểu Khê bực bội, lý sự: “Nếu anh ta là của cô thì trước sau cũng là của cô. Còn đã không phải thì nói gì cũng vậy”.
Mọi người ò lên tán phục, đôi đáp hay quá. Hiểu Khê quả thật là cao siêu, thật xứng đáng với vai trò nhân vật nữ chính xuất sắc nhất.
Thiết Sa Hạnh ủ dột, thăm dò: “Cuối tuần này là đại thọ ông nội Mục Lưu Băng, cô có tới không?”.
Lưu Băng lạnh lùng cắt ngang: “Tất nhiên, vậy mà cũng hỏi”.
Sa Hạnh nhìn Hiểu Khê đầy căm giận: “Được, ta sẽ đợi ngươi”.
Hiểu Khê đứng tựa vào Lưu Băng, cảm thấy người như kiệt sức, thậm chí không còn sức ngược nhìn trời xanh. Sao giữa ban ngày ban mặt lại có thể xảy ra những chuyện buồn cười như vậy nhỉ?

Thủy tinh trong suốt.

CHƯƠNG 3

Năm giờ chiều thứ Bảy, Minh Hiểu Khê ngồi trên giường ngủ, đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt.
“Có nên tham dự bữa tiệc mừng thọ ông nội Mục Lưu Băng không nhỉ? Nếu không đi, liệu anh ấy có gặp phải chuyện gì không? (Sự lo lắng lúc này xuất phát từ vốn hiểu biết ít ỏi về tính cách của Mục Lưu Băng). Nếu đi, chuyện gì sẽ xảy đến với anh ấy? (Lo lắng này xuất phát từ quy luật phát triển của những điều không may trong quá khứ)”, Hiểu Khê đắn vật.
Cuộc đấu tranh tư tưởng đang đến hồi gay cấn thì chuông cửa réo vang. Phong Giản Triệt thanh cao trong bộ lễ phục trắng, hiện ra trước cửa. Anh mỉm cười hỏi cô: “Em chuẩn bị xong chưa?”.
Minh Hiểu Khê ủ rũ: “Em không muốn đi. Thật đấy!”.
Giản Triệt vẫn cười khoan dung: “Biết ngay mà. Thế nên Lưu Băng mới kêu anh đến đón em”.
Hiểu Khê kinh ngạc: “Hả? Sao mọi người biết hay vậy?”.

Rồi cô nịnh Giản Triệt: “Hay anh cứ nói em bị ốm, không đi nổi nhé! Anh nhận lời đi”.

Giản Triệt ngần ngừ nhìn cô, thắc mắc: “Sao em không muốn đi?”.

Hiểu Khê cúi đầu, thú thật: “Em sợ xảy ra những chuyện ngoài ý muốn. Từ lúc vào học viện Quang Du, đã có nhiều chuyện kỳ quái rất hay xảy ra”.

Giản Triệt tinh nghịch vặn vẹo: “Vậy hóa ra từ khi quen biết anh và mẹ con Hạo Tuyết cũng có chuyện kì quặc sao?”.

“Không không”, Hiểu Khê vội vã thanh minh, “Được quen với mọi người, em thấy mình rất may mắn”.

Giản Triệt lại nheo mắt hỏi: “Nếu em không muốn đi, sao không từ chối ngay lúc Lưu Băng mời?”

Minh Hiểu Khê ủ rũ gật đầu. Đúng thật, cái tính cả nể của cô đã làm hại chính mình.

Giản Triệt bẹo má cô, động viên: “Ngốc ạ! Đừng ủ rũ như thế! Em vốn dũng cảm lắm mà, đừng để anh thất vọng nhé. Dám đổ rác lên đầu Hạo Nam mà không dám đi dự tiệc sao?”.

Câu nói động viên quả có tác dụng tức thì. Hiểu Khê lập tức tươi tỉnh:

“Đúng vậy! Mình là Minh Hiểu Khê đầu đội trời, chân đạp đất cơ mà. Lẽ nào vì một con bé ranh mà không dám tới dự tiệc”. Cô nắm chặt tay, quả quyết: “Được, em nghe ngay, chúng ta đi!”

Lần này lại đến Giản Triệt ngần ngừ: “Mặc thế này đi sao?”.

Hiểu Khê ngạc nhiên: “Không được sao?”.

Giản Triệt nhìn cô từ đầu tới chân, ngắm nghía mãi bộ quần jeans áo thun trắng của cô, rồi nhẹ nhàng nhận xét: “Em mặc thế này, ngày thường trông rất trẻ trung nhưng đi dự tiệc thì...”.

Hiểu Khê luống cuống, “Vậy phải làm sao bây giờ?”.

Giản Triệt đột nhiên lấy ra ở đâu một gói giấy rất đẹp, chìa ra trước mặt cô, nói: “Em xem, anh đã chọn giúp em bộ này rồi. Mau mặc thử đi!”.

Thay đồ xong, Hiểu Khê trông đẹp hẳn lên trong bộ đầm trắng. Bàn tay thần kì của Phong Giản Triệt một lần nữa lại giúp gương mặt cô thêm xinh đẹp. Cô thích thú ngắm nghía mãi mình trong gương. Chao ôi, thiếu nữ tươi tắn, yêu kiều kia là mình sao? Thật không thể tin nổi.

Giản Triệt mồm mỉm cười hài lòng “Hài lòng chưa nào? Đi thôi công chúa ơi”.

Bữa tiệc mừng thọ thật long trọng, người đến dự rất đông, ai nấy đều ăn mặc rất đẹp, khiến Hiểu Khê nhìn không chớp mắt. Cô luôn đi sát Phong Giản Triệt, không ngừng ngó nghiêng và hiếu kỳ nhận xét:

“Chà chà, thật khác với suy đoán của em. Em cứ tưởng khách nhà Mục gia toàn người xã hội đen. Nhưng xem ra các quan khách ở đây không giống các tay anh chị tí nào”.

Giản Triệt cười, đáp: “Không phải xã hội đen nào là cứ chém người đâu.

Hơn nữa Mục gia trong “Liệt viêm đường” mấy đời đều là những nhân vật có chức có quyền. Những chuyện bạo lực kia không cần họ đích thân ra tay”.

Hiểu Khê băn khoăn: “Vậy họ làm gì?”.

“Làm ăn củng cố gia tộc, thậm chí tham gia vào hàng ngũ quan chức chính quyền”, Giản Triệt vừa cười tươi chào đáp lễ mọi người vừa tranh thủ giảng giải cho cô gái không ngừng học hỏi này.

Hiệu Khê gật gù: “Thảo nào. Vậy khách khứa hôm nay đều là những người nhiều tiền lắm của, có chức có quyền phải không?”.

Giản Triệt cười gật đầu.

Vừa nghe xong, Hiệu Khê đã buột miệng nói hơi lớn: “Hừm, đúng là quan và giặc cấu kết, chỉ tổ hại dân”.

Giản Triệt vội vã giật tay Hiệu Khê, nhắc nhở: “Nói nhỏ thôi, nhận xét gì về nhà nói, đừng phát ngôn lung tung”.

Hiệu Khê bất mãn than: “Ồ... em đâu có nói sai...”. Chợt cô đứng ngẩn ra ngắm cô gái mặc chiếc đầm dạ hội màu đen, đẹp như màn đêm sâu lắng mê hoặc lòng người.

“Triệt thiếu gia”, cô ta cất tiếng chào Giản Triệt, giọng ngọt ngào như mật ong.

Giản Triệt mỉm cười, tiến tới đáp lễ: “Khách sáo quá, lần sau Đồng đừng gọi anh như vậy nữa nhé!”.

Cô gái vẫn cười, đáp: “Trên dưới phải có tôn ti trật tự, em nào dám lỗ mãng”. Đôi mắt cô đăm đăm nhìn Giản Triệt, sâu thẳm như nước hồ mùa thu với những cơn sóng mãnh liệt.

Đẹp quá! Minh Hiệu Khê không ngớt thán phục. Cô vội vàng kéo tay Giản Triệt. Hiệu ý, anh kéo Hiệu Khê tới trước mặt Đồng, giới thiệu: “Để anh giới thiệu hai người nhé. Đây là Minh Hiệu Khê, bạn học của Mục Lưu Băng, còn đây là Đồng”.

Hiệu Khê phấn khởi ra mặt, cô nói: “Xin chào, tôi là Minh Hiệu Khê, rất vui được làm quen với cô. Cô đẹp thật”.

Đồng nhã nhặn chào lại, tuy dịu dàng nhưng vẫn rất khách sáo và có khoảng cách rõ rệt.

“Anh Giản Triệt, chị Hiệu Khê!”, có tiếng người gọi í ới.

Cả ba đều quay lại nhìn. Đồng Hạo Tuyết như nàng công chúa xinh xắn trong bộ đầm màu hồng dễ thương, nổi bật giữa đám con gái. Cô bé nhìn thấy hai người đã vội chạy tới ríu rít: “Trời ơi, anh chị làm gì đến chậm thế. Em đợi mệt ghê cơ”. Nói đoạn, cô bé vội níu tay Giản Triệt và Hiệu Khê, giục giã: “Chắc hẳn anh chưa đến chào ông nội anh Mục Lưu Băng phải không? Đi theo em, em dẫn anh chị đi”.

Rồi chưa đợi người ta đồng ý, Hạo Tuyết đã lôi tuột hai người đi, mặc kệ Đồng đứng đó trơ khấc.

Giản Triệt cau mày, nhắc với Hạo Tuyết: “Này em, chúng ta còn chưa chào Đồng tiểu thư nữa, mất lịch sự quá!”.

Hạo Tuyết mặc kệ, cứ lờ đi như bỏ ngoài tai và ra sức kéo hai người đi tiếp. Đi được một đoạn, cô bé mới dừng lại, ngoái lại nhìn, rồi đập tay lên ngực, reo vui: “Cuối cùng cũng thoát được ma nữ”.

Hiệu Khê ngạc nhiên, hỏi lại: “Ma nữ nào? Em định nói Đồng sao?”.

Ánh mắt Hạo Tuyết đặc thẳng: “Tất nhiên, lẽ nào chị không thấy? Cô ta vừa thấy anh Triệt là hai mắt rung rung nước như muốn mê hoặc người ta.

Anh Triệt, anh nhất định đừng mắc lừa cô ta nhé!”.

Giản Triệt nghiêm nghị nhìn Hạo Tuyết, nói: “Anh đã dặn em bao nhiêu lần rồi? Nếu còn nói Đồng là ma nữ, anh sẽ giận đó”.

Bị Triệt mắng, mặt Hạo Tuyết chảy xị ra, nước mắt chọt rung rung, mếu máo: “Em biết ngay, thế nào anh ấy cũng bị cô ta mê hoặc rồi. Lúc nào cũng bênh cô ta chăm chặp...”.

Hiệu Khê đang lúng túng chưa biết cách giải quyết sao thì chột nhìn thấy Lưu Băng đang đi tới. Cô reo lên với Hạo Tuyết như nhìn thấy một vị cứu tinh: “Mục Lưu Băng kia, em thấy Mục Lưu Băng không? Chúng ta mau tới đó đi!”

Mục Lưu Băng cũng mặc một bộ lễ phục trắng, trông càng lạnh lùng. Đôi mắt đẹp của anh ta chẳng khác gì sao băng, lạnh lẽo, trong suốt, sáng như gương, và dường như chỉ chịu nhấp nháy tí chút khi nhìn thấy Minh Hiệu Khê.

Hạo Tuyết đã tươi tỉnh trở lại. Cô bé lễ phép chào một vòng với mọi người xung quanh: “Con chào ông, cháu chào Mục bá bá, chào bác Thất, chào các anh chị!”.

Ông Mục mái tóc đã bạc nhưng tinh thần vẫn rất vui tươi sáng khoái. Ông cười ha hả, xoa đầu Đông Hạo Tuyết nhưng lại hiếu kỳ nhìn Minh Hiệu Khê: “Tiểu Tuyết ngoan quá, nói cho ông biết cô gái này là ai vậy?”

“Cô ấy là...”.

Hạo Tuyết đang nhanh nhẩu thì Lưu Băng đã cắt ngang: “Đây là Minh Hiệu Khê, bạn gái của con”.

Nói xong, anh nắm chặt tay của cô, lạnh lùng nhìn một lượt phản ứng của mọi người. Lời tỏ tình thật hấp dẫn làm sao, nhưng thái độ của mọi người thật kỳ quặc.

Mục lão gia đang cười tự nhiên ngưng bật, sững sờ như một bức tượng.

Mục bá bá tái mặt, tức giận nhìn Mục Lưu Băng, trong khi Thiết bá bá liếc nhìn Mục bá bá đầy hằn học. Thiết Sa Hạnh mặt mũi biến sắc, cảm hận chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Hiệu Khê.

Rốt cuộc, Mục lão gia cũng chịu cất tiếng: “Chà chà, con là bạn gái của Mục Lưu Băng? Hoan nghênh con đã tới...”.

Hiệu Khê liền mỉm cười lễ phép: “Con chào Mục lão gia. Chúc lão gia sống lâu trăm tuổi”.

“Được! Tốt!”. Mục lão gia cười thân thiện đáp lễ: “Lần đầu tiên con đến đây chơi phải không? Vậy Lưu Băng đưa bạn đi chơi một vòng cho biết”.

oOo

Thời tiết đã thay đổi. Mùa hè nóng bức dần đã lùi dần, nhường chỗ cho mùa thu mát mẻ.

Màn đêm buông xuống. Minh Hiểu Khê khoan khoái hít thở không khí mát lành quyện với hương thơm của cỏ cây. Cô và Lưu Băng đã rời khỏi bữa tiệc ồn ào, đi vào khu hoa viên yên tĩnh. Hiểu Khê quan sát Lưu Băng. Từ lúc rời khỏi bàn tiệc đến giờ, anh ta im lặng không nói năng gì, không biết đang suy tính gì nữa. Ánh trăng phản chiếu ánh sáng lên khuôn mặt anh ta, da thịt dường như trong suốt, ánh mắt tuy bất thần nhưng vẫn đẹp như giọt nước long lanh, đôi môi mòng mọng, và mềm mại đến thế!

Mềm mại ư? Một ý nghĩ thoáng qua đầu Hiểu Khê. Làm sao cô biết môi anh ta mềm mại nhỉ? Đúng rồi, anh ta đã từng hôn má cô. Cảm giác đó... Hừm, mình không được nghĩ nữa! Hiểu Khê bất chợt thấy hai má nóng bừng. Nhưng ngồi mãi vẫn không thấy anh ta lên tiếng, Hiểu Khê đành lí nhí hỏi:

“Mục Lưu Băng, em... có thể hỏi anh chuyện này được không? Tại sao anh lại nói em là bạn gái anh?”

Lưu Băng vẫn im lặng.

Hiểu Khê phá lên cười, ra vẻ tự nhiên: “Tất nhiên em biết anh chẳng có tình cảm gì với em. Nhưng anh nói làm người khác hiểu lầm...”

Cô nói tiếp: “Em sẽ gặp nhiều chuyện rắc rối với Thiết Sa Hạnh. Cô ấy rất tức giận vì không thể nuốt sống em...”

Mục Lưu Băng bắt đầu chăm chú nhìn cô, ánh mắt ấy khiến má cô chính đỏ như quả táo. Ngấm cô hồi lâu, Lưu Băng cất tiếng: “Anh xin em đấy, làm bạn gái anh nhé!”

Hiểu Khê thiếu điều muốn nhảy bỏ ra khỏi ghế, cô tròn mắt hỏi: “Gì cơ?”

Lưu Băng lặp lại: “Hãy làm bạn gái anh đi. Em chưa có bạn trai mà, đúng không?”

Màn đêm mát như nước. Xa xa trên trời điểm vài ông sao. Hương thơm của một loài hoa không tên len lỏi và trái tim cô. Hiểu Khê bối rối, không biết mình đang tỉnh hay mơ nữa.

Lưu Băng lại cất tiếng năn nỉ và nhìn cô thật thiết tha.

Hiểu Khê gượng hết lí trí, gắng hỏi: “Có thể... có thể nói cho em biết tại sao không?”

Ánh mắt anh ta lại như trôi ra xa, phiêu dạt tới đâu đó xa xăm. Anh thàn thì: “Có lẽ... để sau vậy”.

Bỗng một bóng đen xuất hiện dưới tán cây, một giọng nói êm ái vang lên: “Thiếu gian cậu có thể vào rồi đó”.

Lại là Đồng – cô gái đẹp đầy bí ẩn ở Liệt Viêm Đường. Hiểu Khê lòng đầy thắc mắc. Cô ta ra đây làm gì nhỉ?

“Biết rồi!” Mục Lưu Băng lạnh lùng nói.

Đồng khom người chào rồi mắt hút trong đêm.

Hiểu Khê không khỏi hiếu kỳ, hỏi: “Cô ấy là ai thế anh?”

Lưu Băng đáp: “Đồng”.

Hiểu Khê nhăn nhó: “Em biết rồi! Nhưng cô ấy làm gì ở đây? Sao cô ấy luôn miệng gọi anh là thiếu gia và anh Giản Triệt là thiếu gia nhỉ?”

Gương mặt Lưu Băng lộ vẻ chán ngán, nhưng vẫn kiên nhẫn đáp: “Cô ấy là vệ sĩ”.

Nghe thấy vậy, Hiểu Khê hào hứng hẳn. Vệ sĩ à? Một nữ vệ sĩ đẹp lạnh lùng nhỉ. Mặt lạnh như băng nhưng trong lòng ngùn ngụt lửa nhiệt tình.

Hiểu Khê vui vẻ huyên thuyên:

“Em đã từng đọc trong tiểu thuyết, giữa những vệ sĩ lạnh lùng và chủ nhân thường này sinh những chuyện tình ly kỳ luôn làm độc giả nóng ruột theo dõi! Không đúng à? Sao anh không chọn cô ấy làm bạn gái cho tiện? À em biết rồi, nhất định là... cô ấy không thích anh nên anh đừng em để chọc tức cô ấy, xem cô ấy có ghen không chứ gì?”

Lưu Băng nghiêm trang nhìn cô, Hiểu Khê đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Lưu Băng lừ đừ đứng dậy, buông thõng một câu: “Bây giờ em đã là bạn gái anh rồi đây. Vào trong đó, nhớ đừng để anh mất mặt”.

Nói xong, anh đi một mạch về phía hội trường.

Hiểu Khê lạch bạch chạy theo sau, vừa dậm chân vừa la lối:

“Em... hình như chưa nhận lời làm bạn gái của anh mà... Em không nhận lời đâu...”.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào Minh Hiểu Khê. Cô chột im bật, nhớ lại lời Lưu Băng dặn.

Thiết Sa Hạnh vừa hát một ca khúc mừng thọ Mục lão gia, mọi người đang ra sức vỗ tay tán thưởng. Hiểu Khê thừa nhận giọng hát của cô ta rất hay, chẳng khác nào giọng một ca sĩ.

Nhìn thấy Hiểu Khê, Thiết Sa Hạnh tức bầm ruột gan nhưng giả bộ tươi cười, nói to: “Hiểu Khê, cô là bạn gái của Mục Lưu Băng, cũng nên góp vui một vài tiết mục mừng thọ Mục lão gia chứ!”.

Hiểu Khê băn khoăn: “Giúp vui bằng cách nào?”.

Thiết Sa Hạnh vẫn cười: “Thì hát, như tôi vậy”.

Hiểu Khê lắc đầu: “Không biết”.

“Vây đàn một bản!”.

“Không biết”.

“Hay ngâm thơ nhé!”. Thiết Sa Hạnh nài nỉ.

Hiểu Khê vẫn lắc đầu: “Cũng không biết”.

“Xì”, cuối cùng thì Thiết Sa Hạnh cũng không giấu được vẻ khinh miệt, “Vây cô biết cái gì? Chỉ biết ăn uống đùa giỡn hay sao?”.

Minh Hiểu Khê giả bộ ngơ ngác: “Cô chưa học cách ăn uống đùa giỡn sao? Việc nhỏ như vậy mà cũng định làm tiết mục mừng thọ sao?”

Cả hội trường cười ồ lên, vui quá. Thiết Sa Hạnh giận tím mặt, chưa nghĩ ra được câu nào đối đáp lại thì Mục lão gia cười lớn: “Ha ha, không cần biểu diễn gì nữa đâu. Mọi người đến chơi là vui lắm rồi!”

Minh Hiểu Khê mỉm cười đáp lễ một cách cung kính: “Hôm nay là đại thọ của lão gia, con cũng phải góp vui chứ”.

Nói xong cô tiến lại góc phòng, cầm một thanh kiếm trên bàn lên, nói:

“Phấn hồng tặng giai nhân, bảo kiếm tặng anh hùng. Mục lão gia cả đời tung hoành giang hồ, tiểu nữ hôm nay xin được chúc mừng ngài bằng tiết mục múa kiếm!”.

“Hay lắm”, cả hội trường rào rào vỗ tay tán thưởng.

Hiệu Khê e lệ nhìn xung quanh: “Nhưng còn thiếu một chút nhạc nền, liệu...”.

Giản Triệt mỉm cười từ đám đông bước ra: “Để tôi giúp cho”.

Mọi người ngơ ngàng nhìn Giản Triệt và bàn tán sôi nổi: “Trời, là Phong Giản Triệt sao? Thiên tài piano Phong Giản Triệt thật hả? Trời, may quá”.

Khắp hội trường xít xoa, rồi vỗ tay vang dậy.

Giản Triệt bước tới cây dương cầm đặt giữa phòng. Hiệu Khê tự hỏi, lẽ nào ngón đàn của anh ấy nổi tiếng đến vậy? Tại sao mọi người lại cổ vũ anh ấy giống nghệ sĩ nổi tiếng thế? Giản Triệt thật đúng là người không hề đơn giản tí nào, cô thầm nghĩ.

Âm nhạc tựa như mây trôi nước chảy, lúc trầm lúc bổng, lúc cao vút tầng mây...

Hiệu Khê tay múa thanh kiếm dài, lúc mềm mại như liễu rủ, lúc uốn lượn như rồng bay, lúc uyển chuyển nhẹ nhàng, lúc tung hoành khí phách...

Quan khách đều há mồm thán phục. Họ thật không ngờ một cô gái thanh tú lại có thể điều khiển thanh kiếm khéo léo linh hoạt đến thế! Họ càng thán phục hơn nữa bởi sự phối hợp hoàn mỹ chưa từng thấy giữa tiếng đàn mê ly với điệu múa rất có hồn, đẹp đến say mê lòng người.

Tiếng đàn vừa dứt, điệu múa cũng ngừng, cũng cả hội trường vẫn chìm đắm trong cơn ngây ngất. Phong Giản Triệt kéo tay Minh Hiệu Khê quay về phía Mục lão gia kính lễ.

Lúc này cả đám đông như bừng tỉnh cơn mê, ra sức hò hét và vỗ tay rầm rầm.

Hạo Tuyết cũng xúc động chạy tới: “Chị à! Chị thật uy phong”, rồi thắm thì vào tai Hiệu Khê, “Thiệt Sa Hạnh đang ghen tức tới tái mét mặt mũi kia”.

Hiệu Khê cười, nhưng cũng nheo mắt đặc ý. Hừm, cô ta còn dám làm mình mất mặt không nhỉ. Đừng hòng nhé, giờ cứ chờ kiếp sau đi.

Sân trường Học viện Quang Du. Hiệu Khê ngược nhìn một chú chim nhỏ bay vụt qua nền trời xanh thẳm. Nó bay mới thoải mái tự do và vô tư làm sao. Hiệu Khê không khỏi thêm muồn, ước gì mình có thể biến thành chim để tránh được kì thi gai góc sắp tới.

“Hiệu Khê! Hiệu Khê!”, tiếng Tiểu Tuyên lạnh lót.

Minh Hiệu Khê bịt tai lại, giả vờ không nghe thấy. Nhưng Tiểu Tuyên đâu dễ bỏ qua. Cô ta chạy tới, kéo hai tay của cô xuống, hét to hơn: “Hiệu Khê!”.

Hiệu Khê thấy tai mình bùng bùng: “Giờ ơi, có chuyện gì? Mình đang tập trung ôn thi”.

Tiểu Tuyên cười tươi như hoa, mời mọc: “Cậu có đi không?”

Hiệu Khê ngơ ngác: “Đi đâu cơ?”.

Tiểu Tuyên lắc đầu, thương hại cho sự u tối của cô bạn: “Đi xem buổi chiều diễn dương cầm của Giản Triệt, chứ xem gì? Thế cậu không biết gì sao?”.

Hiệu Khê vẫn lơ mơ như kẻ buồn ngủ: “Biểu diễn ... à? Anh ta giỏi thế

sao?”

Tiểu Tuyên chắc chắc lưỡi, nhìn Hiểu Khê ngao ngán hồi lâu rồi lên giọng giải thích: “Chắc chắc, thật uổng phí thời gian cậu gần gũi với ba công tử Quang Du, thế hóa ra cậu không biết tí gì về Phong Giản Triệt sao?”

Thấy Hiểu Khê tròn xoe mắt, Tiểu Tuyên sùng bái nói: “Cậu biết không, Giản Triệt là người tớ yêu say đắm nhất trong ba người. Tiếng đàn của anh ấy có thể làm thần tiên điên đảo, thật đáng mặt thiên tài”.

Tới lúc này, Hiểu Khê mới vỡ lẽ. Thào nào trong bữa tiệc mừng thọ, cả hội trường đã reo vang khi anh ấy vừa xuất hiện. Và tiếng đàn của anh ấy quả thực rất hay.

Tiểu Tuyên vẫn không ngừng ca tụng: “Cậu không biết tí gì sao? Giản Triệt còn là một họa sĩ tài hoa, từng ba lần được mời tham gia triển lãm hội họa, có nhiều tranh được lưu giữ ở viện bảo tàng. Anh ấy thực sự là một thiên tài, làm việc gì cũng xuất sắc”.

Hiểu Khê thâm trách cho tính thờ ơ của mình. Quả thực cô rất bất ngờ về tài nghệ toàn diện của anh. Cô thừa nhận anh làm việc gì cũng rất xuất sắc, từ nấu nướng, chơi đàn, vẽ tranh, thậm chí cả làm tóc cho cô nữa.

Thấy Hiểu Khê cứ ngồi ngẩn ra nghe, Tiểu Tuyên đập mạnh vào vai cô: “Này! Cậu ngẩn ra vậy làm gì. Chẳng phải mình đã báo cho cậu tử tử ngay khi mới vào trường sao?”.

Quả thật, Hiểu Khê vẫn nhớ bản miêu tả chi tiết đặc điểm của từng công tử Quang Du mà Tiểu Tuyên đã cung cấp. Nhưng sao cô ta không chịu để tâm nhỉ?

Tiểu Tuyên sốt ruột, hỏi tiếp: “Thế tóm lại cậu có đi dự buổi biểu diễn của Giản Triệt không?”.

Hiểu Khê luyến tiếc đáp: “Tiếc quá. Mình không thể đi được”.

Tiểu Tuyên thất vọng ra mặt, vì cô ấy muốn lợi dụng mối quan hệ thân tình giữa Hiểu Khê và đám công tử Quang Du để kiếm thêm một hai tấm vé.

“Sao lại như vậy? Cậu bận gì sao?”, Tiểu Tuyên gắng moi thông tin.

Hiểu Khê thở dài, chưa biết ăn nói sao thì Hạo Tuyết hốt hải chạy tới, người đầm mồ hôi, kêu í ới:

“Chị Hiểu Khê, chị Hiểu Khê ơi”.

oOo

Minh Hiểu Khê vội lấy quạt cho cô bé, hỏi: “Em từ khoa dữ liệu chạy đến đây à? Làm gì mà gấp gấp thế?”.

Hạo Tuyết đang ra sức thở hổn hển nên chỉ gật đầu. Một lúc sau đã lấy lại được hơi, cô bé lập tức cất tiếng vói vĩnh: “Chị nhất định đưa em tới buổi biểu diễn của anh Triệt đấy nhé!”

Hạo Tuyết hơi ngạc nhiên: “Tại sao lại nhất định? Em không đi được một mình sao?”.

Hạo Tuyết xị mặt xuống, yếu xiu như cái bánh đá nhúng nước: “Vì anh Lưu Băng đi, nhất định con ma nữ Đồng kia cũng đi theo. Hừ chỉ cần cô ta tiếp cận anh Triệt, nhất định không hay rồi. Em không muốn thế tẹo nào, nhưng em không phải là đối thủ của cô ta. Hơn nữa, anh Triệt lúc nào cũng bênh cô ta chăm chặp. Nhưng...”. Hạo Tuyết chột cười tươi roi rói: “Có chị đi cùng, chẳng ai dám bắt nạt em nữa”.

Hiểu Khê cười phá lên: “Gớm. Có em bắt nạt người khác ấy chứ!”.

Hạo Tuyết kéo tay cô, năn nì: “Đi đi chị, em xin chị đấy!”.

Tiểu Tuyên cũng không bỏ lỡ dịp tốt này, càng ra sức giục giã: “Đi thôi. Và lại Lưu Băng bạn trai cậu cũng đi nữa mà. Các cậu nhân dịp này hẹn hò luôn!”.

Hạo Tuyết hớn hờ: “Đúng vậy”. Nhưng càng nhắc đến Lưu Băng, Hiểu Khê càng không muốn đi. Từ sau bữa tiệc mừng thọ, cả Học viện Quang Du lại càng khẳng định rằng anh ta đích thị là bạn trai cô.

Thấy Hiểu Khê ngần ngừ không quyết, Hạo Tuyết bắt đầu rom róm nước mắt. Cô bé quyết định dùng thứ vũ khí này để đánh bại ý định của Hiểu Khê. Do không muốn gặp lại Lưu Băng, tránh những chuyện không hay, Hiểu Khê thoái thác với lý do:

“Thực lòng chị không còn tâm trí đi nghe nhạc đâu, sắp kiểm tra môn hình học rồi, phải tranh thủ ôn tập. Môn này chị học kém lắm”.

Hạo Tuyết lập tức nín khóc, mắt sáng rực: “Thế này nhé, chỉ cần chị đi với em, nhất định em sẽ giúp chị thi môn hình học thật tốt!”.

Hiểu Khê ngạc nhiên, chả lẽ Hạo Tuyết giỏi hình học đến vậy?

Thấy cô băn khoăn, Hạo Tuyết càng được thể bồi thêm: “Chị tin em đi mà, nhận lời với em đi. Nếu nói xạo, sau này chị không cần quan tâm em nữa!”.

Hiểu Khê động lòng.

Buổi biểu diễn của Phong Giản Triệt được tổ chức tại sân khấu Hoàng Quán. Giá vé đắt kinh khủng tới mức Hiểu Khê không ngờ. Hiểu Khê và Hạo Tuyết may mắn được ngồi ở chỗ tốt. Tiếng đàn của Giản Triệt khiến tất thảy khán giả phải ngây ngất. Buổi biểu diễn đã diễn ra hết sức thành công.

Buổi biểu diễn này được tổ chức để chào mừng một ngài đại sứ nước nọ. Trước đây khi tình cờ nghe thấy tiếng đàn của Phong Giản Triệt, ông rất mê thích, nhưng lúc đó chưa được thưởng thức trọn buổi. Chỉ đợi đến hôm nay, dưới sự sắp xếp của ba mẹ Phong Giản Triệt mới có buổi biểu diễn đặc biệt này. Giản Triệt cùng ba mẹ cung kính tiễn ngài đại sứ ra về. Đông Hạo Tuyết cuống cả lên, ôm một bó hoa lớn đã tự tay chọn chạy theo Giản Triệt, chỉ sợ không được là người đầu tiên tặng hoa cho anh.

Minh Hiểu Khê lững thững theo sau. Cô nhìn thấy Đông Hạo Tuyết luôn miệng tán dương với một phụ nữ quyền quý rất đẹp: “Anh Triệt đàn hay tuyệt, con nghe mà mê mẩn cả người. Bác thật hạnh phúc vì có người con thiên tài như thế!”.

Đó chính là Phong phu nhân, bà mỉm cười đáp lễ. Đột nhiên Minh Hiểu Khê thấy mắt phu nhân hơi nheo lại, vẻ tươi tỉnh trên mặt đã hết.

Mục Lưu Băng đến trước mặt Phong Giản Triệt, cất tiếng: “Chúc mừng buổi biểu diễn thành công”.

Giản Triệt vỗ vai bạm cảm ơn, rồi nhìn thấy Đồng đứng phía sau Lưu Băng, anh vui vẻ chào: “Đồng cũng đến ủng hộ sao? Cảm ơn em nhé!”.

Gương mặt quý phái của Phong phu nhân càng ngày càng cau có. Cuối cùng, không nhịn nổi, bà lớn tiếng mắng Đồng: “Kẻ tiện nhân như cô cũng đến nơi sang trọng này làm gì? Lại định ám sát ai sao?”.

Nụ cười trên gương mặt Đồng chợt vụt tắt, cô lạnh lùng đáp: “Xin phu nhân giữ ý cho”.

Phong phu nhân càng điên tiết: “Tiện nhân như ngươi mà cũng dám lên giọng với ta sao?”, rồi vung tay định tát vào mặt Đồng.

Hạo Tuyết kêu lên thất thanh. Giản Triệt, Lưu Băng và Hạo Nam mới đến đều đứng khá xa không kịp phản ứng, Đồng đứng yên bất động như sẵn sàng đón chờ cơn thịnh nộ của Phong phu nhân.

Bỗng một bàn tay thanh tú chợt nắm lấy tay Phong phu nhân đang giáng xuống, tránh cho Đồng một cái tát như trời giáng. Mọi người ngẩn ra nhìn.

Đó chính là Hiểu Khê. Cô đang đứng ngay cạnh Đồng và Hạo Tuyết.

Phong phu nhân ngạc nhiên, tròn mắt nhìn kẻ phá đám, bà giăng tay ra, chỉnh sửa trang phục rồi hỏi: “Cô là ai?”.

Hiểu Khê trong bụng rửa thềm mình đúng là xui xẻo, chuyên dính phải chuyện rắc rối, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười như hoa: “Bác ơi, cháu chỉ là người qua đường thôi. Bác đừng bận tâm”.

Hạo Nam vội vã lao tới giải thoát cho Hiểu Khê, “Bác à, chắc bác mệt lắm rồi, để cháu dìu bác lên xe về nghỉ ngơi nha”.

Giản Triệt áy náy nhìn Đồng, liền miệng nói: “Xin lỗi em, anh thay mẹ thành thật xin lỗi em”.

Đồng im lặng, không nói gì, chỉ nhìn anh không chớp. Mắt cô loang loáng nước, nom càng quyến rũ hơn. Lưu Băng vẫn lạnh lùng như vậy, anh chào Giản Triệt: “Minh về đây”, rồi quay về phía Hiểu Khê gật đầu một cái: “Tạm biệt!”.

Mục Lưu Băng và Đồng đã đi khuất. Chỉ còn lại Hạo Tuyết, Hiểu Khê và Giản Triệt thần thờ đứng nhìn theo. Không ai dám nhắc tới thái độ kỳ quặc của Phong phu nhân đối xử với Đồng.

Minh Hiểu Khê quan sát phòng của Phong Giản Triệt. So với nhà cô, quả thật khác xa một trời một vực. Nó ngăn nắp, sáng sủa, đẹp đẽ như con người của Giản Triệt vậy. Thì ra, lời bảo đảm về thi cử mà Hạo Tuyết nói, chính là nhờ Phong Giản Triệt phụ đạo cho Hiểu Khê môn hình học. Và tất nhiên cô bé đã sắp xếp kế hoạch này cốt để có cơ hội gặp riêng Giản Triệt. Thế nhưng, đến phút cuối Hạo Tuyết lại bị mẹ bắt đi dự tiệc. Học trò đến xin phụ đạo hôm nay chỉ có một mình Minh Hiểu Khê.

Minh Hiểu Khê vui đầu khổ luyện, cô chăm chỉ ghi nhớ lời giảng của Phong Giản Triệt, biến kiến thức của “thầy” thành của mình. Cô phát hiện thấy cách giảng bài của Giản Triệt thật mạch lạc, sống động, dễ hiểu. Nếu đi theo nghề giáo, Giản Triệt chắc chắn sẽ là một ông thầy giỏi.

Nhìn Hiểu Khê cắn bút chì, đăm chiêu trước cuốn vở, miệt mài suy nghĩ, Giản Triệt cười nói: “Em học tốt lắm, nghỉ giải lao đi nào!”.

Cô lắc đầu: “Không được, em phải giải xong bài này đã!”.

Giản Triệt đặt một ly nước giải khát trước mặt cô. Đang khát nước, cô uống cạn một hơi. Ngon tuyệt! Lành lạnh, chua chua, ngọt ngọt, đúng là nước ô mai Cửu Vi! Hiểu Khê thích thú hỏi: “Anh mua loại ô mai này ở đâu thế?”

Phong Giản Triệt lắc đầu, cười đáp: “Hàng độc đấy, không nơi nào bán đâu. Anh tự làm đó!”.

Hiểu Khê trầm trồ thán phục: “Tuyệt quá, đến cả nước giải khát, anh cũng làm được”.

Giản Triệt ngồi xuống trước mặt cô, giọng khá cảm động: “Hiểu Khê, hôm qua rất cảm ơn em”.

Biết Giản Triệt cảm ơn mình việc cứu Đồng, cô cười nói: “Không sao, chuyện nhỏ thôi. Cứu người lúc lâm nguy là trách nhiệm của em mà”.

Đây là câu nói mà cha cô đã dạy từ nhỏ, khiến cô luôn tâm niệm.

Giản Triệt vẫn băn khoăn: “Sao hôm nay anh thấy em không vui? Em có chuyện gì sao”.

“Hả?”, Hiểu Khê hơi sững người, chả lẽ anh ấy cũng nhận ra? Cô cười gượng, đáp qua loa: “Ha ha, em đâu có gì không vui”.

Giản Triệt không tin, anh nâng cằm cô lên ngang tầm mắt, nhìn chăm chú vào mắt cô, hỏi: “Có phải vì buổi biểu diễn hôm qua khiến em mất vui không?”

Một chút ám ức khiến cho mũi cô cay xè. Nỗi lòng của Hiểu Khê bắt đầu tuôn chảy, không ngừng nghỉ:

“Tiếng đàn của anh rất hay, nhưng hôm qua em nghe anh đàn mà vẫn không thấy vui. Em thấy chính anh không hề thích buổi biểu diễn hôm qua. Nếu anh không muốn diễn thì đừng diễn! Tại sao phải tổ chức biểu diễn vì ngài đại sứ kia? Bố mẹ anh muốn lấy lòng ông ta sao?”.

Giọng Hiểu Khê ghen ngào:

“Anh biết em nghĩ gì không? Anh khiến em nghĩ tới người đàn hát xưa được thuê tới các bữa tiệc của tụi giàu có để mua vui”.

Một lúc sau, Hiểu Khê đã dần bình tĩnh lại. Cô vội im bật. Lúc này mình đã ba hoa những gì thế nhỉ? Tại sao mình nói gì mà trông anh Triệt đau đớn thế? Cô thầm hỏi.

Giản Triệt cứ ngồi thẩn ra đó sau khi nghe những lời của Hiểu Khê. Nom anh tĩnh lặng như một màn đêm. Hiểu Khê sợ hãi trước vẻ trầm ngâm của anh ta lúc này, và hối hận vì những gì đã nói:

“Anh Triệt... em... nói sai rồi... Anh đừng giận nhé!... Em không hề có ý gì đâu... anh đừng vậy nữa mà...”.

“Anh Triệt... em là con cóc... lẽ ra em không nên nói”.

Cuối cùng Phong Giản Triệt cũng dứt khỏi cơn trầm ngâm tự dằn vặt mình. Anh nhìn cô, mỉm cười, nói với giọng không vui: “Em nhận ra rồi sao?”.

Hiểu Khê hơi hoang mang, không biết phải trả lời sao mới phải.

“Anh biết lẽ ra phải cẩn trọng hơn khi tổ chức biểu diễn”, giọng Giản Triệt khẽ khàng.

“Không phải thế đâu!” , Minh Hiểu Khê không nhin nổi nữa, lại la lên, “Vì anh là người anh em tôn sùng nhất, do vậy em mới chịu không nổi! Em muốn anh luôn vui vẻ! Em muốn anh chỉ chơi đàn những khi anh thích”. Hiểu Khê luống cuống, không biết diễn tả ra sao mới hết ý. Giản Triệt ôm chặt cô vào lòng, vỗ nhẹ lên vai: “Được rồi, anh hiểu mà. Em đừng lo”.

oOo

Ngày thi cuối cùng đã kết thúc, Hiểu Khê vui vẻ bước ra khỏi phòng thi. Có thầy Phong Giản Triệt phụ đạo thật công hiệu, cô chắc hẳn mình có thể đạt điểm tối đa. Chợt có ai đó đứng trước mặt chặn đường cô. Hiểu Khê nhìn lên, giật mình. Thì ra là Đông Hạo Nam. Tránh voi chẳng xấu mặt nào, cô quay người định tìm đường khác.

“Minh – Hiểu – Khê”, anh ta sảng giọng gọi.

Hiểu Khê đứng sững người, ngần ngừ nghĩ. Trời ạ, có chuyện gì thế nhỉ? Cô từ từ quay đầu lại, cười rất cầu tài: “Anh Hạo Nam gọi em à? Có chuyện gì không ạ?”.

Thật trái với dự kiến, mặt Hạo Nam hôm nay lại rất thân thiện, giọng triu mến hỏi: “Em thi tốt không?”.

Hiểu Khê loạng choạng suýt ngã, trời ạ, anh ta lại quan tâm tới mình sao? Hôm nay thời tiết thay đổi đột ngột thế nhỉ?

Cô ấp úng, mãi mới nói ra nổi: “Cũng tạm ạ. Sao anh biết hôm nay em thi?”.

Hạo Nam đáp: “Tiểu Tuyên nói cho anh biết.

Hừm, cô bé này thật là lẻo mép. Lúc này Hiểu Khê mới bình tâm lại. Chắc anh ta nhân tiện hỏi thăm thôi. “Cám ơn anh”, cô nói và đứng quan sát Hạo Nam hồi lâu. Sao anh ta không chịu đi nhỉ? Đứng ì ra đó làm gì thế không biết? “Còn gì nữa không anh?..”, Hiểu Khê không nhin nổi, hỏi tiếp.

Hạo Nam đỏ bừng mặt: “Không... tôi...”.

Đột nhiên Đồng xuất hiện, khom lưng chào và cất giọng trong trẻo: “Lão gia mời cô đến phủ”.

“Hả?”, Hiểu Khê tròn mắt. Trong trí nhớ của cô hình như không quen ai là lão gia cả.

Thấy vẻ mặt ngơ ngác của cô, Đồng giải thích: “Cha của Lưu Băng mời cô tới Liệt Viêm Đường”.

Hiểu Khê hoảng hốt: “Sao lại mời tôi? Ông ấy cần gặp tôi có việc gì?”.

Đồng vẫn lịch sự nói: “Mời cô theo tôi”.

Hiểu Khê đau khổ, trời ạ, tự nhiên dính vào Mục Lưu Băng thật xui xẻo.

Từ chối cũng không được mà nhận lời thì chả ra sao. Cô đành chào Hạo Nam rồi quay đi. Mặt Hạo Nam vụt tối sầm.

Thế là Minh Hiểu Khê lại có dịp xuất hiện ở nhà Mục gia lần nữa. Lần này tới vào ban ngày nên cô ra sức ngắm nghía khu biệt thự này, thật là khác hẳn nhà của Đông Hạo Nam. Biệt thự nhà họ Đông là sự kết hợp giữa văn hóa phương Đông và phương Tây, còn nhà Mục gia lại hoàn toàn theo văn hóa truyền thống, mang nét đặc trưng cổ điển.

Hiểu Khê được mời vào phòng khách được bày trí theo kiểu Nhật, tinh tế và tuyệt đẹp. Cô ngồi khoan tròn trước bàn trà, tiệc nuôi nghĩ rằng, giá không có người đàn ông với khuôn mặt u ám trong phòng này, không khí trong phòng hẳn thật tuyệt.

Mục lão gia lạnh lùng cất tiếng: “Cô có biết Mục Lưu Băng đã có vị hôn thê không?”.

Hiểu Khê hỏi lại: “Dạ, cháu biết, có phải là Thiết Sa Hạnh không ạ?”.

“Đúng thế!”, ông ta đáp đồng dục, mắt long lên sòng sọc như muốn đả kích với Hiểu Khê, nhưng chợt ông ngưng lại vì tấm màn cửa chợt lay động.

Mục Lưu Băng bước vào, cảm lạnh. Khuôn mặt đẹp trai của anh ta trở lỳ không chút cảm xúc. Cả căn phòng phủ một bầu không khí im lặng đến đáng sợ. Chẳng để ý gì đến bố mình, Lưu Băng bước đến bên Minh Hiểu Khê, cầm tay cô kéo ra khỏi phòng.

“Lưu Băng. Đứng lại!”, Mục lão gia gằn giọng quát. Lưu Băng cứ trở ra, im lìm như không nghe thấy gì. Mục lão gia tức giận, chộp ngay bình hoa cổ trên bàn ném thẳng về phía con trai. Minh Hiểu Khê vội vàng kéo mạnh Lưu Băng dạt về một phía. Chiếc bình hoa bay sạt qua trán anh, rơi xuống sàn “choang” một tiếng, vỡ tan.

Hiểu Khê tức giận, la lớn: “Ông làm gì vậy? Lỡ anh ấy bị thương thì sao? Anh ấy là con trai ông cơ mà”.

Mục lão gia vẫn trong cơn tức giận, gầm gừ: “Ta thà bóp chết nó từ lâu!”.

Mục Lưu Băng vẫn không nói năng gì, cứ tiếp tục kéo tay

Hiểu Khê bỏ đi. Hiểu Khê vừa đi vừa ngoái lại phẫn nộ nói tiếp: “Ông làm cha kiểu gì vậy? Sao nói với con ruột của mình như vậy chứ?”.

Mục lão gia quát lớn: “Hãy tránh xa Lưu Băng ra... nếu không, đừng trách. Không ai có thể phá được cuộc hôn nhân giữa Lưu Băng và Thiết Sa Hạnh đâu”.

Phải đi bộ rất lâu mới ra khỏi khuôn viên nhà họ Mục. Hiểu Khê giật mình nhìn xuống tay. Thì ra tay Lưu Băng vẫn nắm chặt tay cô, lạnh toát.

Ngại ngùng, Hiểu Khê lén lén định rút tay mình ra khỏi bàn tay của anh ta. Nhưng mọi gắng sức đều không ăn thua. Tay của Lưu Băng vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, kiên định và vững chắc, nhất định không để cho cô thoát. Minh Hiểu Khê dừng lại, nhìn thẳng vào Mục Lưu Băng, bản thân không biết nên nói sao.

Bỗng, Lưu Băng cất tiếng: “Minh Hiểu Khê, em có sợ không?”.

Hừm, sợ à, cô nghĩ thầm, hình như mình chưa hề sợ hãi.

Lưu Băng lại nói tiếp: “Nếu em sợ bị Mục Anh Hùng hãm hại thì...”.

Hiểu Khê bất bình nói: “Mục Anh Hùng? Sao anh dám gọi thẳng tên bố như vậy?”.

Lưu Băng vẫn rất kiên nhẫn nói hết: “Nếu em sợ, anh sẽ không để em bị liên lụy đâu”.

Minh Hiểu Khê mỉm cười đầy kiêu hãnh: “Mục Lưu Băng, đây có phải ngày đầu tiên anh quen em không? Em đã từng bao giờ sợ hãi chưa? Dọa dẫm có tác dụng gì với em không? Em là Minh Hiểu Khê không sợ trời không sợ đất mà, đừng quên rằng em đã từng hai lần “tay không xuất chiêu” cứu anh”.

Bàn tay của Lưu Băng từ từ ấm lại, nhưng vẫn không chịu buông tay Hiểu Khê ra.

Hiểu Khê đột nhiên nhận ra có điều thật phi lý: “Ồ, tại sao bố anh dọa em nhỉ? Em có phải là bạn gái của anh đâu? Em có định phá hôn nhân định ước giữa anh và Thiết Sa Hạnh đâu? Thật oan cho em quá...”.

Lưu Băng ngáp dài một cái, cắt ngang: “Anh đói rồi”.

Minh Hiểu Khê gật gù: “Anh đói à? Ừ, trời tối rồi mà, vậy tạm biệt nhé!”, và gắng rút tay khỏi tay anh, nhưng vô ích.

Lưu Băng thật ngang bướng, nói tiếp: “Chúng ta đến nhà em ăn cơm thôi”.

Hiểu Khê ngỡ ngác, ra sức thoái thác: “Ồ, ơ, sao lại nhà em? Không có đồ ăn đâu...”.

Nhưng Lưu Băng không thèm nghe nữa, anh lôi tuột cô đi.

Ở nhà Minh Hiểu Khê, cô vừa bung món ăn cuối cùng lên, cởi tạp dề, ngồi xuống bàn và giục Lưu Băng: “Ăn đi anh. Em nấu đây... Anh cứ yên tâm, các món này đều không cay”.

Lưu Băng ngạc nhiên nhìn cô đầy thán phục. Chà chà, chỉ trong nửa giờ đồng hồ mà làm được nhiều món như vậy, quả không đơn giản. Lưu Băng áp úng khen: “Em... hình như rất đảm đang”.

Hiểu Khê cười rộn ràng: “Trời ơi, có gì đâu mà anh khen em quá vậy. Con cái mọi nhà đều phải biết làm những việc đó mà, để đỡ đần bố mẹ chứ. Các anh là công tử nhà giàu, từ nhỏ đã có kẻ hầu người hạ, tất nhiên là không phải làm rồi”.

Mục Lưu Băng ngồi ngẩn cả ra, trầm tư quên cả gấp thức ăn. Hiểu Khê giạt mình, giăng lấy bát cơm của Lưu Băng, ra sức nhồi nhét đồ ăn và dặn liên tục: “Thôi anh ăn nhanh lên. Bụng anh không tốt càng phải chú ý ăn uống, ăn đúng giờ cũng rất quan trọng... Nể mặt em một chút được không, các món em làm toàn những món nổi tiếng, tuy không bì được với anh Giản Triệt nhưng cũng không đến nỗi khó nuốt đâu”.

Trước khi ăn, Lưu Băng chợt bật ra hai tiếng “cám ơn” khiến Hiểu Khê ngẩn cả người. Quái lạ, anh ta đã bắt đầu học được thói quen quan tâm tới người khác từ lúc nào nhỉ?

Đã mười giờ rồi, Hiểu Khê bắt đầu buồn ngủ rũ rượi nhưng cô phát hiện ra một điều là Mục Lưu Băng không có ý định về. Anh ta cứ ngồi yên lặng ở góc nhà, nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm màn đêm. Anh ta ngồi mãi như vậy, phẳng phắc như một pho tượng.

Hiểu Khê ngáp dài, không đành được, phải hỏi: “Anh không về nhà sao?”.

Lưu Băng vẫn không quay người lại, đáp trả: “Anh không có nhà”.

Hiều Khê than thầm, không hiểu ăn xong, người anh ta bị sao thế không biết. Cô gượng chống trả cơn buồn ngủ, tìm hiểu nguyên nhân: “Anh không muốn về sao? Chỉ vì chuyện bố anh sao?”.

Lưu Băng lần này xoay hẳn người lại, đáp rành rọt: “Anh không có nhà”.

Thủy tinh trong suốt.

CHƯƠNG 4

Bản tin đặc biệt hấp dẫn nhất trong tháng của Học viện Quang Du. Chuyện tình kinh thiên động địa của cặp trai tài, gái sắc Mục Lưu Băng và Minh Hiều Khê đang tới đỉnh cao trào! Nội dung bản tin đã viết tỉ mỉ như sau: Chàng công tử đẹp trai Mục Lưu Băng đã dọn đến nhà trọ của Minh Hiều Khê, bắt đầu cuộc sống chung hạnh phúc.

Khi lên lớp, Hiều Khê thấy Tiểu Tuyên nháy mắt hỏi cô: “Sao, mùi vị sống chung thế nào?”.

Hiều Khê ngơ ngác: “Mùi vị gì cơ? Sống chung gì cơ?”.

Tiểu Tuyên đập vào vai Hiều Khê, nhìn cô tinh nghịch: “Cậu lại còn giả vờ không hiểu sao? Cậu đang sống chung với Lưu Băng còn gì? Mùi vị của anh ta chứ ai nữa”.

Hiều Khê tức tối buông hai tiếng gọn lỏn: “Đồ quỷ!”.

Tiểu Tuyên năn nỉ: “Cậu thương mình, kể cho mình nghe đi. Mình quan tâm tới hai cậu thôi”.

Hiều Khê hừ một tiếng, đáp: “Mình không đại. Mình mà kể ra, cậu sẽ mang tin tức bán ngay cho đám kí giả quái quỷ của trường”.

Bị Hiều Khê đoán trúng, Tiểu Tuyên vẫn tinh bơ, thậm chí còn cười chống chế: “Thế mới gọi là bạn tốt có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia chứ.

Cậu yêu đương hạnh phúc, còn mình có bạn trai đâu. Thế nên cậu phải tạo điều kiện cho mình kiếm chác chút đỉnh chứ?”.

Hiều Khê thở dài ngao ngán, chợt cô nhớ ra một chuyện quan trọng, liền thắc mắc: “Mà tại sao mọi người lại quan tâm tới mình và Lưu Băng thế nhỉ?”

Tiểu Tuyên chặc chặc một hồi, ra ý chê cô kém hiểu biết: “Hỏi thừa quá đi. Mục Lưu Băng là thần tượng của bao cô gái, đẹp trai, lạnh lùng”.

Hiều Khê băn khoăn: “Đó là về phía anh ấy, còn mình, tại sao mọi người không thù oán và căm ghét mình khi đã cưa đổ thần tượng của họ? Trái lại, họ còn rất hứng thú quan tâm tới mình?”.

Tiểu Tuyên cười phá lên: “Cậu nghĩ ngợi nhiều như vậy làm gì? Tất nhiên có người hận cậu chứ, nhưng chả ai dám thể hiện đâu. Võ công của cậu giỏi như thế, từng đánh bại cả Hạo Nam. Giờ đây ba công tử Quang Du lại chơi thân với cậu, còn ai dám nghĩ tới chuyện với cậu nào. Ngay cả thầy cô giáo cũng đối xử đặc biệt với cậu, nhất là môn hình học. Cậu không thấy sao?”

Kỳ thi vừa rồi cậu đã được điểm tối đa còn gì”.

Hiệu Khê âm ức thanh minh: “Minh thi được là do công sức ngày đêm ôn tập, lại có anh Giản Triệt kèm cặp đấy chứ. Cậu đừng có... hiểu lầm”.

Tiểu Tuyên xoa tay: “Không quan trọng, không quan trọng. Dù sao, họ cũng chẳng làm được như cậu, Lưu Băng luôn lạnh lùng với tất cả mọi người nhưng lại chịu cậu. Ai nấy đều phục cậu đấy. Thế nên cậu tuyệt đối an toàn không ai dám gây sự gì cả”.

Hiệu Khê ngắm Tiểu Tuyên hồi lâu, thán phục nói: “Tiểu Tuyên này, sau này cậu muốn làm nghề gì? Nếu cậu không trở thành chuyên gia phân tích thì quả là tổn thất lớn nhất của nhân loại!”.

Tiểu Tuyên cười đắc ý: “Thật sao? Cậu nghĩ như vậy sao?”.

Hiệu Khê chợt nhìn đồng hồ. Trời ơi, đã muộn giờ hẹn mất rồi. Không chào từ biệt Tiểu Tuyên, cô vội vã dọn dẹp túi xách, chạy như bay ra khỏi phòng học.

Tiểu Tuyên cuống cả lên, dậm chân bành bạch, la lối: “Ồ, cậu đi đâu thế. Cậu vẫn chưa kể chuyện tình của cậu mà?”.

Hiệu Khê đến là buồn cười cô bạn nhiều chuyện. Cô vẫn ra sức chạy và ném lại câu trả lời: “Để lần sau, mình nhất định sẽ kể!”

Hiệu Khê chạy như bay như ma đuổi tới siêu thị 24 giờ, vội vã mua những thứ cần thiết rồi lại tiếp tục chạy về nhà. Cậu mong không quá trễ. Nhưng vừa tới khu nhà trọ, cô đã thấy một đám người đứng chen chúc.

Đó là Mục Lưu Băng, Phong Giản Triệt, Đông Hạo Nam, Hạo Tuyết và Hy Khách Đồng. Họ có vẻ sốt ruột vì chờ lâu.

Vừa nhìn thấy cô, Hạo Tuyết đã reo lên: “A, chị Hiệu Khê đã về, may quá, bọn em mệt quá, không thể đứng nổi nữa”.

Hiệu Khê vừa thở hổn hển vừa đáp: “Chị... chị... đã gắng... chạy nhanh lắm rồi”.

Thấy cô linh kinh bọc to bọc nhỏ, mồ hôi đầm đìa trên trán, Giản Triệt bước tới chìa tay ra: “Đưa anh cầm hộ nào. Vào nhà thôi, em đã về là hay rồi”.

Hiệu Khê liếc sang phía Lưu Băng vẫn đứng lơ ngơ như nghe chuyện người ngoài. Cô than thầm, chỉ có anh Triệt là quan tâm tới mọi người nhất. May được anh ấy xách hộ đồ, tay mình mới rã rời.

Cửa nhà vừa mở, mọi người vui vẻ ủa vào.

Hạo Tuyết gieo mình xuống một chiếc ghế, rít rít bóp chân, than: “Đau quá, đau quá! Lần sau chị Hiệu Khê đánh thêm cho anh Lưu Băng một chìa khóa nhà nhé. Để lần sau bọn em đến chơi không phải chờ đợi nữa”.

Hiệu Khê đang tu nước, nghe vậy suýt phát sặc. Tại sao phải đưa chìa khóa cho Lưu Băng? Anh ta là gì với mình đâu? Cô âm ức nhưng không dám nói.

Hạo Tuyết đã chuyển sang đám lưng, hờn trách: “Ghế nhà chị cứng quá, đau lưng ghê. Lần sau chị nhớ mua ghế nệm mềm nhé!”.

Hiệu Khê thấy lửa giận bùng bùng: “Hừm, đồ con nhà giàu có khác. Đã đến nhà người ta chơi còn chê bai. Hôm nay mình không dạy cho nó một

bài học thi không gọi là Minh Hiểu Khê nữa”.

Hạo Tuyết không hề hay biết, vẫn thao thao bất tuyệt: “Chị mua nhiều đồ ăn thế? Định đãi bọn em món gì đây?”.

Hiểu Khê đáp sẵn: “Lẩu”.

Hạo Tuyết vỗ tay hoan hô: “Hay quá! Hay quá! Hôm nay đông đủ thế này, ăn lẩu mới tuyệt”.

Hiểu Khê cười: “Chị sẽ cố làm nhanh đây, nhưng nếu vậy cần người giúp một tay nào”.

Đông Hạo Tuyết rút cổ lại, im bật.

Giản Triệt tốt bụng nhanh nhẩu đứng lên: “Em có cần gì không? Để anh giúp cho”.

Hiểu Khê lắc đầu, rồi tiến thẳng tới Hạo Tuyết, lôi tuột cô bé vào bếp.

Hạo Tuyết rên rỉ van xin: “Đừng mà, chị, đừng, chị thương em với. Ai đó giúp em với...”.

Mấy người đứng quanh đó liếc nhìn hai người với vẻ thờ ơ. Chẳng ai có vẻ muốn ra tay giúp Hạo Tuyết cả. Cô bé thật là cô ám con chiêu, chẳng biết làm gì nên hồn. Dưới sự trợ giúp của Hạo Tuyết, căn bếp của Hiểu Khê chẳng mấy chốc biến thành một đám rối mù. Hiểu Khê rút cục mất hết kiên nhẫn, đành phải đuổi tổng cô bé trở lại phòng khách.

Đồng tình nguyện vào giúp Hiểu Khê, nhanh nhẹn thu dọn, nhặt rau, khiến Hiểu Khê hết sức ưng ý.

Trong bếp, Hiểu Khê vừa làm vừa thắc mắc: “Này Đồng, tại sao cậu không tránh khi Phong phu nhân định ra tay?”.

Đồng định lảng đi nhưng bị Hiểu Khê tóm gọn, cứ nằng nặc đòi trả lời.

Cô ta cười đau khổ, thừa nhận: “Hắn nào anh Triệt cứ khen cậu thông minh. Quả đúng vậy”.

Hiểu Khê vẫn băn khoăn: “Lạ thật, cậu không thấy Phong phu nhân vô lý sao? Sao cậu cứ đứng ì ra đó chịu đòn vậy. Mình như thế thì không thể chịu được”.

Giọng Đồng nghẹn ngào: “Mình không thể, đó là mẹ của anh Triệt”.

Hiểu Khê gật gù như ngộ ra được điều gì: “Hà hà, nhất định là cậu rất mê anh Triệt...”.

Đồng im lặng, không phản ứng. Hiểu Khê rất ngạc nhiên, nhưng vẫn đoán chắc nhận định của mình là đúng.

Trên bàn ăn, Hiểu Khê vẫn lẩn quẩn với suy nghĩ về tình cảm của Đồng dành cho Giản Triệt. Bất giác cô không khỏi ngắm Triệt, quan sát nét mặt và thái độ của anh.

Hạo Tuyết khua tay trước mặt Hiểu Khê, kêu la: “Trời ơi, sao chị nhìn anh Giản Triệt đắm đuối như vậy. Anh Lưu Băng ghen thì sao? Đánh nhau mất”.

Hiểu Khê bực bội lờm Hạo Tuyết rồi cúi xuống bát ăn. Con nhỏ này lạnh chanh quá đi mất. Không hiểu có ai hiểu làm không nhỉ?

Vừa nghĩ tới đây, cô thấy Lưu Băng lạnh lùng cất tiếng: “Cô ấy muốn ngắm ai mặc kệ, chẳng liên quan gì đến tôi!”.

Hạo Tuyết được dịp la lớn, giọng đắc thắng: “Đấy, em nói có đúng không?”

Anh Lưu Băng ghen rồi đấy, giọng anh ấy chua như dấm. Ha ha, tảng băng lạnh lùng đã tan rồi, sức mạnh tình yêu muôn năm”.

Giản Triệt cốc lên đầu Hạo Tuyết, mắng: “Trật tự nào, nếu không em sẽ không những không được yên ấm ngồi đây ăn, mà còn nhiều điều không hay chờ đợi đấy”.

Hạo Tuyết đưa mắt nhìn Hiểu Khê và Lưu Băng đang gườm gườm nhìn cô, im lặng một lúc cô bé lại phá lên cười: “Ha ha, nhìn mặt đôi tình nhân này kia, đỏ như gấc vậy. Buồn cười quá đi mất”.

Mọi người quay lại nhìn rồi cũng phá lên cười.

Ăn tối xong, mọi người quây quần ngồi uống trà và nói chuyện.

Giản Triệt hỏi Lưu Băng bằng giọng rất thông cảm: “Chuyện nhà cậu vẫn chưa giải quyết xong phải không? Giờ định sao?”.

Lưu Băng chán nản gật đầu, không đáp.

Đồng kể: “Sau khi hai cô cậu bỏ đi, Mục lão gia nổi trận lôi đình, tính khí thay đổi khủng khiếp, làm ai nấy đều phát sợ”.

Lưu Băng đột nhiên dặn Đồng: “Mua hộ tôi cái giường xếp nhé! Tôi sẽ ở lại đây lâu”.

Hiểu Khê âm ức phản đối: “Ồ ơ, tại sao lại vậy?”.

Hạo Tuyết ranh mãnh kêu: “Em thấy thật không cần thiết, cần gì phải ngủ riêng nhỉ? Hai người đã yêu nhau, ngủ chung giường mới phải chứ?”.

“Bốp!”, mặt Hạo Tuyết lập tức sưng vù. Cô bé đau đến nổi nước mắt chảy ròng ròng, miệng mếu máo không nói nổi thành lời.

Kẻ bất ngờ ra đòn đánh Hạo Tuyết không ai khác là Đông Hạo Nam, anh trai cô bé. Hạo Nam không nói không rằng, đứng phắt dậy, gườm gườm nhìn tất cả mọi người rồi bỏ đi. Lưu Băng và Hiểu Khê ngẩn cả ra, không ai kịp có phản ứng gì. Giản Triệt cố giấu một tiếng thở dài.

Hiểu Khê quay sang nhìn lại mặt Hạo Tuyết, xót xa: “Trời ơi, sao anh ấy đánh con bé mạnh như vậy? Anh ta điên hay sao ấy nhỉ?”

Hạo Tuyết thút thít, kể tội: “Đạo này tính khí của anh ấy rất quái lạ... nóng nảy, cáu gắt... Mẹ em và em đều sợ anh ấy, đều coi anh ấy như trái bom định giờ, có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Chỉ cần không hài lòng thứ gì, anh ấy lại lôi em ra đánh... rất tàn nhẫn... làm em rất đau. Như thế em... không phải là... em gái của anh ấy”.

Hiểu Khê bức tức nói: “Thật dã man! Anh ta cần phải được dạy một bài học”.

Hạo Nam đã để lại ấn tượng xấu trong lòng Hiểu Khê thật rõ nét, chắc hẳn khó có thể xóa mờ. Thật bức mình khi cô không thể ra tay với anh ta được, chỉ vì Hạo Nam là anh trai của Hạo Tuyết.

Hiểu Khê an ủi Hạo Tuyết: “Nín đi em, đừng khóc nữa, sau này phải để ý hơn. Nếu thấy Hạo Nam bắt đầu nổi nóng thì em tránh đi chỗ khác. Còn nếu anh ấy vẫn đánh em, em cứ đến nói với chị. Chị nhất định sẽ đến nói chuyện với anh trai em”.

Hạo Tuyết càng khóc lớn hơn, ôm lấy cô: “Ôi ôi, em chết mất. Sao em khổ thế này, chị Hiểu Khê tốt với em quá!”

oOo

Hôm sau, Đồng tỏ ra là một thuộc hạ đáng tin cậy, làm việc đâu ra đấy. Cô đã mang ngay một chiếc giường xếp mới mua tới nhà trọ của Minh Hiểu Khê, bắt chấp chủ nhà có đồng ý hay không. Hiểu Khê nghi ngờ chính mình. Cô không hiểu sao mình có thể nhượng bộ con người băng giá như Lưu Băng hết lần này tới lần khác. Thậm chí Hiểu Khê còn đánh thêm một chia khóa khác đưa cho anh, chính thức chấp nhận cuộc “sống chung” với công tử họ Mục.

Từ ngày Lưu Băng dọn tới, Hiểu Khê khá mệt mỏi vì quá nhiều trách nhiệm, tới mức cô cảm tưởng mình đã trở thành một “bà cụ non”.

Mỗi sáng cô phải tìm mọi cách lộn bằng được Lưu Băng dậy (vì anh ta chuyên ngủ trễ), rồi lại lo làm điểm tâm, cơm trưa, cơm tối (vì dạ dày của anh ta không tốt nên cô phải vừa phải nấu món ăn hợp khẩu vị, lại phải bảo đảm đủ dinh dưỡng). Rồi Hiểu Khê còn có một đồng việc không tên như dọn dẹp nhà cửa (vì Lưu Băng luôn vứt rác bừa bãi), giặt đồ (vì anh ta là người ưa sạch sẽ, không bao giờ chịu mặc hai ngày một bộ đồ). Hiểu Khê ngán ngẩm và quyết định thử... đình công không giặt quần áo một ngày. Cô định bụng sẽ dạy cho Lưu Băng cách tự chăm sóc và tự giặt quần áo. Thật không ngờ do hết đồ sạch để mặc, Lưu Băng chọn cách... mặc độc cái quần đùi... đi lại trong nhà, cương quyết không vào giặt đồ.

Trời ơi! Hiểu Khê rên rỉ. Sao trên đời này còn nhiều kẻ lười đến nỗi thế.

Đúng là không thể nhìn vẻ bề ngoài được. Lại thay bao cô gái lại si mê vẻ đẹp lạnh lùng của anh ta đến vậy. Hẳn tại họ chưa có quá trình tiếp xúc gần gũi với anh ta như cô hiện nay.

Dọn dẹp, giặt giũ xong, Hiểu Khê bung món ăn duy nhất ra bàn ăn. Cô vừa ngồi phịch xuống ghế, toàn thân rã rời, thì Lưu Băng chỉ dũa, ngó nghiêng: “Sao chỉ có một món nhỉ?”

Hiểu Khê ngán ngẩm, la lên: “Hừm, lại còn chê bai. Có đồ ăn là tốt rồi. Em phải lục lọi hết các đồng xu cuối cùng còn sót lại trong ngăn kéo đấy”.

Cô nghẹn ngào nói tiếp: “Không biết... ngày mai... chúng ta ăn bằng gì... Em hết sạch tiền rồi... Hai người... thật là quá mức chi tiêu... Hay là ngày mai em đi tìm việc nhỉ?”

Lưu Băng bung bát cơm lên, cắt ngang: “Ăn đi!”

Hiểu Khê thật không biết phải xử lý con người sống trên mây này như thế nào.

Đang ăn, Lưu Băng chợt nhớ ra điều gì, ngừng lại nói: “Ngày kia là sinh nhật Giản Triệt. Anh ta nhờ anh chuyên lời mời em”.

Hiểu Khê ngừng nhai, bần khoản nghĩ, sinh nhật anh Triệt à? Hay quá, nhưng mình biết tặng gì đây khi... không còn đồng xu dính túi. Tất cả cũng tại tay Lưu Băng ăn bám này. Hiểu Khê bực bội lườm Lưu Băng một cái, song mặt anh ta vẫn lạnh tanh, không chút phản ứng. Và nốt miếng cơm, Lưu Băng ngược nhìn Hiểu Khê, thủng thẳng thông báo:

“Đồng sẽ đi cùng chúng ta dự sinh nhật Giản Triệt”.

Nhớ lại cảnh Phong phu nhân định đánh Đồng, Hiểu Khê lo ngại: “O, thế còn... Phong phu nhân?”

Lưu Băng không đáp, buông bát, đứng dậy, đi thẳng về phòng, dập tắt luôn ý định nhờ rửa bát hộ của Hiểu Khê. An nốt chỗ đồ ăn ít ỏi còn lại, Hiểu Khê mệt mỏi thu dọn chén bát và ao ước mau chóng tới một ngày đẹp trời có thể chấm dứt cảnh sống thế này. Tới ngày đó, chắc chắn cô phải ăn mừng.

Trong một siêu thị lớn, Hiểu Khê lách thếch chạy sau Hạo Tuyết, giọng khẩn khoản thật tội nghiệp: “Tuyết ơi, em xem mấy tiếng đồng hồ rồi, vẫn chưa chọn được món quà gì sao? Chân chị không lê nổi nữa rồi”.

Hạo Tuyết xem ra không hề mệt mỏi, vẫn mãi mê lướt nhìn các món đồ trong các quầy kính, hồ hởi nói: “Không, em thấy vẫn không ổn lắm. Nhất định em sẽ tìm ra được một món quà thật đặc biệt tặng anh Triệt”.

Anh mắt Hạo Tuyết mơ màng, cô bé vẫn như đắm mình trong giấc mơ ngọt ngào: “Món quà của em phải là món quà mà anh Triệt thích nhất trong lần sinh nhật thứ mười chín này. Anh ấy sẽ phải giữ nó bên mình không rời, tới tận khi đầu bạc răng long...”.

Hiểu Khê thấy rùng mình. Chao ôi, quả là lãng mạn. Hình như cô chưa từng tặng quà cho người mình yêu. “Thế đó sẽ là món quà gì?”, cô buột miệng hỏi.

Hạo Tuyết lập tức ỉu xiu, đáp: “Em vẫn chưa nghĩ ra, chị nghĩ giúp em với”.

Hiểu Khê nhăn trán suy nghĩ.

Chợt Hạo Tuyết thì thầm: “Chị có nghĩ là Đồng sẽ tới dự không? Em thật không thích chị ấy. Chị ấy kỳ lạ làm sao ấy, không thể nói rõ được. Chỉ cần chị ấy xuất hiện, bầu không khí trở nên quái đản ngay”.

Hiểu Khê cũng gật gù, cảm thấy những lời của Hạo Tuyết không phải vô lý.

Hạo Tuyết vẫn kể tiếp: “Từ nhỏ, anh Triệt đối xử đặc biệt tốt với cô ấy. Em có cảm giác Đồng rất thích anh Triệt, nhưng cũng muốn né tránh anh ấy.

Thật không ai hiểu nổi”. Rồi cô lắc mạnh tay Hiểu Khê, lo lắng hỏi: “Theo chị, anh Triệt có thích cô ấy hay không? Nếu có, em phải làm sao đây...?”

Trông sắc mặt Hạo Tuyết đột ngột ỉu xiu, Hiểu Khê lúng túng, không biết phải an ủi ra sao. Mãi một lúc sau, cô mới nhớ ra và thắc mắc: “Sao cơ? Mọi người đã chơi với nhau từ nhỏ? Là bạn thanh mai trúc mã sao?”.

Hạo Tuyết gật đầu, thừa nhận: “Vâng, từ nhỏ, em và anh Hạo Nam đã chơi với anh Triệt và anh Lưu Băng. Do Đồng luôn đi theo anh Lưu Băng như hình với bóng nên cũng biết nhau luôn. Mà chắc chị chưa biết nhỉ? Đồng là một đứa trẻ mồ côi, mới sinh ra đã bị cha mẹ bỏ rơi, chính Mục bá bá đã nuôi cô ấy”.

Hiểu Khê xót xa: “Thật thế sao? Cô ấy đáng thương quá...”.

Hạo Tuyết bĩu môi: “Hừm, chị và anh Triệt nói y hệt nhau, ai cũng kêu cô ấy đáng thương. Cô ta chỉ muốn anh Triệt động lòng thôi. Hừm, định muốn anh Triệt thương xót sao?”

Hiểu Khê nghe thấy thật chói tai, liền kéo ngay Hạo Tuyết tới trước một chiếc gương lớn gần đó, nói: “Em nhìn kỹ mình xem nào. Lúc nào cũng đổ kị như vậy, mặt mũi liệu có vui vẻ được không? Chị như anh Triệt sẽ bỏ

chạy xa bay đây!”.

Rồi cô nghiêm nghị nói tiếp: “Chẳng phải em yêu quý anh Triệt vì anh ấy tài hoa và luôn tốt bụng sao? Vậy anh ấy thương xót Đồng có gì không được? Nếu em ghét Đồng như vậy, anh Triệt sẽ thấy em không đáng yêu tí nào, đúng không?”.

Hạo Tuyết cúi đầu, đứng im thin thít. Hiểu Khê xoa đầu cô bé, động viên: “Thôi em, đừng nói xấu Đồng nữa. Tập trung suy nghĩ nên mua món quà gì thật ý nghĩa cho anh Triệt đi!”.

May có Hiểu Khê nhắc nhở. Hạo Tuyết tươi tỉnh ngay: “Vâng vâng, phải đi tìm quà thôi. Chị phải đưa em đi tìm quà tiếp nhé. Em không chịu để chị bỏ rơi em đâu đây”.

Hiểu Khê rầu rĩ, lê tiếp đôi chân mỗi nhừ theo sau Hạo Tuyết. Vừa đi cô vừa nghĩ tới gương mặt tươi sáng và đôi mắt đẹp của Giản Triệt làm nguồn động viên.

Sinh nhật Giản Triệt, Hạo Tuyết mặt tươi rói trao cho anh một gói quà được gói ghém rất sang trọng, dịu dàng nói: “Chúc mừng sinh nhật, mong anh thích món quà này”.

Trong gói quà là một chiếc đồng hồ đeo tay tuyệt đẹp mà Hạo Tuyết gửi gắm hy vọng Giản Triệt sẽ nhớ tới mình từng giờ từng phút mỗi khi anh xem giờ.

Giản Triệt cảm ơn và mở gói quà. Anh tấm tắc: “Đẹp quá, cảm ơn em. Nhưng món này đắt quá, em không cần phí tiền như vậy”.

Hạo Tuyết bụng mừng như mở cờ. Khen quà đẹp vậy chắc chắn anh ấy thích rồi.

Đồng xuất hiện trong chiếc váy đầm đen dài tuyệt đẹp, cô khẽ khàng nói: “Chúc anh sinh nhật vui vẻ”.

Triệt ngẩng lên nhìn Đồng, ánh mắt như phủ hơi sương, mơ màng.

Lưu Băng hồ hững nhắc: “Công của mình đó! Thuyết phục mãi mới chịu tới”.

Giản Triệt mừng rỡ khoác vai Lưu Băng: “Cảm ơn cậu nhiều lắm. Đúng là bạn tốt có khác”.

Đồng tới trước mặt Giản Triệt, tháo luôn sợi dây chuyền đang đeo trên cổ ra, chìa ra trước mặt anh, khẽ nói: “Tặng anh này!”.

Hạo Tuyết bức tức, lẩm bẩm: “Sao cô ta dám...”.

Hiểu Khê tò mò vì chưa hiểu rõ sự tình, kéo tay Hạo Tuyết ra ý hỏi.

Cô bé quay sang, nói nhỏ giải thích: “Đó là sợi dây chuyền Đồng đã đeo trên người từ nhỏ, bình thường chẳng ai đụng vào được. Nghe nói, khi Mục bá bá nhật được cô ta, trên người đã có sợi dây đó rồi. Chắc của bố mẹ cô ta để lại”.

Giản Triệt kinh ngạc nhìn sợi dây chuyền kỳ vật, xúc động nói: “Đây là... Anh không...”.

Đồng mỉm cười, nói: “Không sao, để em đeo cho anh”. Rồi cô nhẹ nhàng kéo anh lại gần, khẽ khàng đeo sợi dây chuyền lên cổ anh, rồi in dấu đôi môi lên má Giản Triệt:

“Trời ơi, đồ khốn nạn!”, một tiếng thét to xé tan bầu không khí thơ mộng. Một bóng người lao tới. “Bốp!”, một tiếng tát vang lên chói tai, rồi Đồng ngã nhào xuống đất, má in hình mấy vết ngón tay đỏ ửng. Mọi việc xảy ra quá nhanh khiến Hiểu Khê trở tay không kịp. Cả phòng khách bỗng huyên náo, lộn xộn. Ai đã giở trò thế nhỉ?

Hiểu Khê đứng vụt lên quan sát, định lớn tiếng tìm ra thủ phạm. Thì ra là Phong phu nhân gây chuyện.

Bà ta đang đứng trước mặt Đồng, mắt long lên sòng sọc, quát lớn: “Con tiện nữ tro trên này, dám đụng tới người con trai ta sao?”

Đồng cắn răng gượng đứng lên, không dám cãi một tiếng. Hiểu Khê thấy má Đồng sưng húp, xót xa chạy tới, định đỡ dậy nhưng Giản Triệt đã nhanh tay hơn cô, vội đỡ Đồng đứng lên, xoay gương mặt cô lại, đau đón hỏi: “Đau lắm phải không em?”

Đồng gượng đau, chớp mắt nhỏ nhẹ đáp: “Không sao ạ!”

Thấy Đồng vẫn đứng gần Giản Triệt, Phong phu nhân lại điên tiết gào lên: “Mày còn dám lại gần con trai ta sao? Đồ không biết tro trên kia. Xéo ngay. Ai cho mày tới đây? Ai mời mày hả?”

“Cô ấy là do tôi đưa đến. Muốn đuổi, đuổi cả tôi một thể!”

Một giọng nói lạnh như băng vang lên, khiến Phong phu nhân giật mình ngưng bật.

Té ra là Mục Lưu Băng. Hiểu Khê thầm tán thưởng, chà chà, chí ít cũng phải có phong độ như vậy chứ.

Thế nhưng vừa nhìn thấy Giản Triệt vẫn đang đỡ Đồng, lòng Phong phu nhân lại ngùn ngụt lửa giận, tiếp tục sấn lên quát tháo: “Đồ dê tiện! Mày tưởng có Mục thiếu gia ra mặt là yên chuyện sao? Mày là thá gì? Dám dụ dỗ con trai ta sao? Đừng có nằm mơ giữa ban ngày. Chỉ cần ta còn sống ngày nào, mày đừng mong lại gần con tao một bước!”. Vừa nói, bà ta vừa lăn xả vào giật tóc Đồng.

Đồng đau đớn đến ứa nước mắt, hét ầm lên: “Ồi, đau quá! Chết mất!”

Giản Triệt ra sức giằng tay mẹ lại, can ngăn: “Mẹ, không được vậy”.

Mục Lưu Băng cũng nhảy vào cuộc, túm chặt lấy tay Phong phu nhân, kiên quyết nói: “Đồng là người của Mục gia, không đến lượt bà giáo huấn cô ấy”.

Bỗng bố của Giản Triệt xuất hiện. Ông rẽ đám đông khách khứa đang tò mò đứng nhìn, bước vào, tới thẳng trước mặt ba người đang giằng co nhau. Hiểu Khê luống cuống kèp Hạo Tuyết sang một bên, “Bốp!”, trên mặt của Phong phu nhân đã in dấu mấy ngón tay.

Ông găng giọng nói: “Bà về phòng ngay. Thật là xấu hổ! Thật là mất mặt!”

oOo

Màn đêm đã buông xuống. Hiểu Khê kéo Lưu Băng ra vườn hoa nhà họ Phong. Tâm trạng của cô lúc này cũng u ám như màn đêm. Cô không thể hiểu nổi tại sao Phong phu nhân lại đối xử với Đồng như vậy? Rồi họ sẽ ra sao nhỉ? Lần nào gặp nhau cũng găm gào như kẻ thù ư? Không biết đã có chuyện gì xảy ra nhỉ? Mình phải làm gì để giúp họ đây? Đầu Hiểu Khê như

nổ tung bởi hàng trăm câu hỏi. Đột nhiên cô nhớ tới lời nói buồn bã của Đồng ở nhà cô trước kia, “Bởi vì ... đó là mẹ anh Triệt”.

Hiểu Khê rất hiểu nỗi khó xử của Đồng, nhất là khi người ghét mình thậm tệ lại chính là người thân yêu ruột thịt của người mà mình yêu thương. Đúng là thật khó xử. Hiểu Khê thấy thật lúng túng và chua xót.

Hiểu Khê không nhìn nổi, liền hỏi Lưu Băng đang ngồi kế bên: “Anh ơi, có phải Đồng là trẻ mồ côi không?”.

Lưu Băng gật đầu chắc nịch.

“Vậy Mục gia có yêu quý và đối xử tốt với cô ấy không?”, cô hỏi tiếp.

Lưu Băng lắc đầu, vẫn chắc chắn như vậy.

“Tại sao? Đồng đã coi Mục gia như nhà mình mà”, Hiểu Khê kêu ầm lên đầy bất bình.

“Nhưng Mục gia chỉ coi Đồng như một con ở không hơn không kém”, Lưu Băng lạnh nhạt đáp và giải thích thêm khi thấy Hiểu Khê cứ tròn xoe mắt, “Nếu cô ta không có ích, Mục Anh Hùng hẳn đã đuổi tống Đồng ra khỏi Mục gia từ lâu rồi. Ông ta đâu có thương xót gì ai đâu”.

Hiểu Khê buồn rầu hỏi: “Vậy chả lẽ không có ai yêu thương và thực sự quan tâm tới Đồng sao?”.

Lưu Băng suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Chắc có Giản Triệt đấy. Anh thấy cậu ta đối với Đồng không tệ”.

“Thế còn anh?”, Hiểu Khê ngửa miệng hỏi tiếp: “Chả lẽ anh không yêu thương và quan tâm tới Đồng sao? Em nghe mọi người cùng chơi với nhau từ nhỏ, là bạn thanh mai trúc mã cơ mà”.

Lưu Băng cười cười: “Anh thì quan tâm gì tới ai đâu”, rồi đột nhiên anh ta xoa bụng, nhăn nhó: “Đói quá! Đau hết cả bụng”.

Hiểu Khê sực nhớ lúc nãy mọi người bận rộn vụ scandal vừa rồi, chưa ai kịp ăn uống gì. Hiểu Khê kéo Lưu Băng ra ngoài này ngồi để tránh không khí căng thẳng trong phòng.

Cô vội vã giục: “Anh vào tìm đồ ăn đi, nếu không lại đau dạ dày đấy”.

Lưu Băng ngần ngừ: “Còn em? Em không đói sao?”.

Hiểu Khê xoa tay: “Không sao. Em vẫn no lắm. Anh cứ vào nhà đi. lát em sẽ vào sau”. Chợt cô phát hiện ra một điều thú vị, liền kéo tay Lưu Băng lại, hỏi nhỏ: “Này, hình như anh đã biết cách quan tâm tới người khác rồi đó. Chả phải anh vừa lo em đói đó sao?”.

Lưu Băng ngượng ngịu quay người bỏ đi.

Lưu Băng đi khuất đã lâu, Hiểu Khê duỗi dài đôi chân thư thái, lim dim ngắm trời ngắm đất. Đúng lúc cô định bụng đứng lên, bỏ vào trong nhà thì nghe tiếng Đồng dịu dàng ở lùm cây gần đó.

Cô giồng tai lên, nghe thấy rõ tiếng Đồng: “Em rất buồn... hôm nay là sinh nhật anh... nhưng lại làm anh không vui. Em thật có lỗi”.

Tiếng Giản Triệt trầm ấm: “Không sao, tại mẹ anh cả, làm hỏng buổi gặp hôm nay. Cho anh xin lỗi thay mẹ mình. Em đừng giận nhé!”.

Giọng Đồng buồn rầu: “Tại sao lần nào mẹ anh cũng không thích em thế nhỉ?... Hay là tại... địa vị em thấp hèn... mồ côi cha mẹ... làm tội tở cho nhà Mục gia?”.

Im lặng, Giản Triệt không biết trả lời ra sao.

Đồng ghen ngào hỏi: “Anh có nghĩ vậy không? Anh có nghĩ em là thân phận mờ tối thấp kém... không xứng với anh không?”

Tiếng Giản Triệt hốt hoảng: “Đồng, em chớ nghĩ vậy... Anh chưa bao giờ có suy nghĩ như thế”.

Đồng vui sướng nói: “Cám ơn anh. Em biết anh rất tốt đối với em, luôn trân trọng và quan tâm tới em”.

Hình như Giản Triệt đã thay đổi vị trí, ôm lấy Đồng, vỗ lên vai, an ủi: “Em đừng nghĩ lung tung quá nhiều!”.

Đồng sung sướng nói: “Em hạnh phúc quá, chỉ cần anh ở bên em, đối xử tốt với em mãi mãi”.

Họ nép vào nhau, chờ che cho nhau trong tình thương yêu. Hiểu Khê cảm động tới rớt nước mắt. Cô gắng ngồi im, không phát ra tiếng động sột soạt vì không muốn phá hỏng bầu không khí hạnh phúc này.

Chợt, có tiếng hôn khẽ lên da thịt. Lặng phắc như tờ.

Người Giản Triệt bỗng như đông cứng khi làn môi mọng như cánh hoa hồng của Đồng chợt đậu lên mặt anh.

Giản Triệt thì thầm khó nhọc: “Đồng... cám ơn em... anh không thể”.

Đồng thấy mình như tan ra, nức nở: “Tại sao? Tại sao anh... mãi mãi không thể? Anh khinh em phải không? Hay là em... không đáng được hưởng hạnh phúc như bao cô gái khác?”.

Tiếng Giản Triệt đau đớn: “Không phải vậy đâu, Đồng...”.

Giọng Đồng vẫn ghen ngào, hình như cô đang khóc trong tuyệt vọng: “Anh không hề thích em thực sự”.

Giản Triệt nhắm nghiền mắt, giọng nghĩ ra từng ý: “Tại anh... anh cứ nghĩ...”.

Chợt Đồng nín khóc, lạnh lùng hỏi: “Anh đã thích người khác phải không?... Là cô ấy sao?”.

Hiểu Khê giống cả tai vẫn chịu không thể đoán nổi đó là ai.

Giản Triệt vội vã đáp: “Không, không phải đâu”.

Đồng hỏi đầy hy vọng: “Vậy tại mẹ anh phải không? Em sẽ làm tất cả để thay đổi cách nghĩ của bà ấy...”.

Giản Triệt vẫn lắc đầu: “Không, không phải”.

Đồng cười cay đắng: “Vậy tức là do anh không thích rồi. Sao anh phải đóng kịch thế? Anh không thích em, tại sao còn ra vẻ tốt với em, quan tâm tới em? Em không muốn người ta thương hại”.

Giản Triệt ôm Đồng, an ủi nhưng bị cô đẩy ra.

Đồng hỏi, giọng khô khốc: “Anh thương em kiêu thương em gái, phải không?”.

Giản Triệt gật đầu.

Đồng sụt sịt một hồi rồi bình tâm lại, lau nước mắt và nói bằng giọng lạnh tanh: “Phong thiếu gia, xin lỗi về những hành vi bất nhã vừa rồi. Thiếu gia yên tâm rằng mình sẽ không bao giờ bị quấy rầy nữa”.

Nói xong, cô đứng lên, kiêu hãnh như một con chim bị thương.

Giản Triệt kéo tay Đồng lại, ấp úng: “Em...”.

Thái độ của Đồng thật cương quyết, cô giật tay lại, khom người lại chào rồi bỏ đi.

Hiểu Khê lặng lẽ khóc. Cô ngồi trong lùm cây bên này rất lâu, không dám ra vì sợ Giản Triệt bẽ mặt.

Đột nhiên cô nghe tiếng anh gọi: “Hiểu Khê, ra đây đi”.

Cô giật mình, lẽ nào mình bị lộ sớm thế, rồi gãi đầu gãi tai, lúng túng chui ra, hỏi: “Sao anh biết em trong này? Anh biết lâu chưa?”.

Giản Triệt cười, xoa đầu Hiểu Khê nói: “Sao mà không biết cơ chứ, em khóc to đến mức người trong nhà cũng có thể nghe thấy đấy”.

Thật sao, có lẽ nào mình bất cẩn như vậy nhỉ? Hiểu Khê trầm nghĩ và thanh minh: “Thật ra, em không hề có ý định nghe lén chuyện bọn anh đâu. Em vốn... ngồi đó với Lưu Băng từ trước”.

Giản Triệt xua tay, “Không sao, anh biết, bọn anh đến sau mà”, rồi nói tiếp, “Em có bận gì không? Ngồi xuống đây với anh một lúc nào”.

Hiểu Khê ngoan ngoãn ngồi phệt xuống bãi cỏ cạnh Giản Triệt. Cô ngắm kĩ gương mặt anh, thấy rất thương tâm. Đó là một gương mặt mệt mỏi, đau đớn, muộn phiền, đầy dày vò. Cả hai cứ im lặng như vậy suốt nửa giờ đồng hồ. Giản Triệt cứ nhìn ra xa còn Hiểu Khê thì nhìn anh.

Bỗng, Giản Triệt cất tiếng: “Sao em không nói gì, cứ nhìn anh hoài thế?”.

Hiểu Khê giật mình đáp: “Cái miệng của em rất lạnh chanh, toàn nhanh nhẩu với một lô điều không nên nói... Sợ anh buồn thêm”.

Chợt cô nhớ ra chưa tặng quà sinh nhật cho Giản Triệt. Từ lúc đến nhà anh, cô cứ bận chuyện Đồng với Phong phu nhân, rồi tất cả lại chạy ra ngoài vườn, quên khuấy mất lý do chính tới dự tiệc.

Hiểu Khê lấy trong túi xách ra một hộp quà nhỏ xinh xắn, đưa cho Giản Triệt và nói: “Chúc mừng sinh nhật anh, hy vọng anh sẽ thích”.

Giản Triệt từ từ mở hộp, nhắc món quà bên trong ra.

Một âm thanh trong trẻo đáng yêu vang lên “tinh tang tinh tang”. Chiếc phong linh nhỏ nhắn nhưng rất đẹp, có hình ngôi sao, hạc giấy và một quả chuông nhỏ xinh xắn.

Giản Triệt khen: “Đễ thương lắm, em tự làm phải không? Anh rất thích, cảm ơn em”.

Hiểu Khê cười sung sướng: “Em không có tiền mua quà nên tối qua thức cả đêm để làm đấy. Nghe nói, khi một người đứng trước phong linh cầu nguyện, nếu phong linh tự phát ra tiếng chuông mà không cần gió thổi, thì dù người đó có chuyện buồn gì cũng lập tức tan biến.”

Giản Triệt nhìn cô triu mến, hỏi lại: “Thật sao? Vậy chắc anh sẽ đứng trước nó cầu nguyện suốt ngày”.

Hiểu Khê cười nói, “Cũng không chắc sẽ linh nghiệm thế đâu, nhưng đây là tâm nguyện của em. Em mong anh luôn vui vẻ, mãi mãi không lo âu phiền muộn...”.

Giản Triệt xếp gọn chiếc phong linh vào lại hộp quà, rồi chăm chú nhìn cô, hỏi rất nghiêm túc “Hiểu Khê này, em không thắc mắc về chuyện Đồng chứ?”.

Hiểu Khê gãi đầu, áp ứng: “Thường ngày em có hơi lỗ mãng, chưa phân rõ

trắng đen đã vội hành động, như việc em cư xử với Hạo Nam trước kia... Nhưng em tin tưởng anh. Anh không cố ý làm tổn thương người khác”.

Giản Triệt im lặng, gương mặt vẫn không hết muộn phiền.

Hiệu Khê tò mò hỏi: “Anh không thích Đồng thật sao? Sao lại từ chối cô ấy?... Nhưng... em thấy anh cũng thích Đồng thật mà. Cô ấy đẹp và dịu dàng như thế... Mỗi lần thấy cô ấy, anh đều rất vui...”.

Giản Triệt thở dài: “Làm sao anh có thể không thích Đồng cơ chứ?”.

Hiệu Khê thấy thật khó hiểu, dù sao cả hai đều thích nhau cơ mà. Cô buột miệng hỏi: “Vậy sao anh không hôn cô ấy? Chẳng phải truyện đã nói, Hoàng tử hôn nhẹ lên môi công chúa, họ yêu nhau, vượt qua mọi trở ngại để hướng đến tương lai tươi đẹp sao!”.

Giản Triệt đang râu rĩ, nghe thấy cũng phải phì cười: “Ôi, Hiệu Khê, em đang làm thơ sao?”

Hiệu Khê ngơ ngẩn ngấm Giản Triệt. Nụ cười của anh bừng sáng như ánh trăng xua tan mây đen. Cô đang định bụng làm thêm mấy bài thơ chọc cười để anh cười tiếp thì nụ cười trên mặt Giản Triệt đã tắt.

Anh cười đau khổ, lắc đầu nói: “Anh không thể có tình cảm quá xa với Đồng”.

“Vô lý, tại sao?”, Hiệu Khê bật hỏi đầy bất bình, “Cô ấy thích anh, anh cũng thích cô ấy. Vậy có gì trở ngại? Tại sao hai người không thể đến với nhau, cùng hướng tới một tương lai tốt đẹp?”.

Giản Triệt không đáp, chỉ dỗi ánh mắt đau đớn ra xa.

Nhưng Hiệu Khê quyết không bỏ qua, tiếp tục chất vấn không ngừng. “Tại sao hai người không thể yêu nhau? Lẽ nào anh chỉ thương cô ấy như em gái? Hừm, cái lý do này của anh đã cũ mèm, thật khó tin. Đồng đâu phải là em gái anh. Anh nói vậy sẽ khiến cô ấy đau lòng lắm...!”.

Sắc mặt Phong Giản Triệt chợt trắng bệch. Hiệu Khê ngạc nhiên nhìn anh. Dường như cô đã nói trúng điều gì. Một ý nghĩ vụt qua đầu cô.

Hiệu Khê kinh ngạc kêu lên, nắm chặt bàn tay Phong Giản Triệt: “Ôi, lẽ nào...! Không lẽ... Đồng là...”. Hiệu Khê nghĩ thầm, bi đát thật, y hệt những chuyện tình bất hạnh mà truyền hình vẫn thường chiếu. Sao cuộc đời này lại quá nhiều chuyện trùng lặp éo le như vậy nhỉ? Ôi, anh Giản Triệt thật đáng thương quá. Giản Triệt vẫn im lặng. Hiệu Khê nhìn anh đau xót. Mãi một lúc sau, anh mới ngẩng đầu lên, buồn bã nhìn cô, nói: “Hiệu Khê, sao lúc nào em cũng thông minh thế nhỉ?”

Thủy tinh trong suốt.

CHƯƠNG 5

Quả đúng như Hiệu Khê dự đoán, Đồng chính là em gái cùng cha khác mẹ

của Giản Triệt.

Hiệu Khê xúc động lắm lắm: “Hắn nào anh luôn nhìn cố ấy bằng một ánh mắt rất đặc biệt, rất khó nói, nửa yêu thương, nửa đau buồn... hắn nào anh không thể chấp nhận tình cảm của Đồng...”. Chợt cô ngừng lại, hỏi dồn: “Nhưng sao anh biết được Đồng là em ruột của mình?”.

Giản Triệt buồn bã kể: “Lâu rồi em, hồi anh mới tám, chín tuổi... lúc đó anh vô tình nghe thấy bố mẹ cãi nhau... nên biết chuyện...”.

Hiệu Khê tò mò gặng hỏi: “Thế anh có yêu Đồng không?”.

Giọng Giản Triệt cứng rắn hẳn: “Tất nhiên là yêu như một đứa em rồi. Đồng là em gái anh mà”.

Hiệu Khê thở phào, hết lo lắng về việc Giản Triệt phải đau đớn khi phát hiện ra sự thật sau khi vô tình yêu Đồng. Nghĩ tới điều này, có lẽ Hiệu Khê bị ảnh hưởng phim được xem trên truyền hình khá nhiều. Cô gật gù nói: “Tới giờ thì em mới hiểu tại sao mẹ anh luôn tức tối khi gặp Đồng...”.

Giản Triệt gật đầu: “Đúng thế, cứ nhìn thấy cô ấy, mẹ anh lại không kìm chế được. Đối với bà, Đồng là một chứng cứ đầy đau thương về việc chồng mình không chung thủy”. Ngừng một lúc, anh chậm rãi nói tiếp: “Thật ra anh cũng thương mẹ lắm. Mẹ anh cũng quá khổ, bố anh luôn lạnh nhạt với mẹ và bận rộn công việc. Địa vị xã hội và lòng kiêu ngạo khiến mẹ phải đóng kịch, vờ như đang hạnh phúc. Nhưng sự xuất hiện của Đồng như một con dao bén, đâm thẳng vào lớp mặt nạ giả dối đó”.

Hiệu Khê níu lấy tay anh, hỏi: “Thế nên anh không trách mẹ mình khi bà cư xử tệ với Đồng?”.

Giản Triệt đau khổ nói: “Đúng là không công bằng với Đồng... nhưng anh cũng không biết phải làm sao”.

Hiệu Khê thì thầm: “Vậy, còn ai biết được chuyện này? Nhà Mục gia có biết không?”.

Giản Triệt gật đầu: “Chắc có, vì Đồng vừa sinh ra đã bị bố anh mang tới nhà Mục gia”.

Khổ thân Đồng quá, vừa chào đời mà số phận cô đã bị người khác sắp xếp. Hiệu Khê nghĩ bụng nhưng cũng không ngừng trách Triệt: “Tại sao anh không cho Đồng biết sự thật? Anh càng như vậy, cô ấy càng hiểu lầm và đau khổ lắm”.

Giản Triệt buồn rầu đáp: “Mục tiêu lớn nhất của bố anh là làm thủ tướng. Thanh danh trong sạch là sinh mạng của một chính khách. Ông ấy nhất định không để lộ bí mật như vậy. Trước đây, nếu không được bà anh can ngăn và bảo vệ, e rằng Đồng vẫn không còn sống tới ngày nay”. Anh nói tiếp: “Anh làm sao có thể cho Đồng biết một sự thật đau lòng như thế? Rằng người cô ấy yêu thương lại chính là anh ruột mình? Rằng bố cô ấy chỉ muốn cô ấy chết đi ngay từ lúc chưa sinh, không cản trở con đường tiến thân của ông ấy... không ... anh không thể nói được... như vậy quá tàn nhẫn!”.

Trong đêm tối, Giản Triệt thở dài, tâm sự: “Anh luôn muốn dịu dàng, quan tâm tới Đồng hơn... Nhưng chính vì vậy nó càng hiểu lầm và nó càng tổn thương. Tại anh... tất cả là do anh gây ra”.

Hiều Khê xúc động đến ứa nước mắt, thôn thức nói: “Sao mọi người khổ thế nhỉ? Nhưng anh làm vậy đúng là làm tổn thương tới Đồng đây. Anh càng tốt, càng chăm sóc, cô ấy càng hiểu lầm, càng cố gắng gần gũi anh... và bây giờ anh từ chối, trái tim cô ấy tan nát”.

Giản Triệt thờ dài mạnh hơn nữa, nước mắt ứa ra, thừa nhận: “Anh biết, người làm Đồng bị tổn thương nhất, đau đớn nhất chính là anh”.

“Không! Không phải đâu!”. Hiều Khê lắc đầu: “Chuyện này nếu cứ tiếp diễn sẽ không ổn tí nào. Nhưng anh quan tâm, yêu thương em gái mình cũng không có chuyện gì sai. Anh chẳng có lỗi gì cả! Nếu anh biết chuyện mà không thềm ngó ngang tới cô ấy mới là một ông anh tồi. Đồng cũng không có lỗi. Cô ấy là nạn nhân, là người vô tội. Cô ấy chẳng biết chuyện gì cả...”. Trời ơi, phải làm thế nào bây giờ?

oOo

“Buổi học đến đây chấm dứt”.

Cô giáo tiếng anh vừa dứt lời, cả lớp đã ồn ào thu dọn sách vở, xô nhau chạy ra khỏi lớp như có hàng bán hạ giá ở ngoài đang chờ đợi vậy. Hôm nay là ngày cuối tuần nên ai nấy đều phấn khởi ra mặt. Chỉ riêng mình Hiều Khê là khác người. Cô chậm chạp cất đồ vào túi, lữ đữ khác hẳn tác phong nhanh nhẹn hàng ngày. Thái độ khác thường của cô không lọt qua mắt của “phóng viên tập sự” Tiểu Tuyền. Cô ta toét miệng ra hỏi: “Hiều Khê này, sao nom cậu mệt mỏi như bị ốm thế?”.

Hiều Khê thừa nhận: “Ừ, không hiểu sao mình thấy người mệt quá!”.

Tiểu Tuyền nháy mắt, ra chiều am hiểu: “Chắc tại bạn trai khỏe quá đấy, cậu mệt là đúng rồi”.

Hiều Khê cười rử rươi, đến bó tay cô bạn lẻo mép này. Cô đùa, đáp lại: “Ừ, thế nên mình mới định về nhà chịu trận đây”.

Tiểu Tuyền đột nhiên ló đầu ra khỏi khung cửa sổ hớn hờ reo lên như bắt được vàng: “Lại có một trai đẹp đến cổng nạp kìa”.

Hiều Khê nhìn ra theo, té ra là Hạo Nam đang oai phong tiến tới. Hiều Khê rụt đầu lại, than: “Để mình cậu hưởng thụ đi. Anh ta, mình chả dám đây”.

Tiểu Tuyền cũng chối đây đây: “Không, không, dạng người đẹp trai nhưng nóng nảy như anh ta chỉ đáng để từ xa chiêm ngưỡng thôi. Hoặc chí ít cũng phải có các cô gái mạnh mẽ như cậu mới trị nổi. Dạng yếu đuối nhất gan như tớ thì phải tránh xa. Nếu không, e rằng chết không đất dung thân”.

Hiều Khê lại không nhịn được cười: “Trời ơi, Tiểu Tuyền, cậu cũng được xếp vào dạng yếu đuối sao?”.

Vừa ra khỏi cửa lớp, Hiều Khê đã đụng ngay Hạo Nam. Cô bắt đắ dĩ phải cất tiếng chào. Thật ra Hiều Khê không muốn dính dáng tới Hạo Nam tí nào, nhằm tránh những sự cố va chạm không cần thiết. Thế nên cô phải lịch sự tránh né, vừa không muốn mịch lòng bác Đông và Hạo Tuyết. Hạo Nam cất tiếng, mặt mũi cũng lạnh tanh chẳng khác gì Lưu Băng: “Mẹ nói tôi tới

đón cô về ăn cơm. Lưu Băng đã tới rồi”.

Hiệu Khê lòng bức bối, tại sao cứ phải ngoảnh thêm Lưu Băng vào cô nhỉ?

Hạo Nam lại giục: “Nhanh lên, xe đang chờ ở cổng”.

Bất đắc dĩ Hiệu Khê phải đi theo Hạo Nam.

Cả trường lại đổ dồn ra hành lang nhìn họ và không ngớt lời bình phẩm:

“Trời ơi, nhanh lên, thật không thể tin nổi, là Đông Hạo Nam và Minh Hiệu Khê kia!”.

“Ừa, sao họ lại đi chung với nhau, Lưu Băng đâu? Hay là mối tình tay ba?”.

“Sao không thấy họ cãi cọ hoặc đánh nhau như mọi lần nhỉ? Hòa bình rồi sao? Xem ra không phải hết hi vọng...”.

Hiệu Khê bất lực, đành bịt tai gắng đi tiếp. Hạo Nam mặt mũi vẫn lạnh tanh như không có chuyện gì xảy ra.

“Đứng lại. Con nha đầu thối kia!”, một tiếng hét vang to. Cả trường lại dậy sóng, sắp có trò vui xem rồi.

Hiệu Khê quay lại.

Thì ra lại là người quen Thiết Sa Hạnh, vợ chưa cưới của Lưu Băng. Khác với lần trước chỉ đi một mình. Thiết Sa Hạnh lần này mang theo hai vệ sĩ nam to khỏe, tay cuộn cuộn cơ bắp. Đám sinh viên trường Quang Du hét “Ồ” lại “À”, ra chiều thích thú và đầy hưng phấn. Hiệu Khê thờ ơ liếc nhìn Thiết Sa Hạnh rồi vẫn cắm cúi đi tiếp. Lúc này cô và Hạo Nam đã ra tới giữa sân. Thiết Sa Hạnh thấy mình bị lơ đi, cảm tức qyát lớn hơn: “Minh Hiệu Khê, đồ nha đầu thối. Người sợ tới mức không dám trả lời ta sao?”.

oOo

Minh Hiệu Khê vẫn không đáp, chỉ nghĩ bụng, “Tội quái gì phải nói chuyện với kẻ ngu ngốc như cô ta nhỉ? Thật phí hơi”.

Thiết Sa Hạnh hung hăng tuyên bố: “Người phải tránh xa anh Lưu Băng!”.

Hiệu Khê khách sáo hỏi: “Vậy sao? Còn gì nữa không?”.

Thiết Sa Hạnh vung con dao sắc trong tay lên, đe dọa: “Nếu không, tính mạng người khó chu toàn”. Đám học sinh hoảng quá, ò hết cả lên.

Chỉ có Hiệu Khê vẫn tĩnh bợ như không có chuyện gì xảy ra: “Đó là tất cả những điều hôm nay cô muốn nói phải không?”.

Thiết Sa Hạnh hùng hồn tuyên bố: “Đúng thế!”.

Hiệu Khê gật đầu nói: “Nếu không còn gì nữa thì chào nhé!”, rồi quay người định đi tiếp.

Thiết Sa Hạnh thấy dọa nạt Hiệu Khê có vẻ không xi nhê gì thì tức tối dậm chân bành bạch, gào lên: “Đứng lại. Không được đi”.

Hiệu Khê đứng lại, không hề sợ sệt. Cô xoay người nhìn Thiết Sa Hạnh, ngạc nhiên hỏi: “Lạ thật, chẳng phải cô vừa nói đã nói xong hết mọi chuyện còn gì?”.

Thiết Sa Hạnh mặt mũi đỏ tía tai, tiếp tục quát: “Người phải hứa một điều, nếu không...”.

Hiếu Khê hỏi vặn lại: “Nếu không thì sao? Cô dọa tôi chắc?”.

Thiết Sa Hạnh không nói nhiều, hất cằm lên một cái, hai vệ sĩ lực lưỡng liền tiến lên. Cô ta đắc thắng, nhìn Hiếu Khê, dằn mặt: “Nếu ngươi không chịu ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ cho cạo sạch lông mày ngươi. Ha ha ha... để xem Lưu Băng còn dám thích một con bé mặt mũi nhắn nhụy như... lợn cạo không?”

Đám sinh viên trường Quang Du ò lên bất bình. Đây là lần đầu tiên họ được chứng kiến một cô gái hung dữ ở bên ngoài dám tới trường Quang Du ăn hiếp học sinh của trường. Ai nấy đều tức giận và ra sức kêu gào cổ vũ cho Hiếu Khê. Giờ đây trận chiến giữa Hiếu Khê với Thiết Sa Hạnh không chỉ đơn thuần là tranh chấp bạn trai, mà còn giành giật lòng tự trọng cho những người con trường Quang Du. Cảm nhận được tâm thịnh tình của họ, Hiếu Khê quay lại đáp lễ rồi nhìn Thiết Sa Hạnh chăm chăm, nói dằn từng tiếng: “Cô đừng tự tin quá đáng. Chuyện tôi và Lưu Băng, cô không làm gì được đâu. Hơn nữa, hành vi đe dọa của cô thật bẩn thỉu, thật vô liêm sỉ, vô văn hóa. Cô không biết rằng tôi từ trước tới nay chưa từng sợ bất cứ ai, bất cứ điều gì không?”.

Thiết Sa Hạnh điên tiết, giục vệ sĩ: “Nó thích uống rượu phạt, xông lên!”.

Một tên vệ sĩ hùng hổ bước lên theo lệnh của chủ.

Hạo Nam đứng quan sát nãy giờ, đột ngột lên tiếng: “Tên kia, mày dám động vào cô ấy thì ăn đấm của ta trước nhé!”.

Thấy Hiếu Khê được Hạo Nam bênh vực, Thiết Sa Hạnh càng lồng lộn chửi mắng: “Con ranh kia ghê thật. Một mình Lưu Băng còn không đủ sao? Dám quấy rầy cả người khác thế này? Còn bênh vực nhau nữa à? Đánh chết nó cho ta”.

Tên vệ sĩ lao về phía Hạo Nam, đấm thật lực vào mặt anh. Mọi người, kể cả Hiếu Khê, đều “Ồi” lên một tiếng rõ to. Ai nấy đều hoảng sợ, chăm chăm nhìn xuống đất xem hàm răng của Hạo Nam có bị rớt xuống không. Thật bất ngờ, đai đen Hạo Nam đã lẹ làng xoay người, tránh được cú đấm thối sơn, đánh móc vào bụng tên vệ sĩ một đòn đau điếng, khiến gã ngã chúi xuống đất, rên la ầm ĩ. Thấy tình hình bất lợi, Thiết Sa Hạnh phẩy tay ra hiệu cho tên vệ sĩ thứ hai xông lên. Hấn lén tới sau người Hạo Nam, định ra đòn bản. Hiếu Khê nhanh như cắt phi thương một cước vào người hấn. Hấn lập tức ngã nhào vào đám đông, không hiểu tại sao mình lại bị ngã. Cô phủi bụi trên quần áo, cười nhạt: “Còn dám đánh lén không hả?”.

Đoạn, cô quay ra phía đám sinh viên đang xúm đông gần đó, nói lớn: “Mọi người có thấy không? Chúng dám đến thách thức, đe dọa người của Quang Du ngay tại Quang Du. Chúng ta cần cho chúng một bài học nhớ đời”.

Đám học sinh hò reo, xông vào túm chặt lấy hai tên vệ sĩ, đánh một trận toi bời.

Hạo Nam phủi tay đứng coi, nét mặt rất vui vẻ.

Hiếu Khê quay người lại cười to với Thiết Sa Hạnh, nói: “Cô còn muốn nói gì nữa? Mau mang người về đi”.

Thiết Sa Hạnh tức tới tới mức mặt mày nhợt nhạt, hét to: “Ta không thể để ngươi thoát”, rồi lao thẳng tới Hiếu Khê, tay vẫn nắm chặt con dao sáng

loáng. Hiểu Khê chỉ kịp đẩy cô ta sang một bên nhưng không kịp, cánh tay cô đã chịu một vết rạch, máu tươi tuôn ra xối xả. Hạo Nam phẫn nộ, túm chặt lấy Thiết Sa Hạnh, đánh mạnh văng dao ra và đâm đá cô ta như mưa. Hiểu Khê hốt hoảng, chỉ sợ cơn nóng giận của Hạo Nam một khi đã bùng lên thì khó lòng có thể kiềm chế, liền vờ một tay bịt vết thương, một tay xông tới can ngăn: “Dừng tay. Đừng đánh nữa. Nếu không cô ta chết mất”. Đông Hạo Nam vẫn tức giận, nhất quyết không chịu dừng tay. Hiểu Khê đành đẩy anh ta ra, giật phắt con dao nhỏ văng dưới đất gần đó, xoẹt hai phát, xén gọn đôi lông mày của Thiết Sa Hạnh rồi nói: “Xem ra cô thích cạo lông mày của người khác lắm. Nay tôi làm trước cho cô học tập. Về nhà *** gương nhé”.

Thiết Sa Hạnh bật khóc nức nở, vừa che mặt vừa chửi bới om sòm: “Minh Hiểu Khê, ta sẽ giết ngươi. Ta nhất định sẽ báo thù”.

Hiểu Khê lắc đầu: “Hừm, thói xấu không bỏ. Thật đúng là đồ hiếu chiến. Toàn thể học sinh Quang Du đã nghe thấy rồi, đã chứng kiến rồi. A, các anh bảo vệ đã tới...”

Đội bảo vệ của trường Quang Du vừa chạy tới đã nhanh tay xốc Thiết Sa Hạnh và hai tên vệ sĩ dậy, quát mắng: “Các ngươi thật to gan, dám đánh sinh viên trường ta giữa thanh thiên bạch nhật thế này. Đi. Tới đồn cảnh sát. Chúng ta sẽ giao các ngươi để họ truy cứu”.

Nói xong, họ liền lôi ba kẻ thảm bại kia đi. Cả trường nhảy múa tung bùng, reo hò ầm ĩ như ngày hội. Những tiếng reo vang “Minh Hiểu Khê, Minh Hiểu Khê!” nghe thật rộn ràng.

oOo

Vừa bước vào biệt thự nhà họ Đông, Lưu Băng đã phát hiện thấy tay Hiểu Khê bị thương. Anh vội lao tới, lo lắng hỏi: “Chuyện gì thế này? Nói mau đi, đã xảy ra chuyện gì?”.

Nhưng do quá vội vã, Lưu Băng vừa hỏi vừa ra sức lắc mạnh cánh tay của Hiểu Khê khiến cô phải kêu la vì đau: “Ôi ôi, buông ra, buông ra. Tại anh hét, ai bảo đẹp trai lắm vào, hấp dẫn lắm vào”.

Lưu Băng vội vã buông tay của Hiểu Khê ra, quay sang Hạo Nam như muốn hỏi.

Hạo Nam vội giải thích: “Hôm nay Thiết Sa Hạnh tới trường với hai tên vệ sĩ, đe dọa lấy mạng Hiểu Khê nếu không buông tha anh”.

Hạo Tuyết nhảy cẫng lên, mặt sáng rực và nhiều chuyện không kém Tiểu Tuyên: “Chà chà, em biết đoạn tiếp theo rồi nhé. Chắc chắn là chị Hiểu Khê nhất định không chịu rời xa anh Lưu Băng và đã đánh nhau với Thiết Sa Hạnh để giành giật tình yêu. Một trận đấu long trời lở đất đã diễn ra, dù máu rơi nhưng phần thắng đã thuộc về chị. Thật cảm động quá! Em khóc mất!”.

Hiểu Khê kêu âm lên: “Đồ bẻm mép kia, không mau đi lấy bông băng cho

chị, định để chị chảy hết máu sao?”.

Hạo Tuyết dạ ran một tiếng rồi thoăn thoắt chạy đi.

Một lát sau cô bé bê cả hộp thuốc cứu thương tới, đang lóng ngóng định băng cho Hiểu Khê thì bị Lưu Băng ngăn lại, “Để đó anh tự làm. Tại anh mà”.

Tay nghề y tá của Lưu Băng cũng không hơn Hạo Tuyết là bao. Trong lúc anh băng bó, Hiểu Khê không ngừng rên la vì đau. “Giời ạ, anh khe khẽ một tí không được sao? Đau chết mất”, cô ca cẩm.

“Chịu khó tí nào, sắp xong rồi”, Lưu Băng dỗ dành, “Mà tại sao có Thiết Sa Hạnh mà em cũng không đánh nổi thế? Để cô ta đánh ra nông nỗi này?”.

Hiểu Khê nhăn mặt, nhin đau, cười: “Làm sao em biết được cô ta dùng dao nhanh như vậy. Nhưng không sao... em đã khiến cô ta rất thảm hại”.

Hạo Tuyết nhìn Hiểu Khê đầy háo hức và sùng bái: “Sao cơ chị? Chị đã làm gì cô ấy?”.

Nhưng Hiểu Khê chỉ tùm tùm cười, còn Hạo Nam thì cười phá lên, đáp thay: “Ha ha, thảm hại vô cùng. Chắc chắn rằng suốt đời này, Thiết Sa Hạnh cũng không thể quên được Hiểu Khê đâu”. Nói xong, anh quay lại nhìn Hiểu Khê. Cả hai cùng phá lên cười khi nhớ lại khuôn mặt nhăn nhui không lông mày của cô ta.

Trong bữa ăn, nghe thấy các con kể lại chuyện gây sự của Thiết Sa Hạnh, bác Đông không khỏi lo lắng hỏi: “Có phải cô ta là con gái của Thiết Đại Kỳ không?”.

Mục Lưu Băng gật đầu.

Giọng bác Đông càng lo lắng hơn: “Bác nghe nói “Hải Hưng Bang” của Thiết Đại Hùng vô cùng hung tàn, giết người không ghê tay. Hiểu Khê chọc giận con hấn, tất chúng sẽ không để yên. Coi chừng các con gặp rắc rối lớn...”.

Hạo Tuyết lo lắng buông đũa, méo máo: “Vậy làm sao hả mẹ?”.

Hiểu Khê thở dài, nói: “Con cũng không muốn rước họa vào thân đâu.

Nhưng trừ khi anh Lưu Băng tự nguyện buông tha con, chịu đến với Thiết Sa Hạnh thì mọi việc sẽ ổn thỏa. Bằng không cô ta nhất định không buông tha đâu”. Quay sang Lưu Băng đang ngẩn mặt suy nghĩ, cô nói tiếp: “Sự việc đã đến nước này rồi thì đến đâu hay đến đó vậy. Mọi người đừng quá lo lắng. Sau này chúng ta cẩn thận hơn vậy”.

Về tới nhà, Lưu Băng vẫn bực dọc, môi mím chặt.

Hiểu Khê thăm nghĩ, “Chả trách anh ta cần mình che chắn. Thiết Sa Hạnh quả thực quá ghê gớm... Nhưng may thay, chiều nay mình đã dạy cho cô ta bài học đáng đời”. Nghĩ tới đó, Hiểu Khê thấy thật sung sướng, rồi tự pha một tách trà, mang vào phòng khách vừa uống vừa xem tivi. Bụng cô căng phồng vì ăn quá nhiều món ngon của bác Đông, giờ đang cần trà xanh để tiêu hóa bớt.

Mục Lưu Băng bước tới, nghiêm nghị nhìn cô: “Tắt ti vi đi”.
Hiệu Khê theo phản xạ nắm chặt cái điều khiển, “Ngay từ đầu anh đã hứa không can thiệp vào quyền tự do xem ti vi của em rồi mà!”
Lưu Băng ca cẩm: “Âm thanh ồn quá. Anh muốn nói chuyện với em”.
Hiệu Khê trong lòng rất ngờ vực. Cô thật sự không hiểu nổi Lưu Băng muốn gì. Cô đã nhường cả phòng ngủ cho anh, còn cô thì ngủ ở phòng khách, không biết còn kêu ca gì nữa.

“Dinh doong!”, chuông cửa đột ngột vang lên. Cả hai ngời ngẩn cả ra nhìn nhau rồi Hiệu Khê đứng lên ra mở cửa. Đồng đã đứng đó từ lúc nào. Nom cô sụt cân hẳn, người mỏng manh như tờ giấy. Hiệu Khê nhìn Đồng xót xa, cô hiểu tại sao Đồng lại suy sụp nhanh như vậy. Cô nhiệt tình chào hỏi và kéo Đồng vào nhà: “Đồng đây à? Vào đây, để mình pha cho cậu một tách trà nóng nhé!”
Đồng nhẹ nhàng cười, lắc đầu rồi thi lễ với Mục Lưu Băng: “Thiếu gia, Mục đại nhân mời cậu về”.

Mục Lưu Băng lạnh lùng đứng phắt dậy, hừm một tiếng: “Ta không về, cô về đi”.
Đồng vẫn rất kiên nhẫn: “Mục đại nhân dặn bất luận thế nào cũng phải đưa được cậu về”.
Lưu Băng cười nhạt: “Sao? Cô định cưỡng bức ta ư? Cứ việc!”
Thấy không khí căng thẳng, Hiệu Khê kéo vội Đồng sang một bên, hỏi nhỏ xem có chuyện gì. Ngần ngừ một lúc, Đồng kể: “Thiết Đại Kỳ và Thiết Sa Hạnh vừa mang rất nhiều người của “Hải Hưng Bang” xông vào Mục gia. Chúng uy hiếp Mục đại nhân, nói rằng nếu không giao nộp thiếu gia, đồng thời bắt thiếu gia phải lập giấy ước hứa hai năm sau phải thành thân với Thiết Sa Hạnh không thì chúng sẽ chính thức tuyên bố trở thành kẻ thù không đội trời chung với Liệt Viêm Đường”.

Hiệu Khê kinh ngạc: “Trời ạ, sao lại xảy ra chuyện như vậy nhỉ? Nghe cứ như trong phim ấy!”
Lưu Băng cười khẩy, hỏi Đồng: “Vậy Mục Anh Hùng sợ hãi, định bán tôi đó sao?”
Đồng vẫn lễ phép đáp: “Mục đại nhân muốn mời cậu về nói chuyện”.
Mục Lưu Băng bước đến cửa sổ, nhìn xuống dưới. Bên ngoài có tới tám chín chiếc xe hơi và đám vệ sĩ đứng chờ. Im lặng hồi lâu, anh quay lại nói với Đồng: “Cô xuống nói với Mục Anh Hùng, đầu chết rồi, tôi cũng quyết không để xác tôi rơi vào tay ông ấy đâu”.
Đồng cũng nhìn Lưu Băng hồi lâu, rồi cúi chào, bỏ đi.

Hiệu Khê ngẩn ngơ nhìn Mục Lưu Băng. Phải làm sao bây giờ? Cô lo lắng không hiểu có phải tại mình đã mạnh tay quá với Thiết Sa Hạnh nên giờ mới xảy ra cố sự này. Như đọc được suy nghĩ của cô, Lưu Băng cất tiếng: “Đừng ngại, không phải tại em đâu. Tính khí hai cha con họ Thiết rất kỳ

quái, đã thích thứ gì là muốn bằng được”.

Nhưng Hiểu Khê vẫn lo lắng và giận mình nóng nảy với Thiết Sa Hạnh. Cô khóc thút thít, tự trách mình: “Tại em cả, sao em không nhìn cô ta lấy một chút nhỉ? Em thấy ân hận quá!”.

Lưu Băng buồn bã nhìn cô, rồi ôm cô vào lòng, dịu dàng nói: “Ngốc ơi! Anh đã nói là không liên quan đến em mà. Đừng khóc nữa nào. Nín đi, ngoan”.

Nhưng Hiểu Khê càng khóc to hơn: “Làm thế nào bây giờ?”.

Lưu Băng nhìn gương mặt đầm đìa nước mắt của Hiểu Khê, nói: “Anh không thích nhìn thấy em yếu ớt như thế này. Chẳng phải em là Minh Hiểu Khê gan dạ, không biết sợ ai còn gì?”.

Hiểu Khê nghe vậy, càng khóc “òà”: “Em thật sự rất buồn lắm... Là em hại anh... chỉ tại em quá...”.

Lưu Băng đột ngột dán chặt đôi môi đang run rẩy của cô bằng đôi môi anh. Hiểu Khê thấy mình sắp ngất đến nơi, tim cô đập loạn xạ. Mãi hồi lâu, Lưu Băng mới buông cô ra, mặt ửng hồng ngượng ngùng: “Anh thấy em khóc mãi... muốn làm em nín... cho nên...”.

Hiểu Khê mơ màng nhìn anh, đột ngột bật ra một câu: “Anh cũng là lần đầu tiên sao?”.

Lưu Băng mặt càng đỏ bừng, không đáp. Hiểu Khê đắc thắng: “Vậy... đúng là lần đầu tiên anh hôn rồi”.

Lưu Băng bực bội càu nhàu: “Đúng vậy! Lần đầu tiên tôi hôn đó, thì sao nào?!”.

Hiểu Khê thấy rất vui, lập tức nín khóc và cười suốt.

Lưu Băng nhìn đôi môi tươi rói của cô, nghi ngờ hỏi: “Lúc này... em có gạt anh không...”.

Minh Hiểu Khê đắm yêu lên cầm anh ta: “Ai thèm gạt anh, đồ ngốc!”.

oOo

Giây phút hạnh phúc thường rất ngắn ngủi, còn hiện thực tàn bạo luôn thường trực vội vàng.

Chẳng lâu sau, Mục Anh Hùng đã xuất hiện ở ngoài phòng trọ của Hiểu Khê. Lưu Băng cương quyết không muốn Hiểu Khê mở cửa. Cô thở dài: “Trừ phi chúng ta mãi mãi không bao giờ ra ngoài nữa. Còn không, sớm muộn gì chúng ta cũng phải đối mặt với những chuyện này. Mà dẫu chúng ta ở không ra ngoài, họ cũng phá cửa vào cơ mà”. Lưu Băng nhìn cô, hỏi: “Em có hối hận không? Anh đã mang lại quá nhiều phiền toái cho em”.

Hiểu Khê cười, đáp: “Có hối hận cũng chẳng ích gì. Nếu gặp anh bị kẻ

khác bắt nạt, em cũng vẫn ra tay thôi”. Rồi cô chỉ vào cánh cửa, “Phải giải quyết xong chuyện này đã”.

Hiểu Khê mở cửa.

Mục Anh Hùng bước vào, mặt mũi u ám, nom đầy lo lắng. Giọng ông thẳng thốt: “Luu Băng, về nhà đi con”.

Luu Băng quay mặt ra cửa sổ, không nói một câu.

Hiểu Khê pha một tách trà, vừa mang tới mời Mục Anh Hùng thì bị Luu Băng hất đổ. Nước nóng bắn tung tóe, chén trà rơi xuống đất, vỡ tan.

Mục Anh Hùng vô cùng giận dữ, quát lớn: “Đồ súc sinh!”.

Mục Luu Băng lạnh lùng nhìn bố mình: “Chẳng phải ông đến để cầu cạnh tôi sao?”.

Mục Anh Hùng cố dằn cơn nóng giận: “Đúng vậy... Con hãy về nhà với ta đi, ta xin con đấy!”.

Luu Băng nhếch mép, hạ giọng: “Ông tự tin quá, ông nghĩ rằng tôi sẽ chịu về sao?”.

Hiểu Khê chán nản nhìn hai bố con. Cô thực sự không thể hiểu nổi tại sao hai cha con họ lại có thể đối xử với nhau như kẻ thù.

Mục Anh Hùng thở dài, nói: “Vậy phải như thế nào mà mới chịu về. Cứ nói rõ điều kiện xem nào”.

Luu Băng vẫn khinh khỉnh đáp: “Để tôi suy nghĩ đã...”.

Mục Anh Hùng lớn tiếng chèo kéo: “Chỉ cần mà đồng ý chuyện hôn nhân. Tao sẽ cho mà được kế tục Liệt Viêm Đường”.

Luu Băng quay lại, nheo mắt giễu cợt: “Chưa đủ đâu”.

Mục Anh Hùng nói tiếp: “Nếu mà thích con bé này đến vậy, tao cũng có thể bảo đảm rằng nó sẽ trở thành vợ bé của mà, tuyệt đối không ai dám động tới”.

Luu Băng vẫn lạnh lùng nói: “Hừm, vẫn còn thiếu”.

Mục Anh Hùng khẩn khoản: “Nếu cần tiền, tao có thể cho một ngân phiếu trắng, tùy mà muốn viết con số bao nhiêu cũng được”.

Luu Băng đến trước mặt Mục Anh Hùng, chằm chằm nhìn ông ta rồi chậm rãi nói: “Ông có biết thật ra tâm nguyện lớn nhất của tôi là gì không?”.

Ông bố lắc đầu.

Mục Luu Băng cười nhạt: “Tâm nguyện lớn nhất của tôi chính là sẽ có một ngày Mục Anh Hùng thân bại danh liệt, không còn đất sống, sống không bằng chết! Ông có thể giúp tôi được không? Chỉ cần ông giúp tôi hoàn thành tâm nguyện, tôi sẽ hứa với ông bất cứ điều gì”.

Mục Anh Hùng điên tiết gào lên: “Đồ nghịch tử, tao sẽ giết mà”.

Luu Băng nhìn bố mình đầy khinh bỉ, nói tiếp: “Ông dám sao? Giết tôi rồi ông làm sao ăn nói với Thiết Đại Kỳ đây? Chẳng phải ông muốn nộp tôi còn nguyên vẹn cho hắn sao?”.

Mục Anh Hùng mặt đỏ bừng bừng, phẫn nộ nói: “Tại sao, tại sao mà muốn tao phải chết? Hãy nói đi, tại sao mà hận bố mà như thế?”.

Giọng Luu Băng đột nhiên rít lên, nghe thật đáng sợ: “Ông muốn nghe

thật sao? Ông dám nghe chứ?”.

Mục Anh Hùng rùng mình nhưng vẫn cứng cỏi nói: “Được, có gì mà không dám. Cứ nói đi”.

Lưu Băng nhìn xoáy vào Mục Anh Hùng, ánh mắt đầy căm hờn: “Ông tưởng một đứa trẻ bốn tuổi thì không biết gì hết, không nhớ gì hết sao? Trong ký ức của tôi chỉ có mẹ, bác và ông ngoại mới là những người mang đến niềm vui tuổi thơ cho tôi... Còn ông, ông chỉ là một tên đao phủ máu lạnh tàn nhẫn... Thế nhưng ông đã làm gì với ông ngoại tôi? Ông ngoại tự sát chẳng phải vì bị ông lừa hết tài sản, lại phải gánh thay tội trạng cho thằng con rể bất hiếu phải không? Còn bác tôi Mục Anh Hào - phải, đương nhiên đó là anh ruột ông – cũng bị ông giết chết một cách tàn nhẫn để loại bớt kẻ thừa kế Liệt Viêm Đường. Còn mẹ tôi, ôi, người mẹ đáng thương của tôi, nước mắt mẹ không ngừng tuôn từ sau khi ông ngoại mất. Có thể việc ông giết bà cũng là một giải thoát cho cái số kiếp đau khổ của bà... Nhưng ông, tôi không thể dung tha cho tội ác của ông... Đồ táng tận lương tâm, đồ không bằng loài cầm thú kia. Chính ông vì nịnh bợ Thiết Đại Kỳ để leo bằng đợc lên cái ghế cao nhất Liệt Viêm Đường, ông đã nhẫn tâm trói mẹ tôi lại, để tên Triết Đại Kỳ vào làm nhục bà cho tới chết... Ông có nhớ ai là người đầu tiên phát hiện ra thi thể mẹ tôi không? Là tôi!... Là đứa con trai bốn tuổi của bà... Tôi là người đầu tiên phát hiện ra thi thể đầy thương tích của mẹ tôi...”

Mục Anh Hùng toàn thân run lẩy bẩy, sợ hãi và lấp bắp: “Sao... sao con biết? Không... không thể...”.

Rồi ông ta cuống cuống chạy ra khỏi nhà Hiểu Khê, hình như chạy xuống tới cầu thang thì kiệt sức ngã đánh huych, khiến đám vệ sĩ phải xúm lại nhắc lên xe hơi. Trong phòng chỉ còn lại Hiểu Khê và Lưu Băng. Im lặng tới ngột ngạt, kéo dài tưởng bất tận. Không biết họ đã đứng như vậy bao lâu rồi, Hiểu Khê chỉ biết toàn thân cô như cứng đờ, dán chặt trên sàn, thậm chí cả suy nghĩ cũng ngưng đọng, Cô thấy lòng đau như cắt, thật không ngờ Lưu Băng phải âm thầm chịu đựng nỗi đau quá lớn đó bấy lâu nay. Cô không dám nghĩ đến, cũng không dám hỏi.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi. Không biết bây giờ là mấy giờ. Cuối cùng Lưu Băng cũng như thức tỉnh, quay lại cười với Minh Hiểu Khê, rồi dịu dàng hỏi: “Anh có làm em sợ không?”.

Chưa bao giờ Hiểu Khê thấy Lưu Băng nhẹ nhàng đến vậy. Cô vừa sợ vừa chua xót cho những đau đớn mà anh phải chịu. Nghĩ đến đây, nước mắt lại dâng đầy lên mắt cô.

Lưu Băng nhẹ nhàng tới lau nước mắt trên mặt cô, phàn nàn: “Sao em thích khóc thế nhỉ? Sưng hết mắt lên bây giờ”.

Hiểu Khê đau đớn hỏi: “Đây là lần đầu tiên anh nói ra chuyện này phải không?”.

Lưu Băng gật đầu.

Cô lại hỏi tiếp: “Tại sao anh không nói ra với ai cho nhẹ bớt? Không

có ai đáng tin sao?”.

Lưu Băng lại gật đầu.

“Kể cả ông nội anh sao?”, cô hỏi dồn.

Anh tiếp tục gật đầu.

“Trời ơi, vậy là anh cứ chịu đựng một mình mãi sao?”.

Anh cũng vẫn gật đầu.

Hiểu Khê nghẹn ngào: “Đồ ngọc kia, chẳng lẽ không có một ai có thể chia sẻ được sao? Cứ ôm mãi trong lòng thế này? Anh muốn nổi đau cứ hằn sâu thành thù hận sao?”.

Lưu Băng nhìn Hiểu Khê chăm chăm, nhưng ánh mắt anh đã phiêu diêu trôi ngược về quá khứ. Ánh mắt anh làm cô sợ hãi. Anh lầm bầm nói: “Khi đó... anh mới bốn tuổi... Chợt anh nghe tiếng kêu cứu của mẹ... Nhưng anh sợ...rất sợ, sợ tới mức không nhúc nhích nổi... chỉ biết trốn vào góc nhà... Anh thật vô dụng. Nếu là em... chắc chắn mẹ sẽ không chết”.

Hiểu Khê chua xót, phản đối: “Không phải, lúc bốn tuổi, em cũng chưa làm được gì, luôn sợ hãi mà”.

Lưu Băng vẫn nói tiếp, nghẹn ngào: “Anh mở cửa phòng, thấy xác mẹ lổa lổ... đầy thương tích... Anh bắt đầu nôn... nôn mãi... nôn cả lên người mẹ... Dạ dày anh đau quặn...”.

Hiểu Khê càng nghe càng thấy thương tâm, khóc như mưa... Lúc mở mắt ra, cô thấy mình đang nằm gọn trong lòng Lưu Băng, mặt vẫn còn ngấn nước mắt. Anh cúi xuống, dịu dàng nói: “Ngủ tiếp đi em, anh không sao đâu. Trông em ngủ thật giống trẻ thơ”.

Hiểu Khê lại nhắm mắt, yên tâm chìm vào giấc ngủ. Cái đệm mang tên Lưu Băng này quả là êm ái, cô nghĩ bụng mình phải cố tận hưởng mới được.

Thủy tinh trong suốt.

CHƯƠNG 6

Tiếng chim kêu ríu rít ngoài cửa sổ, đánh thức Hiểu Khê bừng tỉnh. Cô vùng dậy, ngần ngừ không biết có nên gọi Lưu Băng dậy cùng không. Sau tối qua, cả hai đều thấy ngượng ngùng. Hình như họ vẫn không tự nhiên khi thấy mối quan hệ giữa họ phát triển nhanh chóng. Nhớ lại nụ hôn của Lưu Băng, Hiểu Khê đỏ bừng mặt, tim đập thành thịch. Cô liếc nhìn Lưu Băng vẫn đang ngủ trên giường. Người anh thật đẹp. mặc độc chiếc quần lót, da thịt hồng hào. Sao trên đời lại có con trai da dẻ đẹp hơn cả con gái thế nhỉ? Hiểu Khê thầm nghĩ, nhưng “ơ, ơ” trái tim của cô lại lồng lên như con ngựa bất kham.

Lưu Băng khẽ trở mình, gương mặt thanh tú bắt đầu động đậy. Anh mở mắt

ra, thấy Hiểu Khê đang đứng ngẩn ngơ bên cửa thì tỉnh bơ nói: “Đồ con gái hiểu sắc”.

Hiểu Khê luống cuống: “Ồ, em có làm gì đâu... Em đang định vào gọi anh dậy!”.

Lưu Băng chậm rãi ra khỏi giường, thông thả kết án: “Vậy tại sao em lại nhìn anh rõ dãi?”.

Trời ạ, đồ vu oan, Hiểu Khê vội vã đưa tay lên quẹt miệng. Khi thật, đúng là có nước dãi. Không hiểu tại sao nữa. Cô giận mình chỉ muốn độn thổ xuống đất cho đỡ xấu hổ. Lúc này Lưu Băng đã ăn mất gọn ghẽ, tới trước mặt Hiểu Khê, tinh nghịch trêu: “Cho em đây! Đỡ phải mất công nhìn trộm nuốt nước bọt”.

Hiểu Khê mặt mũi đỏ rục, chống chế: “Đâu có... anh... muốn làm gì?”.

Lưu Băng cười phá lên: “Cho em hôn anh một cái đây, bỏ công thèm khát từ nãy tới giờ”.

Hiểu Khê ngấm cái má hồng hào của Lưu Băng, không khỏi thèm muốn, nuốt nước miếng đánh “ực” một cái, rồi chột nhận ra hành vi khiếm nhã của mình nên hốt hoảng đẩy anh ra. Lưu Băng cười thích thú: “Vô dụng quá đi. Chỉ thích nhìn trộm người khác ngủ thôi hả? Cho công khai lại không muốn”.

Hiểu Khê bị chọc quê, bực bội kéo mạnh cổ Lưu Băng lại gần, thom đánh “chọt” một cái lên má anh rồi ngượng ngùng chạy biến ra khỏi phòng ngủ. Lưu Băng xoa xoa bên má được hôn, nhìn theo cô, khẽ cười: “Đúng là đồ tiểu quỷ to gan...”.

Sửa sang lại trang phục xong, anh bước ra phòng khách, thấy Hiểu Khê đang lẳng xăng bày biện đồ ăn sang. Cô rót một cốc sữa lớn, đưa cho Lưu Băng, giục giã: “Anh uống đi, rồi chúng ta mau đi học”.

Lưu Băng lặng lẽ uống cốc sữa trong khi Hiểu Khê cứ đứng ngẩn ra ngấm anh. Chợt cô giật mình, tự cốc một cái đầu điếng vào đầu mình, lảm bảm “Giờ ạ, sao tự nhiên mình lại mê con trai thế nhỉ? Lưu Băng uống sữa mà cũng ngẩn ra ngấm là là sao?”.

Lưu Băng uống cạn cốc sữa, cất tiếng hỏi: “Này Hiểu Khê, gia đình em cũng không khá giả gì phải không?”.

Cô gật đầu. “Vậy số tiền họ cho em hàng tháng đâu có thể đủ cho cả hai chúng ta”.

Hiểu Khê cười gượng, xoa tay: “Anh đừng lo. Em sẽ thu xếp ổn cả”.

Lưu Băng trầm ngâm: “Không được, hay để anh kiếm tiền đưa phụ giúp em”.

Hiểu Khê lắc đầu: “Không được, quan hệ giữa anh và gia đình đã như vậy, làm sao đi vay mượn được”.

Lưu Băng cả quyết: “Vây anh đi kiếm việc làm”.

Hiểu Khê ngoác miệng ra cười: “Anh thì biết làm gì hờ trời? Đến giặt đồ lót cho mình mà còn chưa làm nổi nữa là”.

Thấy mặt Lưu Băng lộ vẻ bực bội, Hiểu Khê cố nín cười, thanh minh: “Không phải, ý em là, với tình hình hiện nay, bố anh và cả hai bố con Thiết Sa Hạnh luôn rình rập thêm khát anh. Họ sẽ không bỏ qua đâu. Nếu anh ra ngoài đi làm, lỡ đụng phải họ thì làm sao tránh được rắc rối. Dù sao ở trong nhà cũng đỡ hơn”.

Lưu Băng nhìn Hiểu Khê đầy nghi ngại. Hiểu Khê vẫn liến thoắng: “Anh nghĩ được như vậy là được rồi. Nhưng anh đừng lo, mọi chuyện sinh hoạt cứ để mặc em”.

Lưu Băng nhún vai, thôi đành vậy, dẫu sao anh cũng đã có lòng.

Trong lớp, Hiểu Khê không thể tập trung nghe giảng nổi. Cô buồn bã cầm bút chì vẽ nguệch ngoạc lên vở, không hiểu mình dạo này ra sao nữa.

Không hiểu sao cô cứ luôn nghĩ tới Lưu Băng, và luôn suy nghĩ lung tung mỗi khi nhìn thấy anh? Hiểu Khê thở dài, quay sang hỏi Tiểu Tuyền: “Này cậu, mình muốn hỏi một chuyện?”.

Cô bạn lẻo mép Tiểu Tuyền quay phắt lại như bắt được vàng, hớn hờ động viên: “Sao? Có chuyện gì thế? Cứ nói với mình xem nào. Đảm bảo mình sẽ làm chị Thanh Tâm giải đáp hết khúc mắc của cậu”.

Hiểu Khê cau mày, đúng là Tiểu Tuyền có khác. Nhưng cô vẫn hỏi: “Có đúng là chim con thường coi con chim đầu tiên mà chúng nhìn thấy là mẹ mình không?”.

“Trời, sao lại hỏi chuyện vợ vắn thế này?”, Tiểu Tuyền kinh ngạc rồi thất vọng. Cô ta đang chắc mẫm Hiểu Khê tâm sự chuyện tình ái, song vẫn gượng gạo đáp: “Ờ ờ, mình thấy nhiều người cũng nói vậy”.

Hiểu Khê vẫn thắc mắc: “Nhưng tại sao lại như vậy?”.

Hừm, Tiểu Tuyền suy nghĩ hồi lâu rồi đáp: “Chắc tại chim con khờ khạo quá”.

Hiểu Khê chau mày suy nghĩ rất lung.

Tiểu Tuyền thắc mắc: “Chẳng lẽ cậu chỉ muốn hỏi mình chuyện này sao? Để mình suy nghĩ xem. Hình như cậu có ý khác thì phải. Hay cậu muốn ám chỉ tới điều gì? Hay là... cậu cho rằng... chàng thanh niên đầu tiên mà cậu quen... chính là bạn trai mình?”.

Đoán trúng được tâm trạng của Hiểu Khê, Tiểu Tuyền sượng rơn, kêu to một tiếng. Hiểu Khê hốt hoảng, lao tới bịt miệng bạn, rồi quay lại xin lỗi các bạn trong lớp vì họ đã gây ồn ào. Cô bực tức véo tai Tiểu Tuyền: “Cậu có im ngay không? Nếu không mình không thèm chơi với cậu nữa”.

Tiểu Tuyền lập tức nín thít, nhưng chỉ được vài giây, cô lại không chịu nổi, liền quay ra hỏi tiếp: “Hiểu Khê, nói thật đi, có phải mình nói đúng không?”.

Hiểu Khê chăm chú nhìn Tiểu Tuyền như để xác minh độ chân thực của bạn. Tiểu Tuyền vội gơ tay lên thề thốt: “Đảm bảo với cậu rằng mình rất

đáng tin đấy. Chúng ta chơi với nhau như vậy, lẽ nào cậu không hiểu mình?”.

Hiều Khê thở dài, gật đầu thừa nhận: “Cậu đã đoán đúng”.

Tiểu Tuyên cười rạo rỡ nhưng mắt mở to, hào hứng hỏi: “Hay quá, thế các cậu đã đến đâu rồi? Ồm hôn? Hay đã ngủ chung?”.

Hiều Khê chống tay lên cằm, tư lự: “Mới hôn nhau thôi, nhưng mình cứ thấy người thay đổi sao ấy, không tài nào tập trung nghe giảng được”.

Tiểu Tuyên cười thích thú: “Chà chà, thì ra mình thật tài. Hôm nay thấy cậu thật khác thường, hẳn nào đã bị tình yêu hớp hồn”.

Hiều Khê hỏi lại bằng giọng thảng thốt: “Yêu ư? Lẽ nào như vậy là yêu nhỉ?”.

Tiểu Tuyên “xì” một cái, giải thích: “Ngốc ơi, có phải khi vừa gặp anh ta, người cậu thấy rất mâu thuẫn không? Vừa thích lại vừa sợ, tim đập thành thịch, vắng thì thấy rất nhớ?”.

Hiều Khê há hốc mồm kinh ngạc: “Tiểu Tuyên, cậu lợi hại quá. Tại sao cậu lại có kinh nghiệm về tình yêu thế?”.

Tiểu Tuyên lại cười âm lên, đáp: “Cậu thực sự là đại ngốc đấy. Tiểu thuyết nào cũng dạy như thế cả. Theo mình phán đoán, chắc chắn cậu đã yêu người con trai hôn cậu rồi”.

Hiều Khê vẫn chống chế: “Vô lý thật, chỉ một nụ hôn, qua một đêm đã thành tình yêu rồi sao?”.

“Chuyên gia tình yêu” Tiểu Tuyên hăng giọng rồi nói: “Hừm, thế nên mới gọi là tình yêu, chả biết đâu mà lần. Nó thích đến thì đến, thích đi thì đi, chẳng ai kiểm soát được. Cả đến và đi đều gây cho người ta biết bao hạnh phúc và đau đớn. Thậm chí có người đã ví nó như con dịch bệnh, sau khi rút đi, để lại bao nhiêu xác chết”.

Hiều Khê lắc đầu, rụt cổ: “Gê vậy à? Thê thôi, mình không cần nữa”.

Tiểu Tuyên đập vào vai bạn, giảng giải: “Thế cậu định làm gì? Tình yêu thật sự không phải dễ dàng muốn có nó là có, muốn thôi là thôi, muốn không chế là không chế đâu”. Rồi cô chột nhận ra: “Lạ thật, sao nom cậu không hạnh phúc nhỉ? Thậm chí lại còn dần vặt và đau khổ nữa chứ, Tại sao vậy? Thật khác thường đấy”.

Hiều Khê buồn bã thú nhận: “Vi... vì mình đang đói quá. Chả còn một đồng mua thức ăn... Trưa nay mình đã phải nhịn đói, nhưng còn bữa tối... không biết sao đây”.

Tiểu Tuyên bực bội gắt: “Hết tiền sao không nói? Cậu còn coi mình là bạn không? Nào, đi, chúng mình đi mua chút gì ăn”.

Hiều Khê giằng tay Tiểu Tuyên ra, nói nhỏ: “Be bé miệng thôi, cậu muốn thầy giáo phạt cả hai đứa sao? Mình có thể ăn được một bữa của cậu, nhưng không thể ăn được mãi. Thế nên mình đang nghĩ cách giải quyết triệt để...”. Đăm chiêu vò đầu bứt tai hồi lâu, đột nhiên mắt Hiểu Khê sáng lên, cô hỏi: “Đúng rồi, mình sẽ đi làm thêm. Cậu có biết nơi nào cần người làm không? Cậu mau nghĩ cách giúp mình đi”.

Tiểu Tuyên chống tay suy nghĩ hồi lâu: “Ừ, đúng, đi làm kiếm tiền. A, mình biết một chỗ...”.

Mục Lưu Băng nhìn chằm chằm vào các món ăn trên bàn, ánh mắt anh đầy nghi ngờ. Quái lạ, mấy hôm trước còn ăn uống đạm bạc toàn đậu hủ và rau xanh, sao hôm nay Hiểu Khê lấy đầu ra tiền mua cá chép chua ngọt, sườn ram, rau xào đông cô, canh ngó sen nhỉ? Anh ngược nhìn Hiểu Khê, nghiêm khắc hỏi: “Sao hôm nay lại nhiều món ăn thế? Em lấy ở đâu thế?”. Hiểu Khê cười, đáp qua quýt: “Em tự nấu lấy đấy. Thấy anh ở đây không được ăn uống đầy đủ, gầy sọp đi, xấu trai hẳn. Thế nên em mới chịu khó tâm bả cho anh đấy. Mau ăn đi”.

Lưu Băng vẫn ngờ vực: “Nhưng em làm gì có đủ tiền?”.

Hiểu Khê phẩy tay, đáp: “Không sao. Cha em rất thương em, sợ em ở đây xa nhà ăn uống thiếu thốn nên đã gửi thêm tiền”.

“Thật sao?”, anh vẫn truy hỏi.

Hiểu Khê gạt đầu chắc nịch: “Đúng mà. Cha em chỉ cần em học hành tốt, đạt điểm cao là không tiếc gì em cả. Nhưng... để học tốt... em đã đăng ký học thêm ở trường buổi chiều và buổi tối. Em sẽ nấu cơm trước... Anh cứ ăn, đừng đợi nhé!”.

Lưu Băng ngẩn lên nhìn cô, cất giọng lạnh lùng: “Sao em nói dối anh? Có chuyện gì phải không?”.

Hiểu Khê vội vã thanh minh: “Thật mà, không tin, anh cứ hỏi Tiểu Tuyên. Em đi học thêm cùng cô ấy”. Rồi cô vội vã gấp thức ăn vào bát của Lưu Băng, giục giã: “Ăn đi anh, ăn nhanh cho nóng. Mất công em làm đồ ăn”. Thấy Lưu Băng bung bát cơm lên, Hiểu Khê thảm thở phào. May quá, đã đánh trống lảng được.

oOo

“Minh Hiểu Khê, bàn số 10!”.

“Dạ!”. Hiểu Khê dạ ran, bung khay đồ ăn ra bàn số 10, nở nụ cười tươi như hoa. Rồi cô đặt đĩa sườn thơm nức mũi xuống bàn, lễ độ nói với khách:

“Món sườn đã có ạ. Xin mời quý khách thưởng thức. Chúc quý khách có một buổi tối ngon miệng”.

Cô khách hàng cũng cười lại với Hiểu Khê và nói với bạn trai: “Cô nhân viên này lịch sự thật, lại rất biết ăn nói, thích ghê”.

Thấy bạn gái vui vẻ, chàng trai liền rút tiền ra boia cho Hiểu Khê: “Cám ơn cô nhé!”. Hiểu Khê nhún mình cảm ơn rồi cầm tiền đi vào quầy.

Các nhân viên phục vụ khác đều trầm trồ ngưỡng mộ Hiểu Khê. “Lạ thật, Hiểu Khê giỏi thật đấy, lần nào bê đồ ăn ra cũng có tiền boia. Chị đã nói những gì?”.

Hiểu Khê cười cười: “Bí mật nghề nghiệp... thật ra, cũng không có gì đặc biệt đâu. Chỉ cần mình tinh ý, lựa vài câu vừa ý khách là được thưởng thôi”.

Một cô phục vụ khác phản đối: “Vô lý, sao tôi cũng dùng cách đó nhưng không hiệu quả?”.

Hiểu Khê kiên nhẫn truyền “bí quyết”: “Tất cả do biểu hiện của mình thôi. Tại mọi người cười chưa đủ độ thuyết phục. Nụ cười chưa đủ chân thực, khách sao, khiến khách hàng cho rằng chị cười chỉ vì muốn lấy tiền của họ... tất yếu sẽ không đạt hiệu quả. Muốn khách hàng vui, nụ cười phải

xuất phát từ tâm lòng”.

“Minh Hiểu Khê, bàn số 6 gọi món!”

“Dạ!”, Hiểu Khê cầm thực đơn, vui vẻ tiến bước tới bàn số 6.

Thế là Hiểu Khê đã làm việc ở nhà hàng này gần một tháng rồi. Cô rất ưng ý. Đây là nhà hàng kiểu Pháp, khách khứa đều ăn mặc đẹp, rất có phong độ, cho tiền boea nhiều, khiến hầu bao của Hiểu Khê cũng rủng rỉnh. Có tiền rồi, cô cũng chịu khó nấu cho Lưu Băng nhiều đồ ăn ngon, khiến anh ấy dạo này trông thật cường tráng. Hiểu Khê nghĩ bụng, phải cảm ơn Tiểu Tuyên một bữa ra trò mới được. Nhờ cậu ấy, mình mới có việc làm tốt như vậy. Nhược điểm duy nhất ở nhà hàng này là kinh doanh quá tốt, đông khách nên đóng cửa rất muộn. Có hôm tới hai giờ, cô mới về được. Chỉ ngại lâu ngày sẽ làm Lưu Băng nghi ngờ. Thật đúng là được mặt nợ lại mất mặt kia. Nhưng nếu nhà hàng kinh doanh ế ẩm, cô làm gì kiếm đủ tiền để nuôi Lưu Băng cơ chứ?

Hiểu Khê quyết định không suy nghĩ nữa vì đã tới bàn số 6. Một đôi nam nữ xinh đẹp đã ngồi đó. Cô gái có gương mặt xinh như hoa. Còn chàng trai mới nhìn từ phía sau cũng đủ thấy một cơ thể rắn rỏi, lanh lợi. Hiểu Khê cười rất tươi, chìa thực đơn cho cô gái trước, nói: “Thưa cô, mời cô chọn món trước”. Rồi cô quay sang đưa tiếp thực đơn cho chàng trai. Đột nhiên cô sững người, tờ thực đơn rơi toạch xuống đất. Vị khách nam đang ngồi cùng cô gái đó chính là Đông Hạo Nam - người hay gây chiến với cô nhất. Hiểu Khê thở dài, đúng là oan oan tương báo, bao nhiêu nhà hàng thì không lui tới, đến đây làm gì không biết.

Vừa nhìn thấy Hiểu Khê, Hạo Nam cũng kêu ầm lên ngạc nhiên, khiến tất cả khách khứa đang ăn trong nhà hàng đều quay lại nhìn: “O, Hiểu Khê, sao em lại ở đây?”.

Hiểu Khê hoảng hốt, chấp tay xin anh nói nhỏ: “Trời ơi, anh làm ơn nói nhỏ chút đi. Không em bị đuổi việc bây giờ”. Ngay từ khi mới vào làm, cô đã được dạy dỗ kỹ về triết lý kinh doanh “Khách hàng là thượng đế”. Nếu Hạo Nam la hét, người quản lý nhà hàng tất cho rằng cô gây chuyện lớn. Không, không thể mất việc được. Hạo Nam trừng mắt nhìn cô một lúc, thấy cô năn nỉ quá nên cuối cùng cũng chịu ngồi xuống ghế.

Hiểu Khê vẫn tươi cười, vui vẻ nói: “Hôm nay anh đến đây dùng bữa ạ?”.

Hạo Nam hất hàm hỏi: “Sao em ở đây?”.

Hiểu Khê đáp: “Em làm việc ở đây, lúc này em nói rồi mà”.

Hạo Nam cau có: “Làm việc? Em mà cũng đi làm thuê sao?!”.

Hiểu Khê làm bộ ngờ ngác: “Có gì sai trái hả anh? Nhiều sinh viên cũng tranh thủ đi làm thuê mà”.

Hạo Nam nhìn cô chằm chằm bằng đôi mắt nghiêm khắc: “Họ khác, em khác, chắc chắn là em rất cần tiền, đúng không?”.

Hiểu Khê áp úng, nhưng vẫn loanh quanh: “Em... em muốn mở mang kiến thức về xã hội”.

Hạo Nam điên tiết gằn giọng: “Hừm, chứ không phải vì Lưu Băng sống chung với em nhưng không chịu đưa tiền sao? Em phải đi làm thêm để nuôi anh ta? Được, Mục Lưu Băng này được lắm. Đúng là đồ trai bao”.

Minh Hiểu Khê tức giận la lớn: “Đông Hạo Nam, im đi!”, quên mất cả nguy cơ sẽ bị đuổi việc. Nhưng cô không thể để bất kỳ ai xúc phạm tới Lưu Băng, kẻ cả bạn thân anh ấy.

Bạn gái của Hạo Nam lo lắng can ngăn: “Anh Hạo Nam... sao thế? Ngồi xuống đi!”.

Kẻ nóng tính Đông Hạo Nam lập tức trút toàn bộ cơn giận lên cô gái vô tội, quát to: “Xéo, xéo ngay cho khuất mặt tôi”.

Cô gái xinh đẹp mặt tái xanh, vừa khóc vừa chạy ra khỏi cửa. Hiểu Khê thờ dài nhìn theo cô gái, than thở: “Dã man quá! Một bữa tối thơ mộng thế là đi tong”.

Hạo Nam điên tiết, lồng lên như một con mãnh thú: “Minh!.. Hiểu!... Khê!” Giám đốc nhà hàng vội vã chạy đến, mặt mũi biến sắc nhưng miệng vẫn cố nhếch ra cười: “Đông thiếu gia đến để kiểm tra công việc ạ?”.

Hiểu Khê thấy hơi chóng mặt. Thì ra nhà hàng là của nhà họ Đông. Ông giám đốc lại hỏi tiếp: “Đông thiếu gia, có phải cô phục vụ này làm cậu phật ý? Cậu yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ dạy dỗ cô ta đàng hoàng!”.

Hạo Nam mặt đỏ tung bưng, la hét om sòm: “Xéo đi. Tất cả xéo hết. Để tôi ở lại với mình cô ta”.

Ông giám đốc và tất cả nhân viên đứng quanh đó đều sợ hãi, đăm đăm mồ hôi, chỉ biết gật đầu lia lịa. Lời nói của con ông chủ quả hiệu nghiệm. Đúng năm phút sau, cả nhà hàng đã vắng tanh, tất cả thực khách đang say sưa ăn uống ban nãy cũng bị dọn sạch. Chỉ còn lại Hạo Nam và Hiểu Khê gườm gườm nhìn nhau đầy tức tối. Cứ nhìn nhau như vậy một lúc lâu, Hiểu Khê mệt mỏi ngồi phịch xuống một cái ghế, than vãn: “Hạo Nam, anh ghét tôi lắm phải không? Tôi làm thuê ở đây, lẽ ra anh càng có cơ hội để trả thù chuyện cũ chứ. Việc gì phải làm ầm ĩ lên như vậy?”.

Hạo Nam cau mày: “Tại sao anh phải trả thù. Lúc nào em cũng cho rằng anh ghét em lắm sao?”.

Hiểu Khê giảng giải: “Tôi đã công khai chống đối anh hai lần trước toàn trường, anh vẫn chưa trả thù mà. Lẽ nào anh quên rồi?”.

Hạo Nam càng cau mặt lại, nói nhỏ: “Hừm, vậy tại sao lúc Thiết Sa Hạnh bắt nạt em ở trường, anh lại ra tay giúp?”.

Nhắc tới vụ Thiết Sa Hạnh, Hiểu Khê bật cười: “Ừ nhỉ, thế nghĩa là anh không ghét em, lại còn bênh vực em nữa. Thế mà... em cứ tưởng...”.

Hạo Nam không quên vấn đề chính: “Sao em lại làm ở đây? Em thiếu tiền lắm sao?”.

Hiểu Khê gật đầu, tha thiết nhìn Hạo Nam nói: “Anh có thể giúp em một chuyện không? Xin anh giữ kín chuyện em làm ở đây. Lưu Băng không biết...”.

Hạo Nam thắc mắc: “Tại sao Lưu Băng lại không...?”.

Nhưng Hiểu Khê đã cắt ngang: “Em chỉ nhờ anh có vậy, chuyện này không liên quan tới Lưu Băng. Anh nhận lời nhé!”

Hiểu Khê nhìn đồng hồ. Chết thật, đã hai giờ sáng rồi. Cô cuống cuống tra chìa khóa vào ổ. Không biết hôm nay là ngày gì mà đông khách thế. Tiền

boa của cô hôm nay cũng kha khá. Nhưng khắp người cô cứng đờ, tưởng không thể nhúc nhích nổi. Cầu mong sao Mục Lưu Băng đã ngủ, không phát hiện thấy cô về muộn thế này. Hiểu Khê rón rén mở cửa, nhưng bất ngờ thấy đèn phòng khách vẫn sáng choang. Chết thật, không hiểu có chuyện gì không? Vừa bước vào phòng, cô sững người khi thấy Mục Lưu Băng và Phong Giản Triệt đang khoanh tay chăm chú nhìn cô như dò xét. Giản Triệt chạy tới đỡ túi xách cho cô, ân cần hỏi: “Sao em về muộn thế? Làm bọn anh lo quá”.

Hiểu Khê lắp bắp, chưa nghĩ ra được lý do gì hợp lý. Giản Triệt ấn cô vào ghế, nói tiếp: “Hôm nay Lưu Băng đến trường tìm em...”.

Chết rồi, đến tận trường tìm à? Vậy là lộ hết. Hiểu Khê lảm bảm. Giản Triệt kể tiếp: “Lưu Băng gọi tới nhà Hạo Nam và gọi cho anh, nhưng không ai biết em ở đâu. Tất cả đều lo lắng”.

“Triệt, đừng nói nữa”, Lưu Băng ngăn lại, lạnh lùng nhìn Hiểu Khê: “Cô đi đâu vậy?”.

Hiểu Khê ấp úng: “Em... đến nhà Tiểu Tuyên mà...”.

Lưu Băng nhìn cô bằng ánh mắt khinh miệt: “Minh, Hiểu, Khê, cô thật sự làm tôi thất vọng”.

Giản Triệt thờ dãi, giải thích: “Hôm nay bọn anh có đi tìm Tiểu Tuyên. Cô ấy cũng không biết em đi đâu”.

Chết cha, lại càng lộ là nói dối. Hiểu Khê hốt hoảng nhìn Giản Triệt cầu cứu. Giản Triệt xoa đầu cô, hỏi: “Thôi, có gì để mai nói, em ăn uống gì chưa? Có đói không?”.

“Không ạ!”.

“Vậy mau đi tắm rồi ngủ sớm đi!”.

Hiểu Khê như mở cờ trong bụng. Anh Triệt đã mở cho cô một lối thoát.

Hiểu Khê hớn hờ đi về phía buồng tắm thì bị Lưu Băng gọi giật lại. Chưa kịp định thần đã thấy Lưu Băng đứng trước mặt cô, nghiêm nghị hỏi: “Tôi làm phiền cô lắm phải không? Gần đây, cô về rất muộn. Có phải vì tôi sống chung nên cô thấy bất tiện?”.

“Sao cơ?”. Hiểu Khê thực sự không hiểu anh ta nói gì.

“Cô có bạn trai mới, đúng không?”, ánh mắt Lưu Băng nhìn xoáy vào cô như muốn thiếu cháy.

Hiểu Khê cười phá lên, gập bụng lại cười nghiêng ngả: “Trời ơi, sao anh lại nghĩ ra được lý do hay ho đó!”.

Lưu Băng đỏ mặt quát: “Im đi, vậy tại sao?”.

Hiểu Khê ngẩn ngơ, đứng như phỗng vì không biết nói sao.

Lưu Băng buồn bã nói: “Vậy tôi đi đây. Ngày nào cô cũng về muộn vì không muốn gặp tôi mà thôi. Vậy tôi đi để cô sống thoải mái hơn”.

Hiểu Khê hốt hoảng lắc đầu: “Không phải vậy đâu, mà anh định đi đâu?”.

Lưu Băng lạnh lùng đáp: “Không liên quan đến cô”, rồi bỏ về phòng, thu dọn đồ đạc.

Hiểu Khê chạy theo, thấy Lưu Băng đang xếp quần áo vào túi xách thì thất vọng kêu to: “Anh đi đi, từ nay trở đi, tôi không quen biết anh, tôi ghét anh! Tôi ghét nhất tên Mục Lưu Băng xấu xa!”.

Lưu Băng kéo khóa túi xách, bước ra khỏi phòng sách, lạnh lùng nói: “Tôi đi đây”.

Hiểu Khê nước mắt ràn rụa nhưng giọng vẫn làm cứng: “Anh cứ việc đi. Không ai thêm giữ đâu. Anh đi càng xa càng tốt. Đừng để tôi gặp lại anh...”.

Lưu Băng khách sáo nói: “Cám ơn cô đã chăm sóc tôi”.

Hiểu Khê bắt đầu khóc âm ỉ, “Anh là đồ vô ơn. Hàng ngày, tôi nấu cơm, giặt giũ, quét dọn, lại còn cãi nhau với anh nữa... Tôi đối với anh tốt như vậy mà anhỡ bỏ đi...”.

Thấy Hiểu Khê khóc lóc âm ỉ, Lưu Băng hốt hoảng, năn nỉ: “Thôi mà, đừng khóc nữa” và ôm chầm lấy Hiểu Khê, đặt nụ hôn lên môi cô.

Vẫn là cái cảm giác ươn ướt... mẩn mẩn... Đầu óc Minh Hiểu Khê như mù mẫn. Cô tựa vào lòng Mục Lưu Băng, thờ nhẹ. Lúc này cô mới phát hiện thấy Giản Triệt đã về từ lúc nào.

Lưu Băng nhìn cô triu mến, giọng trêu chọc: “Lần này anh xin thề rằng do em cố tình dụ anh hôn em. Đồ háo sắc”.

Hiểu Khê cãi ngay: “Vô lý, làm gì có”.

Lưu Băng nói tiếp: “Em biết rõ là anh không thể chịu được khi em khóc, còn cố tình khóc lóc âm ỉ là gì?”.

Hiểu Khê vẫn âm ức, mình có cố tình khóc đâu. Chả ai muốn khóc cả, do anh ta đẩy chứ. Lưu Băng nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào đôi mắt đỏ hoe của cô, giọng rất nghiêm túc: “Sao em không để anh đi đi?”.

Hiểu Khê lấp bắp: “Tại... tại vì...”.

Lưu Băng cau mày: “Đừng nói dối anh. Nói mau lên!”.

Hiểu Khê đỏ bừng mặt, đáp: “Tại em thích anh!” rồi rúc sâu hơn vào lòng anh.

Trời ơi, sao mình dám nói thẳng nhỉ? Nhưng Hiểu Khê không nghĩ được bao lâu vì một nụ hôn nữa của Lưu Băng lại khiến cô tan chảy. Ôi, ngọt quá, mềm quá... Hiểu Khê thấy rõ tim mình đập thành thịch... Chết mất, mình đã yêu, y hệt như Tiểu Tuyên đã nói.

Năm giờ chiều hôm sau, Hiểu Khê bung một đĩa dưa hấu từ trong nhà bếp ra. Cô lấy một miếng đỏ nhất, đưa cho Lưu Băng, tủm tủm cười: “Anh ăn thử xem. Người bán nói hôm nay dưa ngọt lắm”.

Lưu Băng tinh nghịch chộp lấy tay cô, cắn một miếng, khen: “Ngọt khủng khiếp”.

Hiểu Khê đỏ mặt nhìn anh: “Bỏ tay người ta ra nào”.

Lưu Băng nhất định không chịu buông, lại kéo cô vào lòng, thì thầm: “Em là một cô gái rất lạ lùng. Lúc thì chua ngoa, đánh đá, lúc lại ngốc nghếch như heo, lúc thì nhát gan như chuột nhắt, khi lại thẹn thùng như mèo con”.

Hiểu Khê đang đăm đũa nên không nghe rõ cả câu Lưu Băng nói, chỉ thấy loáng thoáng mấy từ “heo... chuột... mèo...” liền cương quyết phản ứng: “Anh làm trò gì thế? Xúc phạm em hả? Không chịu đâu”.

Lưu Băng cười ha hả, cốc yêu lên trán cô: “Ha ha, bây giờ mới nhận ra, phản ứng quá ư là... chậm chạp”.

Nói rồi anh lại cúi xuống tìm đôi môi cô. Hiểu Khê bối rối: “Ồ ời, anh...”

anh định làm gì thế?”. Chả lẽ hôn nhau cũng nghiện được sao? Hiểu Khê trầm nghĩ rồi nhanh chóng thấy đầu óc mình quay cuồng. Mãi lâu sau, Lưu Băng mới chịu rời môi ra khỏi gương mặt Hiểu Khê. Cô liếc nhìn đồng hồ rồi hốt hoảng đứng bật dậy, “Thôi chết, em đi đây. Tôi gặp lại anh”.

oOo

Đã quá năm giờ. Chắc hẳn ông giám đốc sẽ cắt khoản tiền thưởng chuyên cần của cô cho mà xem. Chỉ tại Lưu Băng cứ giữ lại. Vừa định quay người lao ra cửa, Lưu Băng đã đứng chặn trước cửa từ lúc nào. Anh chăm chú nhìn cô, lạnh lùng hỏi: “Sao? Em định đi đâu? Lại đi mất hút tới hai giờ sáng? Đừng nói là em đi dạo với Tiểu Tuyền nhé. Chiêu này xưa rồi. Anh không chấp nhận”.

Hiểu Khê lúng túng, chỉ muốn phát khóc, làm thế nào để đánh lừa Lưu Băng nhỉ? Trong lúc cố gắng lục lọi trong trí nhớ, cô buột miệng: “Em đi xem phim”.

Thấy Lưu Băng tròn mắt nhìn mình, Hiểu Khê cắn môi, nuốt nước bọt nói dối tiếp, “Từ lúc đến đây học, em chưa từng đi xem phim lần nào... Nghe Tiểu Tuyền nói có một rạp mới rất đẹp... nên...”.

Mặt Lưu Băng hơi ửng hồng, anh nói: “VẬY... chúng ta hẹn hò nhé”.

Hẹn hò ư? Hiểu Khê chưa từng nghe Tiểu Tuyền căn dặn rằng trong tình yêu tất cả hẹn hò. Nhưng đành vậy, đâm lao phải theo lao. Thế là cô chấp nhận lời mời hẹn hò đầu tiên. Nhưng thật ra chẳng thú vị như cô dự tính.

Vừa vào rạp chưa đầy năm phút, Lưu Băng đã “chìm vào giấc ngủ”. Hiểu Khê quan sát anh, thấy thật khâm phục. Âm thanh đình tai nhức óc, tình tiết căng thẳng đầy kích thích mà anh ngủ được. Tới hết phim, Hiểu Khê đánh thức anh dậy. Lưu Băng uể oải vươn vai, ca thán: “Sao phim hết nhanh thế nhỉ? Anh thấy mình chưa kịp xem gì”. Hiểu Khê lờm anh, nhanh gì mà nhanh, có anh ngủ nhanh thì có.

Cuối tuần, rạp chiếu phim thật đông. Hiểu Khê suýt nữa bị một đám người đẩy dạt sang một bên. Cô cố gắng chen lên, ú ớ kêu, muốn đuổi kịp Lưu Băng. Chà, thật không muốn bị lạc ngay lần đầu hẹn hò thế này. Lưu Băng đã dừng lại chờ cô từ lúc nào, anh chìa tay ra, nói: “Cầm lấy tay anh, cẩn thận vấp té. Em lè mè quá đi mất”.

Hiểu Khê luống cuống nắm lấy tay Lưu Băng, nép sát bên anh như chú chim non, hạnh phúc ríu ran. Nhưng niềm vui của cô đã nhanh chóng bị tiêu tan bởi một đám cô gái trẻ đẹp từ đâu chợt ủa tới. Tất cả tại Lưu Băng. Anh nổi bật trong đám đông như một tài tử điện ảnh. Bất chấp lời cầu nguyện của Hiểu Khê, họ vẫn dạn dĩ chạy tới, tranh nhau xin làm quen với Lưu Băng.

“Chào anh, em là Dân Ái!” “Em là Hữu Tuệ!”

“Em là Mộng Nhi!” “Em là...”

“Em là...”

“Chúng ta có thể kết bạn với nhau được không?”

Lưu Băng mỉm cười, ôm Minh Hiểu Khê phía trước ngực, thản nhiên nói: “Hãy hỏi cô ấy đi”.

Hiểu Khê nghiêm mặt nhìn các cô gái tràn trẻ hy vọng đang vây quanh, gạt

đầu chào: “Chào các chị”.

Mọi người tranh nhau nịnh bợ cô, hết vuốt tóc lại bẹo má:

“Ôi em gái dễ thương quá!”,

“Em là em gái anh ấy phải không?”,

“Đồng ý cho bọn chị làm quen với anh ấy đi em”.

“Bọn chị rất thích anh ấy. Anh trai em thật đẹp trai”.

Hiểu Khê bực dọc muốn vùng vẫy ra khỏi mấy cô gái không biết xấu hổ này. Cô kêu ầm lên: “Còn lâu, anh ấy là bạn trai của tôi”.

Các cô gái kia nhất loạt ngã đánh “rầm” vì thất vọng. Hiểu Khê vội vã kéo Lưu Băng đi. Anh cười tươi như hoa, nhắc lại: “Anh ấy là bạn trai của tôi”.

Hiểu Khê ngượng ngùng im lặng. Không hiểu sao lúc này cô can đảm như vậy. Lưu Băng vẫn cười: “Vậy em là bạn gái anh rồi đây nhé! Là do em tự thừa nhận đấy!”.

Hiểu Khê bất bình nghĩ, tệ thật, anh ấy làm như thể mình chủ động hết.

Nhưng thôi mặc kệ đi, ai chủ động trước cũng được. Cô và Lưu Băng cứ nắm tay nhau đi dạo mãi tới khi trời sụp tối. Hai bên đường đèn đóm đã sáng rực, rồi tắt phụt. Trời đã về khuya, chỉ còn ánh trăng rọi xuống đôi bạn trẻ...

Thủy tinh trong suốt.

CHƯƠNG 7

Trên đường tới nhà hàng làm việc, Hiểu Khê buồn rầu suy nghĩ. Làm thế nào để xin lỗi giám đốc nhà hàng nhỉ? Hôm qua cô đã tự ý nghỉ không xin phép. Không biết có bị trừ lương hoặc đuổi việc không đây? Nhưng dầu thoát được nạn này, cô cũng không nghĩ ra được cách gì nói dối Lưu Băng lâu dài. Khổ ghê, không đi làm thì không có tiền. Mà đi làm thì... Hiểu Khê cố gắng động não suy nghĩ, hy vọng trời không phụ lòng người. Đang miên man suy nghĩ, cô thấy phía trước có hai người quen quen. Hình như họ đang cãi nhau. Hiểu Khê chạy như bay về phía đó. Tính cô vốn nhiều chuyện, ưa giải quyết những việc không phải của mình. Trời, thì ra lại là Đồng và Phong phu nhân.

Phong phu nhân đang giận dữ quát mắt quát Đồng: “Con tiện nhân kia! Mày dám xuất hiện trước mặt ta sao?”.

Giọng Đồng yếu ớt: “Chỉ là tình cờ thôi”.

Phong phu nhân vẫn tru tréo: “Mày còn dám cãi hả? Mày tưởng ta không

biết mày là dạng người thế nào sao. Qua mặt được con trai ta nhưng không qua mặt được ta đâu”.

Đồng không chút phản ứng, chỉ cung kính cúi chào: “Phong phu nhân, xin thất lễ” rồi quay người định bỏ đi.

Nhưng Phong phu nhân đâu có dễ dàng buông tha kẻ thù mình. Bà túm lấy cổ áo Đồng, âm ỉ: “Định chạy hả? Đâu có dễ vậy! Ta phải đem mày giao cho cảnh sát, tố cáo mày về tội dụ dỗ đàn ông!”.

Người qua đường thấy âm ỉ liền xúm lại xem ngày càng đông. Thấy nhiều người chứng kiến, Phong phu nhân càng hả dạ, càng ra sức chửi mắng, hạ nhục Đồng. Đồng gắng nhẫn nhịn, hai giọt nước mắt đau khổ lặng lẽ rơi ra từ khóe mắt...

Hiểu Khê lao ra từ trong đám đông, bất bình la lớn: “Bác thật quá đáng! Mau buông cô ấy ra!”.

Cô chụp lấy cổ tay Phong phu nhân không chút khách sáo, vặn khẽ một cái khiến bà kêu “óí” một tiếng đau đớn rồi vội buông cổ áo Đồng ra.

Hiểu Khê nhìn bà, trách móc: “Sao bác lại đối xử với Đồng như vậy, nhất là ở ngoài đường nữa. Cô ấy có lỗi gì đâu”.

Giọng Đồng bình thản: “Không sao đâu Hiểu Khê, thôi bỏ đi. Mình có việc đi trước, cảm ơn cậu”. Nói rồi, Đồng quay người bỏ đi, nhanh chóng lẫn vào đám đông.

Thấy kẻ thù được tha chóng vánh, Phong phu nhân điên tiết, định đuổi theo: “Đứng lại, con tiện nhân kia. Không được đi”.

Hiểu Khê phải giữ chặt bà lại: “Bác thật quá đáng. Đánh người vô lỗi trên đường phố, giờ còn định đuổi theo đánh tiếp sao?”.

Phong phu nhân tức giận trừng mắt nhìn Hiểu Khê và ra sức vùng vẫy nhưng vẫn không thoát được vòng tay của Hiểu Khê.

Minh Hiểu Khê kéo Phong phu nhân vào một tiệm cà phê vô cùng sang trọng gần đó. Dù đau lòng cho số tiền sắp phải trả nhưng cô nghĩ bụng ở nơi đẹp đẽ và thanh lịch này, Phong phu nhân có muốn lên cơn cũng không được. Lúc này Phong phu nhân đã bình tĩnh lại. Tuy nét mặt bà vẫn u sầu và nhợt nhạt, song không giấu được nét đẹp quý phái.

Hiểu Khê tấm tắc khen: “Hắn là thời trẻ bác đẹp lắm. Chả trách anh Giản Triệt đẹp trai đến vậy. Hóa ra được thừa hưởng từ bác”.

Phong phu nhân chột ngẩn người, sờ lên mặt mình rồi cười chua xót: “Ừ... có lẽ vậy... Nhưng ích gì đâu”.

Hiểu Khê nhìn bà, xót xa: “Bác đừng buồn. Lúc này cháu thật lẽ với bác quá. Cháu xin lỗi bác”.

Phong phu nhân cũng gương gạo nói: “Thật mắt mặt với cháu quá!”

“Không đâu ạ!”, Minh Hiểu Khê lắc đầu, “Ai cũng có điểm yếu. Như cháu tuyệt nhiên không sợ gì cả, trừ mèo. Có lần, cháu đến nhà thầy chơi, bỗng con mèo nhảy ra, cháu hét âm lên rồi nhảy phắt lên giường, không kịp tháo giày nữa”.

Phong phu nhân bật cười, nét mặt tươi tắn trở lại. Bà nói: “Cháu thật vui, thảo nào Triệt quý cháu như vậy.”

Minh Hiểu Khê ngạc nhiên: “Sao... sao bác biết ạ?”

Phong phu nhân cười đáp: “Bác là mẹ nó, tất nhiên phải hiểu con chứ. Mặc dù Triệt có quan hệ rất tốt với bạn bè nhưng nó chưa bao giờ mời bạn gái nào về nhà cả. Cháu là người đầu tiên đấy”.

Một hơi ấm như dâng lên trong người Hiểu Khê, cô thấy người lâng lâng trong hạnh phúc: “Thật thế ạ?”

Phong phu nhân gật đầu, rồi lúng túng nói tiếp: “Nhưng bác đã đánh mất thể diện trước mặt bạn của con rồi. Nếu Triệt biết, hẳn sẽ buồn lắm”.

Hiểu Khê nắm tay bà an ủi: “Anh Triệt là người cháu thích nhất, tôn trọng nhất. Cháu cũng rất kính trọng bác. Dù rất không tán đồng cách cư xử của bác với Đồng nhưng cháu tin rằng bác có lý do đặc biệt. Mặc dù lý do đó có thể không đúng nhưng cháu và anh Triệt đều nhận thấy, khi bác làm tổn thương tới Đồng cũng là lúc bác tự làm tổn thương mình. Bỏ qua đi bác. Anh Triệt rất lo lắng”.

Giọng Phong phu nhân trở nên yếu xìu: “Nó rất lo sao? Nó là một đứa con rất tốt... Nhưng lòng tốt sẽ đem lại gì nào?”. Bà dần trở nên kích động, uất ức kể: “Lòng tốt... cháu có biết kết cục của lòng tốt là gì không? Trước kia có một cô gái trẻ, đẹp, giàu có, rất yêu đời. Sai lầm duy nhất của cô ta là đã phải lòng một chàng trai không xứng đáng. Mọi người xung quanh đều nói rằng động cơ chính hẳn ta tìm đến cô chỉ vì tiền và địa vị của cha cô mà thôi... Nhưng cô gái không tin, cứ tưởng rằng trên thế gian này có cái gọi là tình yêu... Cô kiên quyết lấy chàng trai đó...”. Hiểu Khê xót xa nhìn Phong phu nhân. Cô hiểu bà đang kể về chính cuộc đời mình.

“Sau khi cưới, cô gái phát hiện ra mình thật sai lầm... Anh ta đối xử với cô lạnh lùng như băng giá... Anh chỉ nghĩ tới quyền lực và địa vị... Cô gái đã làm mọi cách với hy vọng tình yêu sẽ đến, cho đến khi con đàn bà khốn nạn đó xuất hiện, phá tan những ảo tưởng hảo huyền. Oan nghiệt thay, đó lại chính là kẻ ăn mày, xấu xí, được cô gái tốt bụng kia mang về nuôi”.

Những móng tay của Phong phu nhân bấm lên tay Hiểu Khê đau nhói, bà vẫn kể, toàn thân run lẩy bẩy: “Cô gái đã quá tốt, cuu mang, chăm sóc cô ta, giữ lại trong nhà, đối xử như em gái, tâm sự, tin tưởng như một người bạn tốt. Thế mà... cô ta dám lừa lúc cô gái không để ý, đã quyến rũ chồng cô gái. Đến lúc cô phát hiện được, tất cả đã quá muộn, cô ta đã có bầu. Con đàn bà đáng sợ đó còn không biết liêm sỉ, dám ngạo mạn nói sắp chiếm chỗ của cô gái, giật chồng cô gái, cười chế nhạo cô”.

Hiểu Khê kinh ngạc: “Vậy sao? Tiếp sau như thế nào, bác mau kể đi”.

Phong phu nhân cười phá lên: “Con đàn bà khôn nạn đó làm sao đạt được ý nguyện. Một gã đàn ông chỉ coi trọng địa vị làm sao có thể để lý lịch bị vết nhơ? Hắn không chịu những đòi hỏi vô lý đó. Thế là cô ta đi khắp nơi kiện cáo âm lên. Kết cục gã đàn ông nọ vì một phút hoan lạc đã mất luôn cái ghế hãnh hăng mơ ước. Hắn rất uất ức nên kiên quyết bỏ mặc con đàn bà phản trắc nọ. Thế là vừa không được tình vừa không được tiền, cô ta chán nản bỏ đi, vứt lại đứa con mới sinh”.

Minh Hiểu Khê trầm ngâm hồi lâu, chợt cô ngẩng lên, thấy mặt Phong phu nhân đỏ rục như sắp ngất.

oOo

Cổng nhà họ Phong.

Trước khi ra khỏi cổng, bác sĩ dặn dò: “Thần kinh Phong phu nhân rất yếu, đang bị suy nhược trầm trọng. Sau này anh cố gắng đừng để bà bị kích động”.

Giản Triệt cung kính đáp: “Cám ơn bác sĩ. Bác sĩ vất vả quá!”.

Hiểu Khê rón rén theo Giản Triệt lên lầu thăm Phong phu nhân. Khi vào phòng ngủ, họ thấy bà đang nằm trên giường, đã bình tĩnh lại. Phong phu nhân mỉm cười, vẫy Hiểu Khê lại. Cô rón rén đến bên giường, hỏi: “Bác thấy đỡ chưa ạ?”.

Phong phu nhân nhìn cô, thăm dò: “Bác có làm cháu sợ không?... Câu chuyện ban nãy...”.

Hiểu Khê tinh ý, gạt đi: “Dạ không! Là cháu làm bác mệt, cháu xin lỗi bác! Bác yên tâm, trí nhớ cháu kém lắm, từ nhỏ đến lớn, cháu chẳng thuộc được một bài thơ nào cả”.

Phong phu nhân mỉm cười, thăm nghĩ con bé này đến là thông minh. Bà cất tiếng: “Triệt, con giữ Hiểu Khê ở lại ăn cơm.”

Ăn tối xong, Hiểu Khê và Giản Triệt sang phòng anh. Phòng rất rộng, chính giữa kê một chiếc đàn dương cầm trắng. Hiểu Khê thích thú ngồi xuống, thử gõ lên phím đàn và thắc mắc: “Anh Triệt này, sao cả anh và Lưu Băng đều thích gọi em là nha đầu ngốc vậy? Chẳng lẽ em ngốc lắm sao?”.

Giản Triệt tủm tủm cười, Hiểu Khê than vãn: “Hôm nay nom anh vui thế, em đang chán đây”.

Giản Triệt ngạc nhiên: “Em có chuyện gì không vui sao?”.

Minh Hiểu Khê thần thờ nói: “Tại sao trên thế gian lại có lắm điều phiền muộn? Tại sao người nào cũng có những chuyện không vui? Chiều nay mẹ anh đã kể rất nhiều”.

Giản Triệt gật đầu thông cảm: “Mẹ anh chịu nói sẽ tốt hơn cho bà, sẽ nhẹ bớt những uất ức trong lòng. Cám ơn em nhiều nhé!”.

Hiểu Khê vẫn thủ thỉ: “Trước đây, em nhìn bác gái khác cơ. Nhưng hôm nay sau khi nghe chuyện bác kể, em mới thấy rõ không thể đánh giá bề

ngoài”.

Giản Triệt âu yếm nhận xét: “Em lớn rồi đấy, ngốc ạ!”.

Hiểu Khê thở dài, nhớ lại những lời giáo huấn của Tiểu Tuyên, liền than thở: “Sự trưởng thành là cái giá cho nỗi đau khổ. Anh Triệt mau an ủi em đi...”

Giản Triệt nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Để anh đàn cho em nghe”.

Tiếng đàn du dương như dòng suối trong lành, mát dịu, thanh khiết, rót vào lòng Hiểu Khê từng giọt, từng giọt. Cô chỉ im lặng nhìn mười ngón tay linh động điêu luyện của anh nhẹ nhàng lướt trên phím đàn, phát ra những âm thanh huyền hoặc êm ả. Thật lạ, tiếng đàn đã dần giải tỏa tâm trạng lo lắng của cô...

Hiểu Khê bật nói: “Anh cũng muốn biết hôm trước tại sao em về muộn phải không? Em biết cả anh và Lưu Băng đều rất lo lắng... Em rất muốn nói thật, nhưng lại không thể. Không phải em đi chơi, cũng không phải không muốn về nhà... Em không muốn nói dối anh. Em đã đi làm thuê... vì hết tiền rồi... Em không thể để Lưu Băng biết... Anh ấy sẽ buồn lắm... Nhưng không có tiền thì sống thế nào... cũng không thể xin gia đình... Lưu Băng không thể về nhà, cũng không thể vay mượn ai... Chỉ có cách đi làm... Nhưng nếu cứ kéo dài thế này... Lưu Băng sẽ biết... Em chết mất... Làm sao bây giờ?”.

Tiếng nhạc ngừng hẳn.

Giản Triệt nhìn cô rất thông cảm rồi kéo bàn tay cô lại, hỏi: “Em có biết anh còn là thầy bói không? Anh xem tay rất chính xác đấy, để anh xem thử chuyện của em sẽ ra sao”.

Hiểu Khê ngạc nhiên reo lên: “Anh lắm tài quá nhỉ? Nào, xem cho em đi”.

Giản Triệt chăm chú ngắm bàn tay của Hiểu Khê hồi lâu rồi phán luôn một câu xanh rời: “Đừng lo, số em may lắm, hai ngày nữa, nỗi lo của em sẽ tự khắc hóa giải”.

Hiểu Khê sung sướng nhảy cẫng lên: “May quá! Hay quá!”, chợt cô ngừng lại, ngờ vực: “Anh có lừa em không đấy? Anh nói thật chứ?”.

Giản Triệt cười nói: “Sao? Không tin phải không? Vậy lần sau đừng hỏi nhé”.

Hiểu Khê gật đầu lia lịa, “Tin, em tin mà”, rồi ra sức bắt tay anh, “Cám ơn anh, cám ơn anh nhiều”.

Đông Hạo Nam chau mày hỏi Hiểu Khê: “Giám đốc nhà hàng báo cáo lại, em không chịu đến làm ba ngày nay. Có chuyện gì rồi?”.

Hiểu Khê hơi ngạc nhiên trước thái độ quan tâm đột ngột này của Hạo Nam, song vẫn đáp: “Tại... em thấy về nhà muộn quá, toàn hai giờ sáng... Lưu Băng nghỉ ngơi... nên”.

Hạo Nam hừm một tiếng: “Vậy là không cần tiền nữa chứ gì? Đã kiếm được việc khác chưa?”

Hiểu Khê ngán ngẩm than: “Vẫn chưa, nhưng em sẽ cố gắng”.

Hạo Nam bực tức véo tai cô, cau kính nói: “Tại sao em chỉ nói chuyện với Triệt? Thật bực quá đi mất”.

Hiểu Khê vẫn đang ngờ ngạc, chưa hiểu ý anh nói gì thì Hạo Nam nói tiếp:

“Công ty ba anh đang thiếu một chân tạp vụ, ngày làm việc hai tiếng, từ năm đến bảy giờ chiều hằng ngày. Nhiệm vụ chính là dọn vệ sinh, pha trà”. Hiểu Khê mừng quá, không ngờ những lời tiên đoán của anh Triệt đều linh như vậy. Cô nhâm tính, thời gian rất thích hợp, công việc lại nhẹ nhàng... nhưng... không biết có phải anh Triệt nhờ giúp không nhỉ? Cô bật hỏi: “Có phải anh Triệt nói chuyện với anh, nhờ giúp em không?”.

Hạo Nam quay mặt đi, không thèm đáp, nói tiếp: “Hôm nay em có thể đi làm luôn. Lương cũng bằng với lương làm ở nhà hàng”.

Hiểu Khê lắc đầu, từ chối: “Như vậy không công bằng đâu. Em làm ở nhà hàng làm năm – sáu tiếng, nay làm tạp vụ chỉ hai tiếng, tại sao lương lại bằng nhau? Em không dám nhận đâu”. Cô nhìn Hạo Nam, cương quyết nói: “Cám ơn anh đã giúp em, nhưng em chỉ nhận lương đúng với công sức đã bỏ, không cần cao hơn”.

Hạo Nam nhìn Hiểu Khê hồi lâu, miễn cưỡng gật đầu. Hiểu Khê sung sướng reo vang, ôm chầm lấy Hạo Nam, ríu rít nói: “Cám ơn anh Hạo Nam. Anh thật tốt quá!”.

Hạo Nam ngượng ngùng đứng im như pho tượng.

Buổi tối Hiểu Khê ngần ngừ nhìn Lưu Băng đang đọc báo. Từ nãy tới giờ cô cứ đi ra đi vào, do dự không biết có nên khoe tin vui đi làm với anh không? Cô ôm tách trà, lo lắng Lưu Băng phản đối. Lúc đó sẽ ra sao nhỉ? Chợt Lưu Băng cất tiếng gọi, khiến cô giật mình, chao nghiêng tách trà, sánh nước nóng ra tay. “Ồi!”, Hiểu Khê thốt lên.

Lưu Băng lập tức đứng trước mặt, quát tháo: “Hậu đậu, làm ăn kiêu gì mà cầm tách trà cũng không xong. Đưa tay ra xem nào”.

Hiểu Khê im thin thít, vội chìa tay ra, rồi gượng cười: “Không sao đâu, da em dày lắm”.

Lưu Băng nạt: “Còn dám ba hoa nữa sao. Em không thấy chỗ da bị phỏng đỏ lên đó sao? Đau lắm không?”.

Hiểu Khê cười lắc đầu, rồi chợt nhận ra: “Ồ, anh đang quan tâm em sao?”.

Lưu Băng vừa bôi thuốc mỡ lên tay cô vừa nói: “Ừ, anh đang quan tâm em đó, hài lòng chưa? Thắc mắc suốt ngày”.

Hiểu Khê cười sung sướng, đúng là càng ngày càng thấy Lưu Băng quan tâm và chăm sóc cô.

Lưu Băng cười, cốc vào đầu cô, nói: “Hừm, chắc em cố tình để anh phải chăm sóc phải không?”.

Hiểu Khê kêu la oai oái: “Làm gì có chuyện đó, anh thật khéo tưởng tượng”.

Lưu Băng cười cười: “Thế sao em cứ rình rập nhìn trộm anh thế? Thật mờ ám”.

Hiểu Khê cười đau khổ: “Trời ạ, nhìn mà cũng bị nghĩ là mờ ám. Thôi, có nghe em kể không đây. Cha em kinh doanh trong võ quán Trường Thắng. Mục tiêu của em là giúp cho phát triển võ quán hùng mạnh, mở khắp các chi nhánh trên thế giới để truyền bá tinh hoa của võ thuật Trung Hoa. Vì thế em quyết định học ngành quản trị doanh nghiệp”.

Lưu Băng gật gù: “Em nghĩ được như vậy thì rất hay”.

Hiểu Khê liếc nhìn Lưu Băng, thấy mặt anh vui vẻ thì rất mừng: “Hôm nay em nói chuyện với anh Hạo Nam, được biết tập đoàn Đông Thị đang thiếu một cô tạp vụ. Em quyết định nhân cơ hội này thâm nhập vào tìm hiểu về thương trường”.

Lưu Băng nhìn Hiểu Khê đầy nghi ngờ: “Em nói loanh quanh này giờ chỉ vì muốn đi làm phải không?”.

Hiểu Khê lắc đầu: “Không phải, em chỉ muốn tranh thủ để học hỏi kinh nghiệm thôi”.

Lưu Băng giọng đã hơi bực bực: “Làm tạp vụ thì học được kinh nghiệm gì? Vớ vẩn”.

Hiểu Khê cãi: “Không đúng, trong quá trình làm việc thì tất có kinh nghiệm”. Cô kéo tay anh năn nỉ: “Đi mà anh, anh đồng ý nhé. Em thật sự rất muốn làm. Băng ơi, anh gạt đầu đi mà”.

Lưu Băng xúc động, mặt đỏ ửng, ôm chầm lấy Hiểu Khê, nói: “Băng... em gọi như vậy, nghe rất hay”.

Hiểu Khê toét miệng ra cười, cảm giác thật hạnh phúc. Đôi môi ngọt ngào của Lưu Băng lại cúi xuống tìm môi cô.

Thủy tinh trong suốt.

CHƯƠNG 8

Minh Hiểu Khê đã trở thành tạp vụ làm việc trong tập đoàn Đông Thị. Cô nhanh chóng chiếm được cảm tình của tất cả mọi người bởi bản tính cần cù và nhanh nhẹn. Chỉ cần có mặt cô, văn phòng sạch sẽ ngăn nắp hẳn. Cô cũng nhiệt tình giúp các nhân viên photo tài liệu, gửi thư từ. Nhiều lúc chưa có người lên tiếng nhờ, cô đã tự tay làm giúp. Mọi người còn gọi cô là “Hiểu Khê thần kỳ”. Vì cô có một “tuyệt chiêu” rất độc đáo, biết mang đến tận tay họ đúng những thứ họ cần, vào đúng lúc thích hợp nhất (có thể chỉ là một tách trà, một tách cà phê...)

“Hiểu Khê này!”, chị Trịnh trưởng phòng Nhân sự gọi cô lại khi thấy cô đang ôm một tập hồ sơ đi ngang qua, “Sáu giờ rồi, có một buổi họp quan trọng với chủ tịch tập đoàn Thiên Dương. Em chú ý lo đồ uống nhé. Chủ tịch Dương hơi khác người. Lần trước chỉ vì chuyện đồ uống không vừa ý khiến ông ấy phật lòng nên chị...”.

Hiểu Khê tự tin hứa: “Chị yên tâm. Em sẽ cố hết sức để làm chủ tịch Dương hài lòng”.

Chị Trịnh quay đi rồi, Hiểu Khê mới lo lắng, mình hứa mạnh như vậy nhưng chưa hề biết chủ tịch Dương thích uống gì.

Chuyên xong tập hồ sơ, Hiểu Khê về phòng suy ngẫm. Đối với sở thích của mọi người trong công ty, cô có thể tìm hiểu và nắm dễ như bỡn qua cách quan sát họ hằng ngày. Nhưng với chủ tịch Dương thì thật khó. Chưa biết phải chuẩn bị gì nhỉ? Bỗng Hạo Nam ở đâu xuất hiện, gọi cô. Hiểu Khê quay lại, ngạc nhiên hỏi: “Ồ anh Hạo Nam, anh đến lâu chưa?”.

Hạo Nam nhìn quanh quất trong phòng, giọng rất ân cần: “Môi trường làm việc thế nào? Em đã quen chưa?”.

Hiểu Khê cười hì hì: “Tốt lắm anh ạ. Cảm ơn anh rất nhiều”.

Hạo Nam cười nói: “Vừa vào công ty hỏi thăm em, ai cũng nhiệt tình chỉ. Có vẻ như họ rất quý mến em”.

Hiểu Khê cũng cười rạng rỡ: “Hi hi, em cũng rất quý mọi người ở đây”.

Chợt cô hỏi: “Hôm nay anh rảnh ghê, tới thăm em sao?”

Hạo Nam đáp: “Không, anh cùng ba tới gặp một khách hàng lớn”.

Hiểu Khê đoán ra luôn: “Có phải là chủ tịch Dương không?”

Thấy Hiểu Khê có vẻ hồ hởi, Hạo Nam hơi ngạc nhiên: “Ừ, nhưng có gì không?”.

Cô không kịp giải thích, cứ túm chặt lấy tay của Hạo Nam, hỏi dồn: “Ông ấy là người như thế nào? Thích uống nước gì?”.

Tới lúc này, Hạo Nam mới hơi hiểu động cơ của Hiểu Khê. Trầm ngâm nhớ lại hồi lâu, anh nói: “Anh chỉ gặp ông ấy hai lần. Đúng là người rất khó tính, không thích uống gì cả”.

Chợt Minh Hiểu Khê nhớ ra: “Ồ, sao mọi người bàn chuyện làm ăn, anh đi theo làm gì?”.

Hạo Nam lắc đầu nói: “Chịu, anh cũng không rõ, do chủ tịch Dương đề nghị. Nể ông ấy là bạn thân nên bố anh nhận lời.”

Đến lượt Hiểu Khê trầm ngâm suy nghĩ, “Hừm, thì ra vậy, khả nghi quá!”.

Mười phút sau, cô đã rõ nguyên nhân Hạo Nam bị triệu tới.

Trong phòng họp chỉ có bốn người. Một là ông Đông Bình Xuyên – chủ tịch tập đoàn Đông Thị, bố của Hạo Nam, tính tình xởi lởi. Một là chủ tịch Dương của tập đoàn Thiên Dương, nom nghiêm nghị, ít cười. Còn lại là Đông Hạo Nam và Dương Thiên Phụng – con gái của chủ tịch Dương – rất xinh đẹp, diễm đạm. Trục giác mách bảo cho Hiểu Khê cuộc gặp gỡ này khá quan trọng, như để ra mắt mai mối. Vừa nghĩ, Hiểu Khê vừa bung khay đồ uống vào, cẩn thận đặt từng loại lên trước mặt từng người. Do Dương Thiên Phụng đã đến công ty này mấy lần nên không lọt qua được con mắt quan sát của Hiểu Khê. Cô quyết định pha một tách trà sữa thơm nồng cho Thiên Phụng. Với cha con Đông Thị, cô pha hai tách trà xanh hương thơm dịu. Còn với chủ tịch Dương... thì chỉ có một ly nước lọc.

Chủ tịch Dương hơi ngạc nhiên, bưng ly nước lên hỏi: “Nước này?”.

Hiệu Khê nhanh nhẩu giải thích: “Thưa chủ tịch, đây là loại nước thuần khiết nhất, lấy từ Thiên Sơn, trong đó có chứa vị ngọt thanh tao”.

Chủ tịch Dương hơi mỉm cười, gạt gù: “Hay, nói hay lắm. Nước, nước trong tự nhiên, là khởi nguyên của mọi sinh mạng, là thứ thuần khiết nhất thế gian”.

Ông nhắc ly lên, uống cạn rồi giục Hiệu Khê: “Cho tôi ly nữa”.

Rồi ông quay sang nói với ông Đông Bình Xuyên, giọng rất hài lòng: “Chả trách mấy năm qua tập đoàn Đông Thị càng ngày càng phát đạt. Thì ra ngay cả cô tạp vụ cũng lanh lợi, khôn khéo đến vậy”.

Đông Bình Xuyên cười ha hả: “Đâu dám, quá khen, nếu không được anh Dương ủng hộ, Tập đoàn Đông Thị làm sao phát triển được như ngày nay”.

Nói xong, ông quay sang Dương Thiên Phụng, tấm tắc khen: “Anh Dương thật có phúc, có cô con gái giỏi giang xinh đẹp giúp một tay, quả thật khiến người khác phải ngưỡng mộ”.

Chủ tịch Dương cũng phấn khởi, nhìn con gái triu mến: “Cũng may có con gái tôi phụ giúp. Cháu mới mười tám mà đã thành thạo chuyện kinh doanh. Thật đúng là chúng ta giờ đây không bằng tụi trẻ”.

Đông Bình Xuyên cười lớn: “Đúng thế, đúng thế, sau này thiên hạ sẽ thuộc về lớp trẻ”, rồi quay sang căn dặn Hạo Nam, “Con phải học hỏi Dương tiểu thư nhé...”

Ở góc phòng, Hiệu Khê vừa rót ly nước thứ hai cho chủ tịch Dương vừa buồn cười. Chắc hẳn Hạo Nam cũng bị bất ngờ khi bị “gả bán” như vậy.

Anh chưa kịp cất tiếng thì Dương Thiên Phụng đã nói ngay: “Nếu hôm nay cha không có chuyện bàn bạc với bác Đông đây, con xin phép đi trước. Con còn nhiều chuyện khác quan trọng hơn chuyện mai mối con với con trai bác Đông”.

Nói xong, cô quả quyết đứng dậy, lịch sự chào hai cha con họ Đông rồi bỏ đi. Chủ tịch Dương có vẻ ngỡ ngàng vì vở diễn đã bị lộ tẩy quá sớm.

Đông Bình Xuyên cười ha hả: “Tôi đã nói rồi mà. Bọn trẻ tinh ý lắm. Chúng ta mất công dàn dựng như vậy mà không gạt được con gái anh”.

Chủ tịch Dương ừ ừ nói: “Ừ, tôi thực tình cũng không biết sao nữa”.

Bố Hạo Nam vẫn tấm tắc: “Con bé thật cá tính. Rất hiếm có. Tôi rất thích”.

Chủ tịch Dương nói: “Tiếc là nó và Hạo Nam chưa có cơ hội”.

Đông Bình Xuyên cười xởi lởi: “Mọi việc đều do con người cả, chỉ cần chúng ta tạo cho chúng cơ hội...”.

“Ba!”, Hạo Nam không nhịn được nữa, cuối cùng cũng đứng phắt dậy, nói to: “Xin ba giữ sĩ diện!”, rồi đi thẳng.

Hai ông chủ tịch chỉ biết nhìn nhau, than: “Bọn trẻ bây giờ thật không hiểu gì về nỗi lòng của cha mẹ”.

Tối đó, Hiệu Khê và Lưu Băng lại đến nhà họ Đông ăn cơm. Vẫn như mọi lần, bác Đông cho nấu rất nhiều món ngon khiến cái miệng háu ăn của Tiểu Khê được ăn thỏa thích. Nhìn cô ăn rất ngon miệng và vui vẻ, Hạo Tuyết không khỏi tò mò: “Chị Hiệu Khê, sao hôm nay chị vui thế?”.

“Chị á?”, Hiệu Khê ngẩng đầu lên, gặp ngay ánh mắt hăm dọa của Hạo

Nam, cô không nhin nổi, liền bật cười, phì hết cơm ra ngoài.

Hạo Tuyết ngờ vực hỏi: “Có chuyện gì phải không? Sao hôm nay anh Hạo Nam và chị Hiểu Khê kỳ kỳ thế nhỉ? Có gì vui, chị mau kể đi chứ! Đừng sợ anh ấy”.

Hiểu Khê chột hỏi: “Chị đến đây chơi đã nhiều, sao chưa bao giờ gặp ba em nhỉ?”.

Hạo Tuyết đáp, giọng kém vui hẳn: “Trời ơi, đến cả em còn không được gặp ba nữa là. Ba em bận lắm. Làm kinh doanh là vậy đấy. Sau này anh Hạo Nam cũng làm kinh doanh, cũng sẽ bận như ba em. Mà chị tuyệt đối không lấy thương nhân nhé, nếu không sẽ giống như mẹ em đây, suốt ngày một mình với con cái”.

“Vậy còn những người thương nhân đó thì sao?”, Hiểu Khê liếc nhìn Hạo Nam, ra chiều suy nghĩ, “A, có cách rồi, cho họ cưới vợ cũng là thương nhân, như vậy là xứng đôi vừa lứa!”.

Hạo Tuyết thích thú vỗ tay: “Đúng, đúng, chị thật thông minh!”

Đông Hạo Nam giận run cả người, quát to: “Minh... Hiểu... Khê!”.

Hiểu Khê vội trốn sau lưng Lưu Băng, rói rít nói: “Xin lỗi, xin lỗi, em hứa sẽ im thin thít, không biết gì hết”.

Hạo Nam âm ỉc đành ngồi xuống.

Bác Đông và cô giúp việc mang hoa quả vào, hào hứng giục: “Các con ăn thử đi. Ngọt lắm đó”.

Hiểu Khê chọn lấy một miếng dưa hấu đỏ ửng, cắn một miếng ngon lành và suýt xoa khen: “Ngon quá, ngọt quá!”. Vừa ăn cô vừa liếc về phía Lưu Băng, nháy mắt đầy ngụ ý.

Anh bật cười, cốc nhẹ lên đầu cô.

Bác Đông nói tiếp: “Sắp tới Giáng sinh rồi. Nhưng các con nhớ đừng đi đâu nhé. Tới đây, tất cả tới đây. Ta sẽ tổ chức một lễ Giáng sinh tuyệt vời, bảo đảm các con không thể quên”.

oOo

Hiểu Khê đang lang thang trong một siêu thị lớn, dán mắt vào các tủ kính đựng đầy quà rực rỡ. Nom cô háo hức ý hệt Tiểu Tuyết khi đi mua quà sinh nhật tặng Giản Triệt trước kia. Giáng sinh sắp đến rồi. Hiểu Khê muốn mua quà tặng Lưu Băng. Nhưng phải mua quà gì đây cho thật ý nghĩa? Cô cảm thấy thật đau đầu, thật không biết món gì mới hợp với anh ấy. Chợt cô nghe thấy tiếng léo nhéo ở khu vực tính tiền. Cô thu ngân nói: “Cô ơi, cô chưa trả tiền”.

Một giọng nói quen quen vang lên: “Tôi quên mang ví nên cô để tôi lấy hàng trước, tôi sẽ cho người mang tiền tới trả”.

Giọng cô thu ngân đã hết kiên nhẫn: “Cô ơi, không được, quy định của siêu thị là vậy, chưa trả tiền, không được lấy hàng”.

Cô gái vẫn cương quyết: “Không, tôi cần nó, phải mang đi ngay”.

Hiểu Khê quay lại nhìn, cô thu ngân mặt đỏ bừng, vừa bực vừa khó xử. Có lẽ cô ta chưa bao giờ gặp phải vị khách ương bướng như vậy. Còn cô gái kia nhìn quen mắt thật. Hiểu Khê tò mò đi tới.

“Dương Thiên Phụng? Là cô à?”, cô buột miệng hỏi.

Cô thu ngân mừng như gặp cứu tinh: “Cô biết cô này sao?”.

Hiểu Khê ngập ngừng gật đầu: “Cho là vậy. Chỉ biết sơ thôi”, bụng bảo dạ thật không hiểu người ta có nhận ra mình không, hay lại bảo thấy người sang vợ quàng làm họ. Hiểu Khê nhìn nguyên nhân của việc tranh chấp. Thì ra là một gói băng vệ sinh. Thảo nào Thiên Phụng nằng nặc đòi lấy, chắc đang gặp phải tình trạng “khẩn cấp”. Hiểu Khê cười: “Không sao, để tôi trả hộ”.

Cô thu ngân tươi cười như hoa: “Mười chín đồng”.

Hiểu Khê nhăn mặt, đành rút ví ra. Hừm, đúng là con nhà giàu xài đồ đắt kinh hồn. Thiên Phụng cầm gói băng vệ sinh, khẽ gật đầu với Hiểu Khê rồi bước đi.

“Chờ một chút!”, Hiểu Khê đuổi theo.

Thiên Phụng quay lại, hơi ngạc nhiên: “Cô ngại tôi không trả lại tiền sao?”.

Hiểu Khê cười, đáp: “Không phải, cô nói quên ví, làm sao về nhà được nên tôi đưa tiền cho cô đi xe bus”. Nói xong, cô móc ví lấy ra một tờ tiền, chìa ra trước mặt Thiên Phụng, “Này, cầm lấy”.

Thiên Phụng ngạc nhiên: “Xe bus à? Tôi chưa đi bao giờ”.

Hiểu Khê gật đầu, thông cảm: “Tôi biết, nhưng xe bus vẫn hơn phải cuốc bộ về nhà...”.

Thiên Phụng chìa tay nhận tờ giấy bạc, trịnh trọng hứa: “Tôi sẽ trả lại cho cô”.

“Thôi khỏi đi...”, Hiểu Khê lẩm bẩm, “Cô còn không biết tôi là ai mà”. Rồi quay người, định bụng tiếp tục tìm mua quà cho Lưu Băng. Đúng lúc đó, một vật phát ra tia sáng lấp lánh đã thu hút sự chú ý của cô... Nhanh như cắt, cô chạy ngay tới đó. Thì ra là một sợi dây chuyền. Mặt nó là một hạt pha lê được chạm trổ như băng tuyết. Dù đã bị khóa trong tủ nhưng nó vẫn tỏa ra màu sắc óng ánh, đẹp mê hồn. Hiểu Khê đứng ngây ra nhìn. Cô thấy nó thật giống mắt của Lưu Băng, cũng lấp lánh, trong suốt và đẹp mê hồn... Cô không khỏi trầm trồ: “Đẹp quá!”.

Một giọng nữ chột vang lên bên cạnh: “Cô không mua nổi đâu”.

Hiểu Khê quay lại, Dương Thiên Phụng đang đứng bên. “Cô chưa đi à?”, Hiểu Khê ngạc nhiên.

Dương Thiên Phụng ngắm nghía kỹ sợi dây chuyền rồi nhận xét: “Vớ tiền làm công ít ỏi của cô, chắc chắn không thể mua được”.

Bị dội một gáo nước lạnh, Minh Hiểu Khê rất bực bội: “Nhất định tôi sẽ có cách! Đâu cần cô lo...”. Chợt cô ngạc nhiên nhận ra: “Sao cô biết tôi làm công?... A, thì ra cô đã nhận ra tôi...”.

Thiên Phụng mỉm cười: “Sau này chúng ta còn gặp nhau nhiều”.

Hai ngày sau, khi vào phòng Kế hoạch, gặp Dương Thiên Phụng ở đó, Minh Hiểu Khê mới hiểu cô ta nói vậy có ý gì. Đại Sâm, thư ký phòng nói nhỏ với cô: “Em có biết cô ta là ai không?”.

Hiểu Khê ra vẻ ngỡ ngàng. Nhờ Tiểu Tuyên dạy dỗ, cô hiểu rằng mình phải ra vẻ không biết gì khi người ta sắp nói với bạn điều gì bí mật. Như vậy mới là tôn trọng họ. “Cô ta là người sắp thừa kế tập đoàn Thiên Dương!”, chị Sâm nói nhỏ.

“Thế ạ?”, Hiểu Khê giả bộ kinh ngạc.

“Em biết cô ta đến đây là gì không?”.

Hiểu Khê lắc đầu. Chị Sâm đắc thắng nói. “Trên danh nghĩa là để giám sát các hạng mục của tập đoàn Thiên Dương, kỳ thực lại là...”.

Hiểu Khê nói: “Là sao? Chị mau nói đi”.

Chị Sâm thì thào, giọng rất quan trọng: “Thật ra là do chủ tịch Đông đã “chăm” cô ta làm con dâu, nên mới bố trí cô ta đến đây đây. Nghe nói con trai của chủ tịch cũng sắp đến đây làm việc. Không chừng họ còn làm cùng văn phòng với nhau nữa đó! Chiêu này của chủ tịch thật là tuyệt, khiến cho đôi trẻ có điều kiện tiếp xúc, phát sinh tình cảm. Nếu họ chịu lấy nhau thì tập đoàn Đông Thị và Thiên Dương sẽ kết hợp chặt chẽ với nhau và sẽ có thể lực to lớn tới mức có thể chinh phục cả thế giới”.

Hiểu Khê ngược nhìn vẻ mặt sùng bái của chị Sâm, tấm tắc khen: “Trời ơi, chị thật là lợi hại, biết rõ mọi chuyện như lòng bàn tay”.

Chị Sâm thích thú nói: “Làm gì có, sau này nếu có tin tức gì mới, chị sẽ kể cho em nghe”.

Hiểu Khê kinh ngạc. Dù đã biết chủ tịch Đông và chủ tịch Dương muốn gán ghép Hạo Nam với Thiên Phụng nhưng không ngờ họ xúc tiến nhanh như vậy. Nhưng thôi, đó là việc của họ, mình nghĩ làm gì cho mệt nhỉ. Hiểu Khê bung đồ uống vào phòng cho Dương Thiên Phụng, nhẹ nhàng đặt ly trà sữa lên bàn làm việc: “Cô Dương, đồ uống của cô”.

Thiên Phụng với tay ra, uống một ngụm, ngạc nhiên hỏi: “Lại trà sữa à? Tôi có nói với cô rằng tôi thích uống trà sữa dâu? Sao lần nào cũng là loại này?”.

Hiểu Khê cười đáp: “Chẳng phải cô thích loại trà này sao? Trước đây khi đến công ty, tôi từng thấy cô nhìn ly trà sữa rất thích thú nên đoán vậy. Hy vọng tôi đoán không sai”.

Thiên Phụng lúng túng hỏi: “Trà này do cô pha đây à? Nếu mở tiệm, chắc đông khách lắm”.

Hiểu Khê cầm khay lên, nghiêng mình nói: “Cám ơn cô Dương quá khen. Tôi không quấy rầy cô nữa. Có việc gì, cô cứ gọi nhé!”.

Thiên Phụng mở ví lấy tiền và đưa lại cho Hiểu Khê: “Trả cô số nợ lần trước”.

Hiểu Khê nhìn tờ tiền, cười rất tươi, “Cô Dương đưa nhiều quá rồi. Để tôi thối lại cho”, rồi lấy tiền lẻ trả lại trên bàn làm việc.

Thiên Phụng tò mò nhìn Hiểu Khê, hỏi: “Nghe nói cô có biệt hiệu là ‘Hiểu Khê thần kỳ’”.

Hiểu Khê kiêu hãnh gật đầu.

Thiên Phụng nói tiếp: “Đã là thần kỳ thì dù việc nhiều đến đâu cũng làm được đúng không?”.

Hiểu Khê biết mình mắc lõm liền kêu lên: “Ồ ơ, cái này thì...”.

Song Thiên Phụng không để cô nói nhiều, ấn ngay một tập hồ sơ thật dày vào tay cô và dặn: “Trong đây có những đoạn quan trọng tôi gạch bút đỏ. Phiên cô đánh lại giùm tôi tất cả những chỗ đó vào trước sáng mai”.

Cái gì? Hiểu Khê hốt hoảng kêu lên: “Tôi... tôi chỉ là tạp vụ pha trà, đánh văn bản là việc của thư ký. Hơn nữa tôi đánh máy chậm lắm!”.

Thiên Phụng nhướn mày, hỏi: “Thư ký bận lắm, tôi lại gấp. Lúc này cô nói nếu cần gì cứ gọi cô mà. Sao, không giúp tôi được sao? Thế mà gọi là Hiểu Khê thần kỳ.”

Mười một giờ đêm, Hiểu Khê mới về đến nhà trọ, người mỏi nhừ, nằm lăn ra ghế. Lưu Băng lo lắng: “Sao em về muộn thế? Nhiều việc lắm sao?”.

Hiểu Khê nhăn nhó bóp tay, nói: “Cô Dương bảo em đánh máy một số hồ sơ. Em đánh chậm nên về muộn. Anh ăn gì chưa?”.

Lưu Băng lắc đầu.

Hiểu Khê gương đứng lên, loạng choạng đi về phía nhà bếp: “Biết ngay anh chưa ăn. Đói lắm không? Để em nấu chút gì nhé!”.

Lưu Băng bước tới, bế cô lại ghế sofa: “Em nghỉ một chút đi, hôm nay để anh nấu”.

Một lát sau, Lưu Băng bê hai bát mình nóng hổi lên. Hiểu Khê cảm động nói: “Băng... Anh đã biết nấu cơm rồi... Trông rất ngon đấy...”.

Lưu Băng giục: “Mau ăn đi em”.

Hiểu Khê hạnh phúc vô cùng, định cầm đũa lên ăn thì hơi oi, cánh tay mỏi dừ không chịu nghe lời. Cô bực bội dùng tay trái nắm mạnh vào tay phải.

Lưu Băng giữ tay cô lại, nét mặt không hài lòng: “Làm gì vậy? Quay qua đây, đồ ngốc”, rồi xoa bóp tay và vai cô khiến cô cảm thấy thật dễ chịu.

Minh Hiểu Khê vui vẻ rên rỉ: “A... thoải... thoải mái quá...”.

Lưu Băng hỏi: “Em có mệt lắm không? Nếu mệt thì đừng đi làm nữa”.

Hiểu Khê vội lắc đầu quầy quậy: “Không mệt! Công việc của em rất tốt, vui lắm! Hai ngày nay chẳng qua và vì cô Dương nhờ giúp. Nhưng em đã làm xong rồi. Từ ngày mai, tất cả trở lại bình thường, không về muộn nữa”.

Lưu Băng nhìn cô nghi ngờ: “Thật không đó, hay lại về muộn?”.

Hiểu Khê ngẩng mặt lên nhìn anh, cười rõ tươi: “Em xin thề đấy. Hi hi, ngày mai em phải cảm ơn cô Dương mới được. Nếu không có cô ấy, làm sao biết được Băng cũng dịu dàng thế này, đối xử với em tốt thế này chứ?”.

Lưu Băng xấu hổ bẹo má cô, chống chế: “Anh tốt với em hồi nào? Đừng vu khống!”.

Hiểu Khê tinh nghịch nháy mắt: “Không phải vậy sao? Thế ai nấu cơm và mát-xa cho em thế? Ha ha, em biết rồi, anh bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong ấm áp. Ồi ời, khế thôi, đau quá!”

Minh Hiểu Khê mừng hơi sớm. Công việc đánh máy đau khổ của cô phải kéo dài thêm hai ngày nữa. Trong hai ngày này, Thiên Phụng giao việc cho cô nhiều hơn gấp đôi hai ngày trước. Khi cô hơn hờ bê xấp hồ sơ dày gần một tấc vào văn phòng Dương Thiên Phụng, thông báo tương trưng sắp thoát nợ: “Cô Dương ơi, hồ sơ đã đánh xong hết rồi. Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ nhé!”.

Thiên Phụng rút ra một xấp hồ sơ, đọc thật kỹ: “Minh Hiểu Khê, tôi rất

ngạc nhiên về năng lực của cô. Cô quả thật có thể làm xong mọi việc trong một thời gian ngắn mà không có sai sót gì”.

Hiều Khê cười: “Cám ơn cô Dương quá khen”, nhưng bụng bảo dạ: mình phải làm việc cật lực đây.

Thiên Phụng ngằm quan sát Hiều Khê, bất chợt hỏi: “Cô có nghĩ tôi đang làm khó cô không?”.

Hiều Khê vội vã lắc đầu: “Sao tôi lại nghĩ thế chứ? Có phải vì cô mới đến phòng Kế hoạch, chưa quen với mọi người, ngại nhờ người khác mới nhờ đến tôi không?”.

Thiên Phụng mặt hơi đỏ ửng, hỏi lại: “Cô nghĩ như vậy sao?”.

Hiều Khê gạt đầu, vui vẻ nói: “Cô Dương à, tôi rất sẵn lòng giúp cô. Nhưng mai là Giáng sinh rồi. Nếu cô còn hồ sơ muốn đánh, có thể để hai hôm sau không?”.

Thiên Phụng cười: “Cô định đi mua quà Giáng sinh sau giờ làm phải không?”.

Hiều Khê ngượng ngùng, thú thật: “Vâng, tôi muốn mua quà tặng bạn trai nhưng mãi chưa mua được”.

Thiên Phụng cười, động viên: “Ừ, vậy cô cứ đi đi, hôm nay nghỉ cũng được... Khoan đã”.

Khi Hiều Khê quay lại, Thiên Phụng giúi cho cô một phong bì khá dày.

Thấy cô có vẻ kinh ngạc, Thiên Phụng giải thích: “Cô yên tâm, tôi trả công cho cô đúng giá trên thị trường. Cô thử xem đã đủ mua món quà Giáng sinh chưa? Nếu chưa đủ, tôi có thể ứng trước cho cô vì còn rất nhiều hồ sơ chờ cô đánh máy”.

Hiều Khê cảm động, lúng búng: “Cám ơn cô...” rồi đi ra.

Tới trước cổng công ty, cô sung sướng ngẩn ra mãi. Chao ôi, thế là mình cũng đủ tiền mua quà Giáng Sinh tặng Lưu Băng rồi.

HẾT TẬP 1

Nguồn: thuvien-ebook.com

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 17/03/2010 7:34:42 CH